

Phù Sinh Mộng

Contents

Phù Sinh Mộng	2
1. Chương 1: Mở Đầu	2
2. Chương 2: Cướp Người	9
3. Chương 3: Bức Cha	13
4. Chương 4: Diễn Xuất	16
5. Chương 5: Đi Ngoài	19
6. Chương 6: Đông Cung	22
7. Chương 7: Thấu Hiểu	25
8. Chương 8: Chuyện Xưa	29
9. Chương 9: Vui Vẻ	32
10. Chương 10: Phụng Về	35
11. Chương 11: Thần Hồi	38
12. Chương 12: Hoa Hiên	41
13. Chương 13: Tương Phùng	45
14. Chương 14: Ấp Ấp	48
15. Chương 15: U Minh	48
16. Chương 16: Ly Hoa	51
17. Chương 17:	55
18. Chương 18: Theo Người	58
19. Chương 19: Sáng Tổ	62
20. Chương 20: Giao Đầu	65
21. Chương 21: Toàn Thắng	69
22. Chương 22: Cầu Hôn	72
23. Chương 23: Kinh Biển	75
24. Chương 24: Duyên Trần	79
25. Chương 25: Chân Tướng	82
26. Chương 26: Thương Tâm	86
27. Chương 27: Ta Là Diệp Tiểu	90
28. Chương 28: Ta Là Lưu Mạnh	93
29. Chương 29: Hắc Là Quân Hoa	96
30. Chương 30: Hắc Vẫn Không Hối	100
31. Chương 31: Chuông Gió	103
32. Chương 32: Trí Nhớ	105
33. Chương 33: Trầm Dậm Trường An	109
34. Chương 34: An Giác Giữa Hàn Băng	112
35. Chương 35: Ngải Mê Long Vương	116
36. Chương 36: Hoa Hiên Xuất Giá	120
37. Chương 37: Phiên Ngoại Đại Miêu	123

Phù Sinh Mộng

Giới thiệu

Tác giả Diệp Tiểu đã giới thiệu đến với những bạn đọc yêu thích thể loại truyện ngôn tình một tác phẩm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-sinh-mong>

1. Chương 1: Mở Đầu

Mấy ngày gần đây, Thiên triều xảy ra nhiều chuyện bất thường. Lũ lụt, động đất, hạn hán, loạn binh... Thiên tai nhân họa đều xảy tới, yêu ma quỷ quái hoành hành khắp nơi. Quân Hoa ngày ngày ở ngự thư phòng, trăm công nghìn việc, nhiều lần An Phúc đến tìm ta khóc lóc kể lể, nói bệ hạ đã bao lâu rồi chưa ăn, lại bao lâu chưa ngủ, muốn ta đi khuyên giải, tựa hồ chỉ cần ta đi khuyên, hẳn nhất định sẽ buông bỏ mọi chuyện trong tay.

An Phúc là thái giám bên cạnh Quân Hoa, cũng chính là đại nội tổng quản trong cung. Hắn từ nhỏ đã đi theo Quân Hoa, tính ra, thời gian hẳn theo Quân Hoa còn dài hơn ta. Không nói đến trách nhiệm và tánh mạng có quan hệ mật thiết, chỉ nói trong vài thập niên qua, nếu Quân Hoa không thương tiếc chính mình, An Phúc lại quýnh quáng cả lên.

“Nương nương, bệ hạ luôn nghe theo người, xin người hãy đi khuyên nhủ! Cứ lao lực thể này, thân thể bệ hạ làm sao chống đỡ nổi!”

An Phúc vẻ mặt vội vàng nhìn ta, như xem ta là cứu tinh, ta không khỏi cười khổ, hẳn luôn nghe theo ta? Chuyện này, chỉ là tin nhầm mà thôi.

Ta là ai?

Ta bắt quả chỉ là một đứa trẻ được hắn tiện tay cứu về mười một năm trước, sau đó người thiếu niên là hắn nhất thời cao hứng thu ta làm đồ đệ, lại nhất thời cao hứng phong làm hoàng hậu.

Nói nhất thời cao hứng cũng không hẳn, chân thực mà nói phải là trăm phương ngàn kế.

Năm đó hẳn không phải là chính cung thái tử, trong cuộc binh biến đoạt vị, Tế Ti Viện khẳng khẳng không phải con trời tuyệt không thể lên ngôi. Vì thế hắn tìm được ta, đứa con mồ côi độc nhất của Lan Lăng Diệp Thị.

Dân số của Lan Lăng Diệp Thị luôn rất thưa thớt nhưng đều là nhân trung long phượng, tự huyết thống đã phi thường, có khả năng liên thông âm dương hai giới, đến tận thiên đình. Hơn nữa, người của bộ tộc đều không màng thế sự, ôn hòa giang hồ, hành y tế thế, rất được lòng dân. Linh lực phi thường này đã khiến người người trong Tế Ti Viện bị thuyết phục, có câu nói “Diệp Thị ở, tắc quốc an; Diệp Thị không, tắc quốc loạn”. Mãi đến mười một năm trước – quốc sư Nam Thiếu, vì tư tính của bản thân cùng quần thần, đã tru sát dòng họ Diệp Thị, bộ tộc từ đó xuống dốc.

Đến tận bây giờ, Thiên triều tai họa liên miên, Tế Ti Viện vẫn tin tưởng vào nguyên do khiến Diệp Thị xuống dốc năm đó. Hẳn nếu thực sự phong ta làm hậu, Tế Ti Viện sợ sẽ lập tức trở mặt.

Hắn luôn khôn khéo, lập tức đến Lan Lăng tìm ta.

Ta nhớ rõ ngày ấy, Lan Lăng khắp núi hoa đua nở, hắn đứng trước mặt ta, khẽ cười nói: “Tiểu Nhi, sư phụ chính là đại phiền toái, người hãy đồng ý với sư phụ, làm hoàng hậu đi. Diệp Thị luôn bị khinh là ngu ngốc trong mắt thiên hạ, nay người gả cho ta, xem bọn chúng còn có thể nói gì.”

Hắn nói không chút để ý, như thể cuộc hôn nhân này chỉ là một trò đùa. Vì thế, thời khắc ấy ta đã sáng tỏ, ta không thể ký thác bất kỳ yêu hận gì trong cuộc hôn nhân này. Nhưng ta lại không cam lòng, liền cười đùa: “Sư phụ, người nếu mời con ngồi lên vị trí đó thì nên có chút thành ý chứ ạ, con nếu cứ vậy tùy tiện theo người, chẳng phải con sẽ là kẻ không có giá trị sao?”

Nghe ta nói xong, hắn hơi sững sốt, một lúc lâu sau, hắn cười nói: “Quả vậy, là ta không lo nghĩ chu đáo. Tiểu Nhi!”, hắn vươn tay về phía ta, bàn tay trắng nõn như ngọc, đường chỉ tay mờ nhạt không thể thấy rõ. Ta mỉm cười nhìn hắn, khi hắn cười với ta, trong đáy mắt hắn, mặc dù vẫn mang ý cười cùng trêu đùa nhưng cũng tràn ngập sự nghiêm túc.

Tim ta không tìm được mà đập nhanh hơn, nghe thấy thanh âm ôn hòa nho nhã của hắn, như thanh tuyến lặng lẽ chảy qua tim.

Hắn nói: “Tiểu Nhi, vì sư hoàn toàn không có gia tài bạc triệu, quyền thế ngập trời, sẽ không ngâm thơ vẽ tranh, cũng không thể cùng người tiêu dao giang hồ, chỉ có trách nhiệm với thiên hạ này, ngàn dặm giang sơn, vạn vạn dân đen. Nếu Tiểu Nhi nguyện ý, Quân Hoa ta” hắn cúi đầu, gần từng tiếng, nói dứt khoát: “Lấy quốc làm sính!”

Lấy quốc làm sính! (Lấy quốc gia làm sính lễ)

Chớp mắt đó, biết rõ là lời ngon tiếng ngọt, là hắn nhất thời đùa vui nhưng ta vẫn không thể không rung động. Như gió xuân phớt qua, vì thế mà liễu xanh đào hồng, ngàn dặm chim ca.

Vì thế, ta đặt tay vào trong tay hắn, theo hắn vào cung.

Nhìn thế tục hồng trần, nhìn ám độ trần thương, nhìn vạn kiếp bất phục.

Nghĩ đến đây, ta không khỏi nhẹ thở dài, chậm rãi mở miệng: “An Phúc, ta khuyên thì có tác dụng gì đây? Bệ hạ của người, trong tâm trí chỉ có muôn dân bá tánh, sợ rằng nay cũng vẫn còn đang ra sức kiếm tìm người trấn hộ Cửu Đỉnh.”

Cửu Đỉnh là bảo vật trấn áp oán khí của Thiên triều, luôn vì Diệp Thị thủ hộ, cũng có xuất xứ từ câu nói ‘Diệp Thị an thiên hạ’. Mười một năm trước Diệp Thị bị giết, oán khí bao trùm, dù là Cửu Đỉnh cũng vô pháp trấn áp, nhưng cũng may quốc sư Nam Thiếu nhận ra sai lầm của mình, đã dùng toàn bộ tu vi bảo vệ Cửu Đỉnh, thế nên mới làm cho quốc gia được bình an được vài năm. Nhưng 2 năm trước, hắn rốt cục cũng bị ta giết chết, Cửu Đỉnh không người chống đỡ, có khe hở, vì thế quỷ mị tràn lan.

Ngoài Quân Hoa ra, không ai biết chuyện đó nên cũng không biết rằng, ta đã phạm phải trọng tội tày đình. Nhưng ta chưa từng ân hận, Nam Thiếu năm đó diệt toàn tộc Diệp Thị ta, đó là làm loạn thiên hạ, ta cũng không thể để hắn được sống.

Quân Hoa luôn hận ta, ta cũng biết.

Cái đêm ta giết Nam Thiếu, suốt đêm chạy về cung. Nam Thiếu là người trời định, ta giết hắn, ắt sẽ bị trời phạt. Thiên hỏa giáng xuống, may có thần miếu hoàng cung phù hộ cho ta, vì thế ta vội vàng chạy về, lại gặp phải Quân Hoa đã sớm chờ trước cổng miếu từ bao giờ.

Hắn mặc một thân áo bào trắng, sắc mặt tức giận đứng trước cổng miếu lạnh lùng nhìn ta, thấy ta về, vung tay về phía ta. Khi hắn muốn đánh, ta liền nhanh chóng nhắm mắt lại, không nói gì.

Nhưng cuối cùng hắn cũng không xuống tay, bắt đầu từ năm 8 tuổi ta đi theo hắn, hắn luôn như vậy, tức giận sẽ vung tay, nhưng lại không đánh xuống bao giờ.

“Người cũng biết người đã làm cái gì?” Hắn giận dữ hỏi, trên dung nhan tuấn mỹ vô song lại có chút lo lắng. Ta gật đầu, nhưng không đáp lời. Thấy ta như vậy, hắn không khỏi rống lên: “Người nếu biết người đã làm

cái gì, vậy người còn dám trở về? Thiên hỏa giáng xuống, đó là cơn giận của thần, người nếu không chống đỡ được, sẽ liên lụy đến lê dân Cửu Châu, người cho là vui lắm sao?”

“Nhưng...” ta rất cục cựa cũng không cam lòng mở miệng, thanh âm khô khan: “Cùng lắm con sẽ chết thôi.”

“Người nếu biết người sẽ chết, người còn giết hấn?” Quân Hoa vẻ mặt khó tin: “Diệp Tiểu, người có thể nói cho ta biết, người rốt cuộc là nghĩ thế nào, muốn làm gì không? Năm đó ta cứu người, không phải vì để người đi báo thù, không phải vì để người đến ép giang sơn xã tắc này, mà là muốn người sống thật tốt. Người biết rõ giết hấn sẽ gây nên hậu quả gì, người còn ra tay?”

Đúng, ta biết rõ giết hấn sẽ gây nên hậu quả gì, nhưng, ta vẫn không thể dằn nổi.

Toàn gia Diệp Thị, đó là nợ máu, ta nên cứ thế mà buông tha cho hấn sao?

Ta ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Quân Hoa, hết sức kiên định nói: “Sư phụ, người đã dạy con, làm người không cần bận tâm đến người khác, cứ làm việc mình cho là đúng là được rồi.”

Đó là lời hấn nói với ta sau khi say rượu.

Hấn nói: “Tiểu Nhi, sư phụ cả đời vì thiên hạ mà lo nghĩ, vì dân chúng mà toan tính, nên người đừng học theo ta. Người hãy cứ là Tiểu Nhi, không cần bận tâm đến người khác, chỉ cần làm chuyện người muốn thôi. Dù trời có sập, ta cũng chống đỡ cho người.”

Giờ phút này, ta cũng dùng tới những lời này.

Hấn nhìn ta, kinh ngạc không nói nên lời. Hấn chỉ lẳng lặng nhìn ta, qua hồi lâu, hấn bỗng nhiên than khẽ, không mắng ta, không tức giận ta nữa, chỉ thản nhiên nói: “Tiểu Nhi, người làm sai, phải chịu trách nhiệm.”

Nói xong, hấn bước vào thần điện. Ta nhìn cánh cửa thần điện chậm rãi khép lại, cuối cùng cũng hiểu được quyết định của hấn.

Hấn vì giang sơn của hấn, hy sinh ta.

Giây phút cánh cửa khép chặt, ta hoảng sợ. Ta vội vàng tiến đến cánh cổng to lớn sơn son thiếp vàng, cao giọng gọi hấn: “Sư phụ! Sư phụ! Con sẽ chết...Con sẽ chết”

Ta sẽ chết.

Ta chết, sẽ không thấy được người nữa.

Giây phút đó, ta đã nghĩ như thế.

Bởi vậy ta lại không ngừng gõ vào đại môn, lớn tiếng gọi tên của hấn cho đến khi khàn giọng. Ước chừng đến bình minh, ta nghe thấy tiếng sét, vì thế ta biết, thiên hỏa đã tới.

Ta càng ra sức đập vào đại môn thần điện, gọi thẳng tên hấn: “Quân Hoa! Quân Hoa! Quân Hoa! Người mở cửa ra...người gặp con đi...để con nhìn thấy người cũng được rồi...”

Giờ khắc sinh tử, ta lại thầm nghĩ muốn được nhìn thấy hấn.

Dù là hấn bỏ rơi ta... dù là hấn bỏ rơi ta... ta cũng không oán không hận.

Yêu đến tận xương tuỷ, dù có bị thương, cũng không oán.

Nhưng hấn chung quy không hề mở cửa. Ta thấy đại hỏa từ trên trời giáng xuống, kinh thiên động địa, vốn thương thế ta đã nghiêm trọng, mới vừa rồi bị đại hỏa tấn công liền nôn ra máu, cảm giác thần trí mơ hồ.

Khoảng không mông lung, ta bỗng nhìn thấy một bóng áo trắng lao đến, chắn trước mặt ta. Thế nhưng ta cũng biết, đó bất quá chỉ là mộng thôi.

Hấn sớm đã bỏ mặc ta rồi, hấn làm vua của một nước, lòng mang thiên hạ, sao lại có thể vì ta mà buông tay?

Ta mơ màng ngắt đi, đến khi tỉnh lại, thiên hỏa đã qua. Hấn ngồi bên cạnh ta, kéo tay ta nói: “Người quá tỳ húng!”

Ta không nói lời nào, nhắm mắt lại định ngủ tiếp. Lại nghe hần dùng giọng điệu bình thản nói: “Tiểu Nhi, người có biết không, ta thật sự càng ngày càng chán ghét thói tùy hứng của người. Nếu như có thể, năm đó ta tuyệt đối sẽ không cứu người.”

Nháy mắt đó, như có một ngọn chủy thủ, mãnh liệt đâm vào tim ta. Thọc khuấy, tra tấn, máu tươi đầm đìa.

Nói xong, An Phúc im lặng lui xuống, một lúc sau, hần khẽ thở dài nói với ta: “Nương nương, người ở bên bệ hạ cũng đã nhiều năm rồi.”

“Không lâu bằng người.” Ta lấy một chén trà, không mặn không nhạt trả lời. An Phúc nhìn trái nhìn phải, ngoài ta ra không còn ai khác, hần quỳ thụp trước mặt ta nói: “Nương nương, xin người cứu vớt dân chúng Thiên triều!”

Tiếng đồ sứ rơi trên mặt đất vỡ vụn, cùng lúc chiếc chăn của ta đáp xuống đất.

Ta thu lại đôi tay đã có chút run run, mang một vẻ mặt bàng quan nói: “An Phúc, người nói gì vậy, nếu có thể cứu dân chúng ta tất sẽ cứu. Nhưng cũng không cứu được.”

“Không, người có thể cứu!” An Phúc mạnh mẽ ngăn đầu, ánh mắt sáng quắc, thấy vậy lòng ta chợt lạnh đi: “Nương nương, nô tài biết, nô tài đều đã biết, người là hậu duệ Diệp Thị, máu người có thể siêu độ oan hồn, bình ổn thiên hạ, chỉ cần dùng thân người luyện trong Cửu Đỉnh...”

“Làm càn!”

Nghe hần nói vậy, ta không chút do dự với một chiếc tách ném qua, dừng lại ngay giữa trán hần. Máu của hần từ trán chảy xuống, hần cũng không dừng lại, tiếp tục nói: “Nô tài biết nương nương tức giận nhưng nô tài vẫn phải nói. Nương nương không thể vì mình người mà bỏ rơi thiên hạ, người không thấy bệ hạ sao... Ngài ấy vì quốc gia mà tiêu tụy tới vậy, người...”

“Hần sai người đến nói những lời này?”

Thấy lá gan của hần lớn như vậy, ta mới suy nghĩ lại, ngồi dậy từ trên giường, không đợi hần trả lời, ta lập tức nở nụ cười: “Đúng rồi, tất nhiên là hần gọi người đến, bằng không... Người làm sao có gan vậy?”

“Nương nương...”

Nghe ta nói, âm điệu của hần có chút nức nở. Ta cười to, cảm thấy đáng ghét nơi cuồng hống.

“An Phúc, không phải ta không muốn... Không phải ta không muốn. Ta chỉ sợ ta đi rồi, lại không còn thấy được hần, ta chỉ sợ ta đi rồi, lại không tìm được hần, ta chỉ sợ ta đi rồi, hần sẽ cô đơn cả đời; ta không sợ chết, ta sợ mất hần. Nhưng hần lại... Đúng là như thế...”

Ta không khỏi sững sờ, lòng đầy chua xót, nhìn về phía cây đào vừa khai hoa. An Phúc quỳ lết lại đây, nắm lấy váy ta, khóc rống: “Nương nương, không phải như thế ... Bệ hạ...”

“Hần một lần lại một lần bỏ rơi ta.” Ta ngắt lời An Phúc: “Mỗi lần phải lựa chọn giữa ta và thiên hạ này, hần đều là bỏ qua ta. Kỳ thật ta không oán, ta vốn cũng nên gánh vác, ta chỉ muốn được ở bên cạnh hần lâu hơn...được ở bên cạnh hần lâu hơn mà thôi... Ta chỉ muốn nghe hần nói một câu, ‘Tiểu Nhi, ta luyện tiếu người’...”

“Nương nương, bệ hạ có nỗi khổ, đây không phải ý của bệ hạ...”

“Nếu không phải ý của hần, người sao biết được chuyện này?” Ta cười khẽ, đưa tay lau nước mắt trên mặt, những dùm lau thế nào vẫn cứ ướt đầm, từng giọt từng giọt, như muốn chảy tới mù mới thôi.

An Phúc quỳ gối khóc dưới chân ta, bộ dáng đó, khiến ta nghĩ lại thời điểm khi ta mới vào cung. Ngày ấy An Phúc vừa phạm lỗi, thiếu niên mười bảy mười tám tuổi lại quỳ trên đất khóc như một đứa trẻ, Quân Hoa chỉ vào hần nói: “Tiểu Nhi người xem, hần thật dọa người, khóc thành cái dạng này.”

Sau đó, hần lại nói với ta: “Tiểu Nhi, người đừng lo lắng, nếu là người khóc thì không gọi là dọa người. Có điều, nếu có thể, sự phụ chỉ cầu mong người suốt đời vô lệ.”

Cả đời vô lệ, nhưng nước mắt cả đời này của ta, lại chảy vì hắn nhiều nhất.

“Thôi, người lui xuống đi.” Qua nửa ngày, ta rốt cục mở miệng. An Phúc ngẩng đầu lên, có chút bất an nhìn ta. Ta tất nhiên là hiểu ý hắn, nhẹ nhàng cười nói: “Sao? Người giờ đã muốn tiễn ta đi nhập Cửu Đỉnh? Bây giờ đã ước gì ta đi chết đi?”

“Không, không phải!” An Phúc lập tức phủ nhận. Ta chỉ ra cửa, quát: “Cút ngay cho ta!”

An Phúc bị ta nạt, liền lui xuống. Nhìn đại điện trống rỗng, ta lấy rượu được mang từ Lan Lăng đến, mở nắp, từng vò từng vò uống cạn.

Ước chừng đã uống khá nhiều rượu, nước mắt cũng nhiều thêm. Suy nghĩ hỗn độn, luẩn quẩn một hồi đều xoay quanh Quân Hoa.

Năm ấy chín tuổi, hắn tới Diệp gia đưa ta đi, tránh khỏi kiếp nạn diệt môn. Hắn tuy là hoàng tử nhưng linh lực phi phàm, đã che đi linh khí của ta, bảo hộ được tánh mạng ta, khiến ta cam tâm tình nguyện cả đời.

Hắn nói: “Tiểu Nhi, người đã là đệ tử của ta, ta hứa sẽ luôn làm cho người sống vui vẻ.”

Ngày đó, tinh quang sáng lạn, mười bảy tuổi, hắn đứng trước mặt ta, tựa như thiên nhân.

Vì thế ta hỏi hắn: “Có thật không?”

Hắn nói: “Thật, còn thật hơn cả trên châu.”

Khi đó ta còn chưa biết, có đôi khi, dù là trên châu, cũng vẫn có giả.”

Sau này, ta cũng đã từ từ hiểu được.

Ta nhớ khi hắn cùng vị hoàng huynh bạo ngược thành tánh tranh đoạt hoàng vị, hoàng huynh của hắn bị buộc tới tuyệt lộ, đem Cửu Đỉnh từ đỉnh tháp ném xuống, khi đó, hắn không chút do dự nhảy theo, sợ rằng Cửu Đỉnh có chút tổn hư.

Lúc ấy, hắn không nghĩ tới ta, hắn không nghĩ tới nếu hắn chết ta phải làm sao bây giờ, đó là lần đầu tiên, giữa thiên hạ và ta, hắn đã chọn thiên hạ.

Sau đó, hắn biết rõ Nam Thiếu là kẻ thù của ta, lại vẫn tận lực giúp hắn, chỉ vì Nam Thiếu có thể bảo vệ Cửu Đỉnh, hắn lại một lần nữa chọn thiên hạ.

Khi ta giết Nam Thiếu, khi thiên hỏa giáng xuống, vì không để cơn giận của thần liên lụy con dân của hắn, hắn đóng chặt đại môn thần điện, mặc ta tự sinh tự diệt, hắn lại một lần nữa chọn thiên hạ.

Sau nữa, vì siêu độ oán khí, hắn không tiếc bắt ta mỗi tháng một lần tế máu.

Vì đuổi bắt yêu ma, hắn chẳng quản để ta lấy thân làm mồi nhử.

Mỗi lần thân mang trọng thương trở về, ta chỉ hy vọng xa vời hắn nói một câu: “Nguy hiểm quá, người lần sau đừng làm thế nữa.”

Nhưng mà, hắn chưa bao giờ nói.

Phàm là vì giang sơn của hắn, vì con dân của hắn mà cống hiến, hắn đều không bao giờ ngăn cản.

Vì thế ta chỉ có thể một lần lại một lần, từ đau lòng, đến chết tâm.

Ta biết đối với hắn, việc ta làm là việc đúng đạo nghĩa phải làm. Thế nhưng, bộ dáng chẳng quan tâm của hắn vẫn làm ta oán giận.

Nhưng nghĩ lại thì, oán gì giận gì đây? Ta với hắn, vốn không nên có yêu hận.

Bất quá là ta một lòng cam nguyện, vốn là ta một lòng cam nguyện.

Say đến ngất ngưỡng, ta mơ mơ hồ hồ ngủ thiếp đi. Không gian mờ mịt, ta lại có cảm giác được ai đó ôm lấy, đưa về giường, sau đó ôm ta ngủ.

Ta không an phận đẩy hắn một chút, nói với hắn: “Người tránh ra!”

Hắn không giận, ôm ta không nhúc nhích, khẽ nói trên đầu ta: “Tiểu Nhi ngoan, ngủ đi!”

Ta nghe thấy giọng nói ấy liền biết là ai. Nhẹ vòng tay ôm lấy hắn, cũng không nhắc lại. Hắn im lặng một lúc, rồi chậm rãi nói cùng ta: “Hôm nay làm sao thế, uống nhiều rượu như vậy.”

Ta không đáp, hắn lại nói: “Sau này không được uống rượu nhiều như thế nữa, nữ tử uống rượu rất khó xem. Người nếu buồn, qua thời gian này, ta xử lý xong chuyện sẽ đưa người đi chơi.”

Ta nghe thị nữ nói, người đã khóc, ta liền đến thăm người. Ngày đó, chuyện gì người cũng không suy nghĩ cẩn thận, nói thế nào người cũng không nghe, ngoan ngoãn ở trong cung, đợi ta giải quyết xong việc, biết không?”

“Vâng.” Ta trả lời có lệ, hắn lại như yên lòng, vỗ lưng ta cười nói: “Tiểu Nhi, chờ việc này xong, ta sẽ cùng nàng sinh thật nhiều hoàng tử và công chúa.”

Hắn chưa bao giờ nói như vậy.

Những năm gần đây, dù đã thành hôn, hắn đối với ta vẫn như một người thầy, chưa từng vượt quá nửa phần. Nghe hắn đột nhiên nói như vậy, ta liền hiểu được quyết định của hắn, càng ôm chặt hắn hơn, lặp đi lặp lại “Sư phụ, sư phụ.”

“Ng Sloan.”

Hắn nhẹ vỗ đầu ta, như ôn nhu, như thương tiếc. Tiếp đó, hắn hôn lên mi tâm ta, nói: “Tiểu Nhi, đừng sợ, ta nhất định sẽ bảo vệ nàng.”

Ta biết đây chỉ là lời an ủi.

Hắn luôn như thế, nếu muốn đâm người một đao, trước tiên sẽ cho người ăn kẹo ngọt.

Năm đó hắn hứa sẽ bên ta trọn đời trọn kiếp, hôm sau vì Cửu Đỉnh mà nhảy khỏi tháp, nếu không có ta dùng hoàn hồn thuật, làm sao còn có hắn hôm nay?

Rồi sau đó hắn nói sẽ làm cho ta được vui vẻ, nhưng kể đó lại nói cho ta biết, ta không được phép giết Nam Thiếu.

Sau hắn lại nói với ta, sẽ bảo hộ ta cả đời, nhưng dưới thiên hỏa lại vứt bỏ ta ngoài cửa...

Hôm nay...

Sự tình liên quan đến lê dân bá tánh, hắn tất sẽ lại như thế. Nói rằng sẽ bảo hộ ta, nhưng kỳ thật, là bảo hộ cái chết cho ta. Luyện hóa bên trong Cửu Đỉnh, vĩnh viễn, không thể siêu sinh.

Hắn từng nói với ta, lấy quốc làm sinh, nhưng trên thực tế, ta cũng phải vì quốc.

Hôm sau khi ta tỉnh lại, hắn đã vào triều.

Ta tự mình thay y phục, đi thẳng đến Tế Ti Viện. Thấy ta đến, tất cả đều không khỏi cả kinh, khi ta mang ý định nói cho họ, họ đều quỳ trên đất, sau khi huyền thuyên một đồng lời cảm ơn cảm kích tròn tru lưu loát, liền đưa Cửu Đỉnh đến trước mặt ta.

Cửu Đỉnh có thể lớn cũng có thể nhỏ, giờ phút này, nó được cung phụng ở phòng tối của thần miếu, được trần pháp và linh khí của con người che chở, hiện nguyên hình hình dáng to lớn của nó. Ta đứng trên đài cao, nhìn Cửu Đỉnh được mở ra, bên trong là lốc xoáy sâu không lường được, trong lòng rốt cục cũng có chút sợ hãi.

Ta vẽ một cái phù chú trên không, lập tức xuất hiện một vài hình ảnh, ta nhìn thấy Quân Hoa đang ngồi trên ngai vàng. Cao cao tại thượng, không ai sánh bằng. Ta nhất thời cảm thấy hai mắt nhoà lệ, khàn khàn gọi hắn một tiếng: “Sư phụ.”

Nhiều năm qua, ta luôn có thói quen gọi hắn là sư phụ.

Hình ảnh người trên không trung thoáng sững sờ, sau đó ta nghe hắn nhỏ giọng nói: “Tiểu Nhi, làm sao vậy?”

“Sư phụ, người...sau này hãy sống thật tốt!” Suy nghĩ nửa ngày, ta lại chỉ có thể nói một câu như thế: “Như người mong muốn, ngày sau, thiên hạ sẽ thái bình.”

“Người nói cái gì?”

Hắn nhú mày, lập tức phản ứng lại: “Người đang ở đâu?!”

“Sư phụ, kỳ thật, con luôn nghĩ, có phải từ nhỏ con vì trả nợ mà hết lần này đến lần khác, dường như chỉ cần để quốc gia được thái bình thì nhất định con phải hiến thân. Máu của con dùng để trấn áp oán khí, linh lực của con dùng để trục xuất yêu ma, sư phụ con, người...chỉ dùng con để yên ổn thiên hạ.

Con chưa bao giờ chân chính thuộc về bản thân con. Nhưng con hiểu, đây là số mệnh. Người...người không cần áy náy...”

“Người đang ở đâu?!”

Hắn đứng phắt dậy khỏi ngai vàng, hét to, làm kinh động mọi người xung quanh. Ta thoáng kinh ngạc, dùng cổ tay áo lau đi nước mắt, cố gắng cười rộ lên: “Sư phụ, như người nói, lúc trước người không nên cứu con, con cũng không nên gặp người. Chúng ta... Chúng ta hãy buông tha nhau thôi...”

Nói xong, ta lập tức thu hồi pháp thuật, sau đó quay đầu nhìn về phía Cửu Đỉnh không phải quá lớn nhưng lại sâu không đáy. Ta nhắm mắt lại, thả người nhảy vào.

Trong nháy mắt nhảy xuống, ta như rơi vào một cái động không đáy, không ngừng rơi xuống, rơi xuống. Gió bên tai gào thét quét qua, từng đợt sóng lửa nóng rực đập vào mặt, thiêu đốt toàn thân ta. Người ta đau đớn, nhện không được hét to. Mơ mơ hồ hồ, ta như nghe thấy có người gọi tên ta, thanh âm tê tâm liệt phế: “Tiểu Nhi~”

Dung nhan nam tử như gần ngay trước mắt, đang nở nụ cười, từng lời từng chữ, vụn vặt xẹt qua đầu ta, không ngừng tới tới lui lui, lặp đi lặp lại.

“Tiểu Nhi, Tiểu Nhi, sau này ta sẽ gọi người như thế, người xem được không?”

“Tiểu Nhi, người đã trở thành đệ tử của ta, ta hứa sẽ luôn khiến người sống thật vui vẻ.”

“Tiểu Nhi, người đừng lo lắng, nếu người khóc sẽ không gọi là dọa người đâu. Bất quá, nếu có thể, sư phụ chỉ mong người cả đời vô lệ.”

“Tiểu Nhi, Tiểu Nhi, sư phụ cả đời vì thiên hạ mà lo nghĩ, vì dân chúng mà toan tính, nên người đừng học theo ta. Người hãy cứ là Tiểu Nhi, không cần bận tâm đến người khác, chỉ cần làm chuyện người muốn thôi. Dù trời có sập, ta cũng chống đỡ cho người.”

“Tiểu Nhi, vì sư hoàn toàn không có gia tài bạc triệu, quyền thế ngập trời, sẽ không ngâm thơ vẽ tranh, cũng không thể cùng người tiêu dao giang hồ, chỉ có trách nhiệm với thiên hạ này, ngàn dặm giang sơn, vạn vạn dân đen. Nếu Tiểu Nhi nguyện ý, Quân Hoa ta lấy quốc làm sính!”

...

Boong

Tiếng chuông chùa như tiếng nổ vang dội đất trời, tất cả đều đột nhiên ngừng lại.

Âm thanh cực lớn.

Ta hơi kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn điện ngọc quỳnh lâu trước mặt. Các vị tiên quan từng giao hảo đang đứng bên cạnh, ta nhìn thấy một nữ tử hồng y dẫn đầu cười khê với ta, trong tréo nói: “Chúc mừng thượng thần U Minh lịch kiếp trở về!”

Từng chuyện đã qua nối gót ập tới, ta cuối cùng cũng nhớ ra, hoá ra, vài thập niên qua cũng chỉ là một trận thiên kiếp. Thành thần thành ma, chỉ một ý niệm.

Hồng y nữ tử đến trước mặt ta, nhìn thần sắc ta rồi vỗ vỗ vai ta nói: “Người đừng lo lắng, hoàng đế Quân Hoa kia vốn là đạo chủ Bồng Lai đảo – Bách Lý Quân Hoa, lần này cùng người lịch kiếp, với tu vi và tâm tư người đó, nhất định cũng có thể bình an vượt qua.”

Lời này khiến ta không khỏi đau đầu.

Vốn tưởng rằng, nhảy vào Cửu Đỉnh là đã chấm dứt mọi khúc mắc nhưng lại không ngờ, hoá ra lại dây dưa đến vậy.

Nếu khi hấn trở lại thiên đình, ta lấy mặt mũi nào gặp hấn? Làm sao nhìn mặt hấn?

“Phượng Nhi,” ta ngẩng đầu nhìn hồng y nữ tử, nở nụ cười: “Ta nghe nói, đại đa số thần tiên sau khi trải qua tình kiếp đều lựa chọn quên đi, năm đó ta không tin, nay, ta đã tin rồi.”

Phượng Nhi ngạc nhiên, sau một lúc nàng ngẩng đầu vỗ vai ta, đặt vào tay ta một bình dược, rồi sau đó liền xoay người rời khỏi.

Ta mỉm cười quay đầu, thấy một nam tử trên thiên kính, long bào ngọc quan, dáng vẻ gấp gáp đang chạy trên hành lang dài, về mặt kinh hoàng. Ta mở nút bình, nhắm mắt uống vào.

Nước mắt lặng lẽ rơi.

Ta vốn không phải thần tiên yêu được bỏ được, không có thần tuệ cũng không có cái gọi là đại đạo. Ta kham không nổi hồng trần vạn tượng, triển miên tình si này.

Đối với ta mà nói, cái gọi là buông tay, chính là buông tay mới kham nổi.

Như thế đó, triệt để quên đi người nam tử từng nói với ta ‘Lấy quốc làm sinh!’ kia.

2. Chương 2: Cướp Người

“Đưa cho ta thanh đao tốt nhất, phi tiêu tẩm độc, chuẩn bị thân mình cho tốt, các người...” ta nhỏ giọng đang ngậm trong miệng ra, vung tay lên, cao giọng nói: “thấy người đến thì xông...”

“Thiếu gia,” quân gia Từ Văn Nhu nhô đầu ra, sáu mươi tuổi rồi, trong tay còn nắm hai thanh đại đao hoành tráng, vẻ mặt nghi hoặc hỏi ta: “Xông lên đâu ạ?”

“Người thật ngốc!” Ta chỉ muốn cho hấn một chưởng, nhưng nhìn hấn từng này tuổi rồi, sợ rằng ta đánh một cái hấn bay xuống địa phủ luôn, rồi chẳng lên nổi nữa thì biết làm sao? Vì thế ta phần nộ thu hồi tay, tức giận nói: “Xông vào bắt Mặc tiểu thư cho ta!!!”

“Vâng, dạ dạ.” Nghe ta nói xong, Từ Văn Nhu hấp tấp trả lời, quát to một tiếng “Nằm xuống!” Giọng hấn to đến mức khiến ta nhin không được lại muốn đánh hấn. Chắc hấn sợ người ta nghe không thấy thì phải?

Lại nói tiếp, ta hôm nay đứng chỗ này, thật sự là oan nghiệt ~ oan nghiệt mà.

Nhiều năm trước, ta còn chưa biết Phượng Nhi, khi đó ta sớm đã ngưỡng mộ đại danh của nàng, không chỉ bởi vì nàng là thần thú đầu tiên từ thời thượng cổ mà còn bởi nàng chính là Vạn Tinh (tinh linh chuyên gây chuyện) nổi tiếng nhất trong bát hoang tứ hải. Nhớ lại năm đầu tiên ta lên thiên đình, bỗng phía trước các tiểu tiên đang điên cuồng chạy tới. Nam Thiên Môn vốn đang náo nhiệt, chợt nghe một tiểu tiên hô to một tiếng: “Không hay rồi, Phượng Âm thượng tiên đến!” vì thế ngay lập tức, Nam Thiên Môn tĩnh lặng như tờ, ngoài cây cột chống trời ở Nam Thiên Môn ra, chỉ cần là sinh vật sống đều chạy biến không còn một mảnh.

Ta còn đang kinh ngạc thì thấy một hồng y nữ tử ôm một con mèo đen thon thả đi tới. Nữ tử ngày có làn da rất đẹp, đôi mắt hoa đào đang nhìn thẳng ta, hết sức hữu thần. Thấy ta đứng đó, nàng đột nhiên dời thân đến trước mặt ta, một tay ôm mèo, một tay nắm cổ tay ta nói: “Người là người mới?”

Ta ngây ngốc gật đầu, liền thấy nàng cười rạng rỡ, vui vẻ nói: “Muội muội làm sao đến đây? Tỷ tỷ ở thiên cung đợi mấy vạn năm, thấy muội bé nhỏ thanh thuần, sau này làm muội muội của ta đi, tỷ sẽ bảo vệ muội, bảo đảm muội ở thiên cung tha hồ tung hoành ngang dọc.”

Ta nghe xong thì thấy cảm động, cảm giác vị tỷ tỷ này là một thần tiên chân thực nhiệt tình, nghĩ lại ta ở U Minh Phủ mấy vạn năm, còn chưa bao giờ gặp được ai nhiệt tình như thế.

Vì thế ta cũng không thoái thác, trả lời: “Diệp Tiểu xin đa tạ tỷ tỷ, xin hỏi tỷ tỷ là vị tiên quân nào?”

Nghe ta hỏi xong nàng bí hiểm cười, tùy tiện nói: “Tỷ chỉ là một tiểu tiên thôi, nói ra muội cũng không biết. Có điều người ta đều gọi tỷ là Phượng Âm thượng tiên!”

Nàng vừa dứt lời ta không nhịn nổi giật giật cơ mặt, biết đây là Vạ Tinh nổi tiếng nhất của bát hoang tứ hải, sợ là mấy vị đế quân của thiên đình cũng chưa nổi danh bằng nàng.

Vì thế ta nhanh chóng muốn chạy thoát thân, nhân tiện nói: “Hoá ra là Phượng Âm thượng tiên, tôn kính đã lâu! tôn kính đã lâu!”

“Đừng nói xa lạ thế, chúng ta là tỷ muội mà, lại đây, kêu một tiếng tỷ tỷ đi.”

Vị Phượng Âm thượng tiên này đặc biệt nhiệt tình, nhất quyết túm tay ta không buông. Ta suy tính, nếu ta vừa nghe tên nàng liền trở mặt, cũng quá không có phong phạm thượng tiên rồi, nên ôm trán nói: “Ta cũng tu hành mấy vạn năm, kêu một tiếng tỷ tỷ không khỏi làm cho thượng tiên bỗng như già hơn, không bằng ta nói người là Phượng Nhi đi.”

“Vậy cũng được.” Nghe lời ta nói, nàng từ trên xuống dưới đánh giá ta, khoe miệng vẫn cười bí hiểm, cười đến nỗi làm ta rùng cả mình.

Nếu ta biết về sau xảy ra chuyện gì thì lúc ấy ta thà không cần để ý nét mặt già nua gì đó cũng phải chạy trốn khỏi nàng. Sau đó, bày ra mười mấy trận pháp, kiên định bảo trì khoảng cách 300 thước với nàng, lúc nào cũng phải mang theo phù chú trừ tà đối vận, đời này không thể liên can gì với nàng!

Nhưng lúc ấy ta không làm như vậy, vì thế đã tạo nên oan nghiệt mấy vạn năm qua của ta. Mỗi lần chỉ cần có người nhắc tới hai chữ ‘Phượng Âm’ này với ta, ta đều cảm thấy hai mắt tối sầm, trời đất quay cuồng.

Ngày đó ta đang ở trong hoa viên U Minh Phủ chơi đùa với đám chim chóc, hơn mười ngày trước, có người nói với ta, Phượng Âm muốn thăng thần, đã đi lịch tình kiếp rồi. Lúc ấy ta đã có cảm giác không ổn, quả nhiên, mới có 19 ngày, bạch hạc Mộc Tử Du bên cạnh nàng đã hóa thành người vọt vào phủ đệ của ta, hô to gọi nhỏ tên ta: “Diệp Tiểu thượng thần, người mau tới cứu thượng tiên nhà tiểu tiên đi!”

Vận khí của ta so với Phượng Nhi vẫn tốt hơn, không phải lịch tình kiếp gì, ở tại U Minh Phủ say rượu ngủ mấy chục ngày, tỉnh lại liền thăng lên thần. Ta vừa nghe tiếng Mộc Tử Du, tay trơn trượt, thiếu chút nữa đã quăng ngã tiểu phượng hoàng yêu quý nhà ta, vì thế ta bực bội bất mãn nói: “Mộc Tử Du, chủ tử nhà ngươi lại làm sao nữa?! Mấy vạn năm rồi, nàng ta có thể đổi người làm phiên được không hả?”

“Nếu không phải đã đổi người làm phiên thì làm sao người được thanh nhàn như vậy? Bằng không với năng lực của chủ tử nhà tiểu tiên, người có thể phủi áo bỏ đi mà không phải thu dọn tàn cục được sao?”

Mộc Tử Du một câu xả ra khiến ta không còn lời nào để nói, ta thả tiểu phượng hoàng ra, hậm hực nói: “Được rồi, người nói ta biết nàng ta lại làm sao nữa? Mệnh cách có vấn đề?”

“Đúng vậy” Mộc Tử Du vẻ mặt đau lòng nói: “Có vấn đề lớn ấy chứ.”

Sau đó nàng nói liên miên cả nửa ngày, ta rốt cục cũng hiểu được, quả nhiên là vấn đề lớn.

Hoá ra khi nàng hạ giới, cư nhiên dám lén mang theo Toả Tiên Thuỷ, sau đó một thần tiên lực đầu thai làm công tử nhà Thừa tướng, mới mười chín tuổi đã tự tung tự tác, thích gì làm nấy, chỉ còn thiếu điều cướp vợ của hoàng đế nữa thôi. Nhưng 19 năm qua, nàng tịch mịch, nàng nhàm chán, vì thế đã xuất thần, theo một tên nhãi đến Ma giới chơi! Để lại thể xác ở thế gian, đúng lúc Thượng Đế đi tây phương nghe Phật giảng, Ti Mệnh Tinh Quân lại bị Mộc Tử Du chuốc say nằm trên giường, tiểu tiên này qua thiên kính đã thấy được cảnh này, vì thế vội vàng vàng chạy tìm người giúp đỡ. Giản Hề thiên quân của Thiên đình đến Ma giới tìm người; Đại Miêu mà ngày thường nàng luôn ôm trong lòng đang phải canh chừng Ti Mệnh Tinh Quân; cuối cùng cũng chỉ có thể tới tìm ta, muốn ta trước tiên phải phù phép lên thân thể kia, làm những gì có thể, chờ nàng trở về!

Mụ nội nó, chuyện này nếu bị phát hiện sẽ có đại hoạ đó!

Vì thế ta nhanh chóng lao xuống trần, thừa dịp thân thể này còn đang ngủ để yểm phép lên nó, Mộc Tử Du đem mệnh cách Ti Mệnh Tinh Quân đã viết, kể qua cho ta một lượt, ta đã nắm rõ.

Đúng là đời người, cầu huyết mà nực cười thế đấy!

Thật ra là thế này, Tống Tử Mạch, cũng chính là thân phận Phượng Nhi đầu thai lần này, là con trai độc nhất của Thừa tướng đương triều, vốn ác bá, dần dần trải qua 19 năm, nhưng đến một lần, trong dịp lễ hoa đăng, lúc vô tình rơi xuống nước đã được một nữ tử cứu, vì thế liền vương vấn nữ tử này, có thể nói là nhớ thương.

Nữ tử này cũng không đơn giản, thân là Dạ Tịch Nguyên Quân đứng đầu Tán tiên lịch kiếp, năm đó Dạ Tịch Nguyên Quân từng chặn cho Phượng Nhi một kiếm trong trận chiến tại Ma giới, vì thế còn có ràng buộc đó nữa.

Tống Tử Mạch một lòng hướng về nữ tử này, kết quả nữ tử này lại là thái tử phi tương lai của Đông Cung thái tử. Nàng và Đông Cung thái tử là thanh mai trúc mã tình đầu ý hợp, vì thế Tống Tử Mạch ngay tại lúc nữ tử này trên đường vào kinh đã cướp người, phụ tá Tam hoàng tử cùng Đông Cung đoạt vị. Cuối cùng, nữ tử này lại được chính thái tử cố ý xếp đặt ở bên cạnh hắn, âm thầm lật đổ thế lực nhà hắn, vì thế tại đây nữ tử và thái tử nội ứng ngoại hợp, toàn gia Tống Tử Mạch cuối cùng đã bị giết. Đến khi Tống Tử Mạch chết, nữ tử này mới giật mình tỉnh ngộ, cắt cổ tự sát.

Ta nghe Mộc Tử Du nói mà nước mắt nước mũi tèm lem, cảm thấy Ti Mệnh Tinh Quân có lẽ đã sớm xếp đặt riêng cho Phượng Nhi, vì thế mới hạ bút tàn nhẫn, không khỏi vô cùng cảm khái, suy nghĩ nếu về phủ sẽ phải mời nàng uống rượu, thay Phượng Nhi giảng hoà mới được.

Nói một hồi cũng sắp tới hừng đông, Mộc Tử Du cho ta biết, canh ba đêm nay cũng là lúc nàng kia vào kinh. Phượng Nhi sớm đã chuẩn bị tốt nhân lực để cướp người.

Vì thế, giả dạng thành công tử Thừa tướng, sau khi suy đi tính lại tám chín lần, ta lúc này đang đứng trên đỉnh núi, canh ba khuya khoắt nhìn chiếc xe ngựa đang chậm chạp từ xa đi tới.

Xe ngựa càng lúc càng gần, mới vừa vào sơn cốc, ta lập tức giơ tay ra hiệu, mười mấy gia đình đã từng luyện võ nhất tề vung đao lên, ta và Từ Văn Nhu ngồi xổm xuống thảm cỏ, âm thầm nắm chặt tay, trong lòng hò hét, đánh, đánh, đánh, đoạt lấy nha đầu đó đi!

Ta vốn nghĩ, mười mấy người đấu chọi với bốn hộ vệ của chiếc xe ngựa là cực kỳ dễ dàng. Nào biết đầu rằng, bên kia đánh tới đánh lui loạn xạ ngẫu, ta nghiêng rằng đang chuẩn bị dùng tiên thuật bắt người thì đột nhiên nhìn thấy trong xe, một đạo ánh sáng tím chợt lóe lên, làm người của ta bất động, từ trong xe vang lên một giọng nữ trong trẻo, lạnh lùng mà khí phách, “Cút!”

Ta đã nghe qua vô số nữ nhân nói chuyện, có trong trẻo lạnh lùng, có cao quý, có xinh đẹp, có thanh thúy nhưng lại chưa từng nghe một giọng nữ như vậy. Rõ ràng là giọng nữ nhưng lại mang khí phách nam nhi.

Ta không khỏi cảm khái, quả nhiên, nam thần tiên này dù chuyển thể thành nữ cũng vẫn tràn ngập khí dương.

Nhưng, ta lấy lại tinh thần suy nghĩ, không đúng, vừa rồi ánh sáng tím kia rõ ràng không phải tiên thuật mà chính là pháp thuật của ma!

Ta giật mình, vội lao ra khỏi đám cỏ, vung tay lên, người của ta lại có thể động đây. Sau đó, ánh sáng loé lên, bọn họ lại không thể động. Ta làm cho bọn họ động, đối phương làm bọn họ bất động. Người của ta cứ động rồi bất động một hồi lâu, cuối cùng ta nổi giận, huyết sáo, kêu lên tiên thú luôn giấu bên người, nhắm về phía chiếc xe ngựa kia.

“Mang Mặc tiểu thư về đây cho ta!”

Ta chỉ về chiếc xe, cực kỳ giận dữ chỉ huy đám thần thú. Nhưng trong nháy mắt, trong xe bỗng truyền ra một tiếng sáo, vài ma thú xuất hiện, nhìn thần thú của ta như hổ rình mồi rồi phun ra một ngọn lửa.

Chỉ một thoáng, thần thú và ma thú đấu pháp đấu đến thiên hôn địa ám, ta thì triển pháp thuật đưa mọi người đến nơi an toàn, điểm mũi chân bay xuống, từ lòng bàn tay ta hiện ra Trấn Tà kiếm, chém đôi chiếc xe ngựa.

Ầm một tiếng, dưới ánh trăng, thân hình một nữ tử liền chậm rãi xuất hiện trước mắt ta. Nàng mặc một thân váy tím, tóc dài búi gọn gàng, trong tay cầm một cây sáo, không trang điểm nhưng cũng là tuyệt sắc giai nhân.

Nàng ta thoáng nhìn ta, phong thái có khí khái không giận mà uy, so với thượng thần U Minh Phủ là ta còn khiến người ta cảm thấy khí thế phi thường hơn. Nàng rõ ràng là một nữ tử nhưng cả người tản mát một loại khí trong trẻo nhưng lạnh lùng, có chút âm dương khó phân.

Trên người nàng quanh quẩn tầng sáng màu tím, vì nàng đã làm phép nên ta không thể nhìn ra nguyên thần của nàng nhưng có một điểm ta có thể xác định, nàng nhất định không phải Dạ Tịch Nguyên Quân.

Thần giới kỳ thật rất an phận, trên cơ bản mà nói, mọi người đều lười xen vào chuyện người khác, giống như ta vậy. Vì thế ngẫu nhiên cũng xem thường yêu ma, chưa bao giờ thích chủ động gây chuyện. Do đó ta dự định, không gây chuyện, không quấy nhiễu nguyên tắc nhân gian, chỉ khách sáo hỏi: “Xin hỏi Dạ Tịch Nguyên Quân đâu?”

“Không biết”

Đối phương rất thẳng thắn, cũng rất ngắn gọn. Ta giật giật cơ mặt, hỏi lại: “Các hạ là...”

“Người không xứng biết.”

Ta khinh!

Nghe nàng nói, ta nổi giận, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Vây thân thể này chính là Mặc Băng Khiết Mặc tiểu thư?”

“Thì sao?” Nàng cũng không ngẩng đầu lên, ta đã sớm báo cho nhóm người Mộc Tử Du mang chúng tiên hữu đến hỗ trợ, vì thế ta cười lạnh: “Nếu đã vào thân thể này rồi thì phải theo ta.”

“Vì sao?” Nàng rốt cục cũng ngẩng đầu nhìn ta, một đôi mắt trong trẻo nhưng lãnh đạm, không chứa đựng một tia tình cảm nào, thấy vậy tim ta thót lên, đúng là có chút quen thuộc.

Nàng lẳng lặng đánh giá ta nửa ngày, bên cạnh bỗng nhiên truyền đến vài tiếng cười to, tiếp theo một trước một sau, hai làn nước sắc xanh đột nhiên xuất hiện phía sau nàng, ra chiều đánh lén, nàng quay lại ngăn cản, trong giây phút đó, ta dẫn ra một đạo thiên lôi, nàng vốn có thể tránh nhưng không biết tại sao khi nghe hai người kia gọi ta một tiếng ‘Diệp Tiểu’ liền dừng lại, vì thế bị ta dùng thiên lôi đánh đến hôn mê bất tỉnh.

Người đến đúng là Mộc Tử Du và Giản Hề, hai người ngây ngốc nhìn ta thật lâu mới nói: “Vây là xong rồi?”

Ta xông tới xuất ra Toả Ma Thường trói chặt nàng, tiếp theo ngẩng đầu nói: “Vô nghĩa, mau, các ngươi mau trấn áp tà khí yêu ma cho ta.”

Nghe ta nói, Giản Hề lập tức xuất ra một loạt phù chú cho ta, sau đó lại lôi đầu ra hai cái khoá sắt và một chiếc bình nhỏ, biểu tình âm ngoan nói: “Mấy món này của lão tử đều sắp rỉ rồi, hôm nay cuối cùng cũng có dịp dùng cho lũ yêu ma này. Ha ha ha ha ha ha...”

Ta cảm giác gió lạnh hiu hiu thổi, sau khi xong việc với nàng, ta đứng dậy phất phất tay nói: “tốt lắm, không ngờ tên ma binh này ngu như vậy. Các ngươi có thể đi tìm người rồi. Lần này không thể ngờ rằng Dạ Tịch nguyên quân cũng bỏ trốn, sửa mệnh cách khẳng định không phải một hai chỗ đâu.”

“Làm sao bây giờ a a a” Nghe ta nói xong, Mộc Tử Du buồn rầu ôm đầu ngồi bệt xuống rống lên, thấy nàng như vậy ta quay sang nhìn Giản Hề nói: “Nhanh đi tìm người đi!”

“Hắc hắc,” Giản Hề vẽ mặt âm hiểm cười cười, “Diệp Tiểu, mệnh cách này sửa lại quả thật không phải chỉ có ‘một hai chỗ’.”

Nói xong, hất vung tay áo lên, một trận gió lớn thổi qua, hai người liền biến mất. Ta ngẩng đầu nhìn trời, quả nhiên... thế đạo này ngày càng bất ổn.

Cảm thán một lát, ta ẩn đi pháp lực, nhân tiện xoá bỏ trí nhớ của những người vừa rồi, Từ Văn Nhu mới cùng ta lao xuống thật hào khí nói: “Trối lại!”

Từ Văn Nhu quay lại với bộ dạng thất thần, mãi đến khi bị ta hung tận trừng mắt hấn mới hoàn hồn, xoay người quát: “Các người điếc à? Mau trối người lại!”

Vì thế cứ như vậy, tuy rằng trên đường có chút trắc trở, ta vẫn đem ‘Mặc tiểu thư’ về được Thừa tướng phủ.

Trở lại Thừa tướng phủ, sau khi an bài cho nàng xong, sớm hôm sau ta đã bị ‘phụ thân’ gọi qua.

3. Chương 3: Bức Cha

Cha Tổng Tử Mạch – Tổng Nho là một lão hồ li chính hiệu, lăn lộn trên quan trường nhiều năm, có lẽ cũng là báo ứng, hơn năm mươi tuổi cũng chỉ có mình Tổng Tử Mạch là con trai, vì thế cưng chiều vô cùng.

Ta vào thư phòng, đối diện với lão thừa tướng đang ngồi bên kia bàn cung kính cúi chào: “Cha!”

Nghe tiếng ta, Tổng Nho ngược mắt lên, tuy rằng đã năm mươi nhưng lão bá này dáng người vẫn chưa biến dạng, thoạt nhìn chỉ hơn 30 là cùng, khi giơ tay nhắc chân đều toát lên thần thái thư sinh nho nhã nhưng ánh mắt nhìn người lại sắc bén khó dò, như có thể nhìn thấu lòng người.

“Mạch nhi hôm nay sao lại quy củ thế, là vì nữ nhân?” Buông cuốn sách trong tay, lão đảo mắt mỉm cười nhìn ta, ta thân đã mấy vạn tuổi nhưng tâm cũng không khỏi run lên, bước về phía lão, da mặt dày lấy lòng nói: “Cha, người đã biết?”

“Người lần này, là tiểu thư nhà nào?” Nhìn điệu bộ của ta, Tổng Nho nhú mày. Ta hắc hắc ngây ngô cười: “Bất quá chỉ là con gái của tiểu thương thôi mà.”

“Con gái một tiểu thương mà ngươi phải phí tâm như thế?” Nghe ta nói, Tổng Nho hừ lạnh, ta nhanh chân rảo bước lấy cho lão một chén trà: “Cha, người đừng giận, lần này cướp cũng đã cướp rồi, không lẽ người muốn con đem trả lại? Con lần này thật lòng coi trọng cô nương ấy, cha, người thành toàn cho con đi, sau này con sẽ không bao giờ làm loại chuyện hỗn trướng này nữa.”

“Thật không?” Tổng Nho nhú mày, đáy mắt lại có ý cười: “Sau này ngươi nguyện vì cô ta mà không làm chuyện hỗn trướng nữa, theo ta vào triều?”

“Đồng ý, đồng ý!” ta vội gật đầu, “Lên núi đao xuống biển lửa đều đồng ý.”

“Thôi thôi, tùy ngươi vậy.” Tổng Nho cười khở lắc đầu: “Rốt cuộc là cô nương nhà ai?”

“Cái này...” Ta ra vẻ chần chờ, Tổng Nho nhìn ta khích lệ, cuối cùng, ta cắn răng, bất chấp nói: “Là Mặc gia đại tiểu thư – Mặc Băng Khiết.”

“Mặc Băng Khiết?” Nghe tên này, Tổng Nho nhú mày: “Là Mặc gia ở Dương châu?”

“Đúng vậy.”

Nói đến đây, Tổng Nho không thềm nói tiếp. Ta cũng lẳng lặng đợi, hồi lâu sau, Tổng Nho chậm rãi nói: “Mạch nhi, Mặc gia tiểu thư cùng thái tử là thanh mai trúc mã, ngươi phải quên nàng ta đi”

“Cha!”

Vừa nghe những lời đó, ta lập tức quỳ xuống, đụng phải xương hông đau ngất, không kiềm nổi thảm máng trong lòng. Có điều cũng may ta bị đụng đau, mắt lấp lánh ướt. Ta quyết giả bộ, thề sống thề chết: “Cha, cuộc đời này của con ngoài Băng Khiết ra, con sẽ không cưới bất cứ ai, nếu... nếu không có Băng Khiết, con thà chết!”

“Hoang đường!”

Tổng Nho rống giận đứng bật dậy: “Đường đường là nam nhi thân mười thước cao, sao lại vì chuyện nhi nữ thường tình mà tự ràng buộc mình?!”

“Cha không phải con, tất nhiên không hiểu được cảm giác trong lòng con. Tóm lại, nếu không có Băng Khiết, con chỉ bằng chết đi cho xong.”

Nhớ lại lúc trước nhàn rỗi ta thường xem kịch, một mặt nhẩn nhịn ý cười trong lòng, một mặt còn làm ra vẻ muốn tìm cái chết. Tổng Nho giận dữ, hất văng chồng sách bên cạnh xuống: “Ta cũng không tin, không có cô nương ta người thật sự sẽ chết!”

Nói xong, lão bước ra ngoài, ta vội vàng đuổi theo: “Cha! Cha!”

“Ta không phải cha người, đừng gọi ta!”

Tổng Nho có lẽ đã bị ta làm tức chết nên mới thốt nên lời tàn nhẫn. Tiếp đó, ta nghe hấn phân phó Từ Văn Nhu đang khúm núm chạy đến: “Lão Từ, nhanh đi xin lỗi Mặc tiểu thư rồi đưa đến phủ thái tử.”

Nghe lão nói ta gấp đến nóng lòng.

Tổng Nho ơi là Tổng Nho, người cũng không thể giống Ti Mệnh Tinh Quân đến vậy chứ!

Vì thế ta khê cần môi, hạ quyết tâm, lập tức rút thanh đao trên lưng thị vệ bên cạnh kề lên cổ. Không hiểu sao tay ta run lên.

Cổ ta xuất hiện một vết nứt, máu ào ạt chảy ra, đau đến mức ta há mồm hít phải một ngụm khí lạnh.

Tay ta vừa động, ai nấy lập tức sợ ngây người, Tổng Nho về mặt khiếp sợ nhìn ta, ta chặn lại nói: “Cha, người tưởng con nói giỡn sao? Lần này con thật lòng thật dạ, nếu muốn Băng Khiết gả cho người khác, trừ phi con chết đi, bằng không – không thể nào!”

Ta nói xong, Tổng Nho cuối cùng cũng hồi phục tinh thần, liền hạ lệnh: “Nhanh, mời đại phu!” Rồi quay qua ta nói: “Con ta, mau buông kiếm xuống, đừng dọa cha!”

“Cha, con không hù dọa người, cha hãy hứa với con, đồng ý giúp con chuyện này!” lão nương ngay cả máu cũng đã chảy, lão còn không giúp, ta thật phải ra đòn sát thủ thôi.

“Từ Mạch, con nói thật?” Tổng Nho nhìn ta, ánh mắt sáng quắc. Ta tất nhiên là gật đầu: “Thật! Con thật lòng với Băng Khiết, nhất nguyệt chứng giám!”

Nói thật, lời này nói ra bản thân ta cũng không khỏi lo lắng. Ta thấy ‘cha’ ta da mặt co giật, cuối cùng nói với ta: “Thôi, thật là oan nghiệt! Chờ thoa thuốc xong, các con tới phòng ta.”

“Cha, vậy là người đã đồng ý?”

Nghe xong ta mừng rỡ không thôi. Tổng Nho về mặt chán nản gật gật đầu, ta vội vàng vắt thanh kiếm xuống nhưng lại bị xuất khiếu, làm cho thân thể này bị hôn mê bất tỉnh. Ngây ngất đại đại ở trong thân thể này một thời gian, đau chết mất. Tuy rằng ta không chết nhưng bị đao kiếm chém phải cũng đau chứ.

Niệm quyết ẩn thân, ta lên đến phòng ‘Mặc Băng Khiết’, đại ma đầu bên trong nàng ta đã bị ta dùng pháp khí trấn trụ, tạm thời không dùng pháp lực được. Vì thế ta nghênh ngang ngồi vào ghế, tỉ mỉ đánh giá ‘nàng ta’.

Nàng ta lúc này đã tỉnh, cũng phát hiện ma lực của mình bị phong ấn nhưng rất trấn định, đang ngồi trên ghế đọc sách. Trong phòng vẫn lưu lại mùi hoa lan khi ta rời đi, huân hương mấy vạn năm này của ta, đem qua ta đặc biệt phái tiên thú trở về U Minh Phủ mang lên, lại cho nàng ta dùng trước. Nàng ta dường như cũng rất hài lòng với mùi hương này, hoàn toàn để mặc cho nó lan tỏa khắp phòng, đôi mắt thanh nhã lạnh lẽo hơi cong lên, thần nhiên nhập gia tùy tục.

Thần sắc ấy nhìn thế nào cũng rất quen, ta bắt giác có chút sững sờ, tựa như có gì đó chợt loé lên trong đầu, nhưng không thể nắm bắt được. Trong lúc thất thần ta nghe thấy bên cạnh có người gọi ta: “Diệp Tiểu thượng thần, Diệp Tiểu thượng thần.”

Ta không kiên nhẫn quay đầu, giọng nói này ta đã nghe mấy vạn năm, mỗi lần nghe thấy lại chưa bao giờ có chuyện tốt cả, vì thế ta cũng chẳng buồn ra về khách khí đứng lên làm gì.

“Sao nữa?” Nhìn Mộc Tử Du cười cười, ta xém nữa nổi giận. Mộc Tử Du cố gắng cười lấy lòng nhưng bất luận thế nào cũng không được. Vì thế đành bỏ lớp mặt nạ, đưa cho ta một quyển sách bìa trắng nói: “Tiểu tiên thừa dịp Ti Mệnh Tinh Quân say rượu đã đem chép lại mệnh cách của chủ tử nhà tiểu tiên, thượng tiên xem mặt trên đi nhưng đừng chậm trễ. Ti Mệnh Tinh Quân sắp tỉnh rồi, người có thể giả bộ một chút, lời ngon tiếng ngọt không thể thiếu, cần uy hiếp thì phải uy hiếp, cần đe dọa thì phải đe dọa, cần ôm ấp thì phải...”

Ta ngoáy lỗ tai: “Lời ngon tiếng ngọt gì? Ôm ấp gì?”

“Ôi Diệp Tiểu thượng thần của tôi ơi, người chịu ủy khuất một chút đi, người không thấy khi chủ tử ở trong thân thể kia thì miệng lưỡi khéo léo như bôi mật vậy. Người nếu làm không được, ít nhất mỗi ngày đều phải viết một bức thư tình, buổi sáng phải gọi là ‘tiểu tâm can’, buổi tối lại gọi ‘tiểu bảo bối’, sau đó vén chăn ôm Mặc Băng Khiết vào lòng, đồng giường cộng chằm...”

“Dừng!” nghe đến đó ta xem như đã hiểu, “Tình cảm mà người nói chính là muốn ta tới nói chuyện yêu đương?”

“Người nghĩ sao?” Về mặt Mộc Tử Du đặc sệt cái kiểu bây-giờ-người-mới-hiểu-à. Được rồi, ta thừa nhận, bản thượng thần lại một lần nữa bị nàng ta chặn họng.

Ta cầm cuốn sách suy tư nửa ngày, đang lúc muốn nói với nàng, nàng bỗng nhiên nói: “Không tốt, Ti Mệnh Tinh Quân tỉnh rồi.”

Vì thế ta chỉ thấy một làn gió thoảng qua, người đã mất bóng.

Đi theo Phượng Nhi mấy vạn năm, ranh con này cái khác học không giỏi chứ bỏ trốn là nhất đẳng. Ngồi trên ghế xem qua bản sao mệnh cách Mộc Tử Du ới phát hiện, hoá ra nha đầu Ti Mệnh Tinh Quân lại cẩn thận như thế, ngay cả chi tiết hai người ở chung cũng viết lại tỉ mỉ.

Hôm nay là mười ba tháng sáu, trên đó viết:

Mười ba tháng sáu, Tống Tử Mạch vì giúp phụ thân đã bị thương, đem lại muốn cường ngạnh Mặc Băng Khiết, Mặc Băng Khiết tự sát không thành.

Tốt nhỉ, hôm nay ta xem như đánh bầy đánh bạ mà bị thương. Mặc Băng Khiết kia cũng không phải là Mặc Băng Khiết đêm nay, làm sao tự sát được? Hơn nữa cường...

Nghĩ đến chữ ấy, ta không khỏi đau đầu. Ta tuổi tuy lớn, kinh nghiệm tuy nhiều nhưng chuyện ác bá cường bạo mỹ nữ như hoa thì...

Đừng nói ta chưa từng mạnh hơn ai, ta cho dù mạnh hơn cũng chưa từng làm một nam tử mạnh mẽ.

Nhưng tên đã trên đây, không thể không bắn. Thôi, chưa từng ăn thịt heo cũng thấy heo chạy, bản thượng thần hôm nay đành chịu ủy khuất, hy sinh nhan sắc vậy.

Đợi trong chốc lát, người ta cuối cùng cũng mang thân thể Tống Tử Mạch vào. Tống Nho ở bên hết sức lo lắng, không ngừng hỏi đại phu: “Con ta có sao không?” Nhìn cảnh này lòng ta lại thấy ảm áp, nghĩ đến vận mệnh ngày sau của hắn lại có chút thổn thức.

Thân thể đó được chuyển lên giường, tiếng động lớn như vậy nhưng Mặc Băng Khiết vẫn không nhúc nhích, ngồi trên ghế đọc sách, tập trung tinh thần, lại còn lật trang nữa chứ!

Tống Nho thu xếp thân thể Tống Tử Mạch xong mới quay đầu nhìn bức rèm che phân cách với gian phòng Mặc Băng Khiết. Thấy bộ dáng nàng thì không khỏi nhíu mày càng sâu, Tống Nho chậm rãi mở miệng: “Mặc tiểu thư!”

Mặc Băng Khiết không đáp, lại lật một trang nữa.

Tống Nho tức giận, lại gọi một tiếng, “Mặc tiểu thư, có nghe thấy Tống mẫu nói chuyện không?”

“Nghe thấy, sao?” Mặc Băng Khiết tiếp tục đọc sách, khẩu khí thản nhiên, đơn giản, lại còn có khí thế uy nghi, sợ là còn hoàng đế hơn cả hoàng đế.

Tống Nho tuy bị lời của nàng làm chấn động, trên mặt thế nhưng vẫn bất động thanh sắc, cười nói: “Mặc tiểu thư ổn chứ? Có thiếu thốn gì không?”

“Đưa ta đi đông cung.” Hoàn toàn bỏ ngoài tai lời nói của Tống Nho, Mặc Băng Khiết khép sách lại, ngẩng đầu lên, nói thẳng ra yêu cầu của nàng. Tống Nho cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, mỉm cười chậm rãi nói: “Mặc tiểu thư vẫn nên ở lại nơi này, vài hôm nữa ta sẽ cho người đến Mặc gia cầu hôn. Đây là người một nhà cả.”

Mặc Băng Khiết khẽ nhú mày, đang muốn nói gì đó, ta cảm thấy, xem diễn cũng đủ rồi, ta nên tỉnh lại thôi. Vì thế vội vàng nhập lại vào thân thể kia, làm bộ mơ mơ màng màng mở mắt ra, vô cùng suy yếu gọi: “Băng Khiết... Băng Khiết...”

Kêu xong, ta lại rời khỏi thân thể đó, Tống Nho nghe được ta gọi liền vội vàng chạy lại kêu lớn: “Con ơi! Con! Con của ta!”

Ta cố ý nhìn Mặc Băng Khiết, lại chỉ thấy ta ra sức diễn như thế nhưng nàng ta lại chỉ nhún mày.

4. Chương 4: Diễn Xuất

Ở trong phòng ngơ ngẩn một lát, ta lại chạy ra khỏi phòng đi lang thang, nghe vài khúc nhạc, nhìn kịch cảnh nhân gian, đợi đến tối, nghĩ đến người Tống Nho có lẽ đã đi ngủ, ta mới trở về Tống phủ, nhập lại vào Tống Tử Mạch.

Mặc Băng Khiết vẫn còn ngồi đọc sách, tập trung cao độ, ta vào phòng, trước hết phải nghĩ cách, âm thầm dùng pháp lực làm nhạt vết thương trên cổ. Mặc Băng Khiết ở bên nhìn ta, quần áo che đầy nên nàng phỏng chừng không thấy được miệng vết thương của ta đã khép lại rất nhanh. Nàng ngồi đó, thần sắc thản nhiên, còn có vài phần khinh thường. Đợi ta làm xong, ngẩng đầu nhìn nàng, đang định mở miệng nàng đã nói: “Vô sỉ!”

Nghe thấy lời này, tiểu tâm can của lão nhân gia ta lập tức vỡ vụn.

Trên trời dưới đất, trong tứ hải bát hoang, ta là vị thần tiên chính trực thành thật bậc nhất! Nếu hấn gặp Phượng Nhi, Giản Hề, thậm chí là Đại Miêu tiên quân trong lòng Phượng Nhi, hấn sẽ phát hiện ra rằng, thiên la địa võng, dù có danh ngôn đầy mình, hấn cũng không thể tìm được một từ nào có thể hình dung nhóm người ti bỉ vô sỉ có trình độ kia.

Vì thế ta ho nhẹ một tiếng, thở dài nói: “Mặc tiểu thư nói vậy là sao?”

Nghe ta hỏi, mắt phượng của nàng ta đảo qua, mang theo chút hàn khí khiến ta cũng phải e sợ. Nhưng hàn khí này không thị huyết điên cuồng như của yêu ma quỷ quái, ngược lại có chút giống Thiên Đế, trời sinh cao cao tại thượng, dù là hàn khí cũng trở nên chính khí.

Ta suy nghĩ một chút về chuyện ta đã làm với hấn, khẽ thở dài một tiếng.

Ta thật sự đã làm tổn thương niềm hy vọng của đứa nhỏ này về một thế giới thiện lương ngay thẳng rồi sao?

Ta bất quá chỉ thừa dịp hấn quay đầu mà dẫn lôi điện đánh hấn, rồi lại nhân cơ hội dùng các loại pháp khí đè ép nguyên thần của hấn thôi mà.

Vì thế ta lắc lắc đầu, nghĩ đến bản sao mệnh cách hôm nay xem được, vội vàng thay đổi sắc mặt, mang vẻ thâm tình nói: “Băng Khiết, ta còn không phải vì nàng sao? Nàng là tâm can bảo bối của ta, vì nàng, cho dù ti bỉ hạ lưu hơn, ta đây cũng cam tâm tình nguyện!”

Mặc Băng Khiết quả nhiên bị những lời này của ta lừa, biểu tình trong trẻo nhưng lạnh lùng cũng đã có chút biến hoá. Nàng quay đầu đi, không nhìn ta, ta lại không ngừng cố gắng: “Băng Khiết, nàng chán ghét

ta thế sao? Ngay cả nhìn cũng không muốn liếc mắt nhìn ta một lần? Mặc dù ta đẩy nàng vào tình cảnh này nhưng nàng vẫn cứ nhẫn tâm như thế ư?”

“Ta không phải Mặc Băng Khiết.”

Nàng rốt cục cũng nghe không nổi nữa, từ tốn mở miệng. Ta nhếch miệng cười, dùng thuật truyền âm nói với hắn: “Không sao, thế xác ngươi là Mặc Băng Khiết.”

Nàng thản nhiên quét mắt nhìn ta, không thêm nói lại, ta lại tiếp tục bày ra vẻ mặt thống khổ: “Nàng không phải còn muốn đến cùng tiện nhân trong đông cung kia chứ?”

Nói xong, ta nhảy lên giường, vẻ mặt bi phần kiểu quả-đúng-là-thế vọt đến cạnh Mặc Băng Khiết, nắm bả vai nàng cố gắng rung lắc, rít gào: “Ta yêu nàng như vậy! Sao nàng có thể không yêu ta? Nàng chỉ thương hắn? Được, được, được! Ta sẽ phá hủy nàng, cũng sẽ hủy hắn, ta coi các người còn có thể thế nào!”

Dứt lời, ta hung hăng dùng sức, quả nhiên, trang phục rách nát của nhân gian này chỉ ‘xoẹt’ một tiếng đã bị ta xé rách, lộ ra cái yếm màu đỏ bên trong của Mặc Băng Khiết. Ta sững người, động tác của Mặc Băng Khiết cũng rất nhanh, một chương bỏ về phía ta, cả giận nói: “Ngươi làm gì?”

Bị một chương này của hắn thanh tỉnh, tuy rằng đó là thân thể nữ tử nhưng hiện giờ thế xác ta là một nam tử, không sao, không sao, ta tuyệt không lùi bước!

“Ta làm gì?” ta cố gắng bày ra cái bộ dạng lưu manh “Tiểu tâm can, nàng cho rằng Gia ngày mơ đêm nhớ lâu như vậy, Gia lại nhọc lòng đưa nàng vào phủ, nàng cho là Gia muốn làm gì?”

Nói xong, ta lại tới gần Mặc Băng Khiết, tay thoát nhìn giống như càn rỡ lưu chuyển bên hông nàng. Trên mặt nàng, sắc hồng trắng luân phiên thay đổi mà tay của ta vẫn đang lưu luyến quấn quanh.

Nếu không thì tự sát đi? Cái này...cũng quá trình liệt rồi...

Ta có chút buồn bực.

Ta nghĩ, diễn trò phải diễn cho thật, ta đây phải ác hơn một chút, vì thế bàn tay thô của ta lại lôi kéo, ‘xoẹt’, một mẫu quần áo khác của nàng ta lại rơi ra, hoàn toàn lộ ra cái yếm. Mặc Băng Khiết rốt cục cũng mở miệng: “Ta không phải Mặc Băng Khiết!”

“Ta biết ngươi không phải, ngươi là tâm can bảo bối của ta.” Ta như ngọn thái sơn đè xuống, Mặc Băng Khiết sống chết giây dựa, nhưng không có pháp lực, vì thế nàng trong mắt ta tương đương với một thân thể tàn phế, dù giây dựa thế nào cũng chẳng thoát khỏi ta. Nàng vung tay, ta đè lại, nàng đá chân, ta ngăn chặn, ngươi tới ta đỡ, ta càng đùa càng vui, Mặc Băng Khiết cuối cùng cũng bối rối: “Ngươi dừng tay, hoặc là ngươi giết ta đi, bằng không sau này ta nhất định sẽ làm cho ngươi muốn sống cũng không được!”

Ta nở nụ cười, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, thẳng tay kéo luôn cái yếm của nàng ta xuống, để nàng ta hoàn toàn lộ rõ. Nói thật, thân thể nữ nhân này ta không có hứng thú, nàng có ta cũng có, vì thế ta cũng không buồn nhìn, chỉ nhìn mặt nàng, cười nói: “Bảo bối, nàng mắng chửi đi, nàng càng mắng ta càng hưng phấn, chờ một lát ta sẽ cho nàng khoái nhạc.”

Nói xong lời này, ta cảm thấy đến đây thôi, rốt cục dùng thuật truyền âm nói: “Ta cũng không phải là Tổng Tử Mạch, này giờ diễn trò thôi, ngươi mau tự sát đi.”

Mặc Băng Khiết đang giãy giụa bỗng kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn ta, khi ánh mắt cổ vũ của ta rơi xuống, nàng ta lại không chút do dự, mạnh mẽ đẩy ngực ta, thừa lúc ta buông lỏng tay, nàng ta rút cây trâm trên đầu chĩa vào ngực. Ta cầm bàn tay non mềm nhỏ bé của nàng, thâm tình nhìn nàng, Mặc Băng Khiết nhìn ta vẫn tràn đầy đề phòng, còn mang theo thiên đạo vạn quả, ánh mắt đó khiến ta hết sức hài lòng, rất tốt rất tốt.

Chúng ta cứ thế nhìn nhau, qua hồi lâu, ta điệu bộ đau lòng nói: “Ta...đã làm nàng chán ghét đến vậy sao? Thà chết cũng không nguyện ý?”

Mặc Băng Khiết kiên định gật đầu nói: “Thà chết cũng không nguyện.”

Vì thế ta suy sụp buông tay, đứng một bên lẳng lặng nhìn nàng. Nàng bị ta nhìn cũng ngậy người, thần sắc trong mắt biến hoá, cuối cùng hơi nhếch môi, trở lại vẻ mặt như trước: “Người đừng dùng vẻ mặt ấy nhìn ta.”

Người nghĩ ta muốn nhìn người lắm sao?

Lòng ta lúc đó lại vô cùng buồn bực, lại còn phải giả bộ thương tâm, bước đến, ôm nhẹ nàng, đặt lên giường. Tiếp theo ta cũng nằm xuống, một tay khoát lên hông nàng, mỗi một nói: “Thôi, ngủ đi.”

Nàng ta không nói, chỉ trợn mắt nhìn ta, trong bóng đêm, ánh sáng trong mắt nàng thăm thẳm, sâu không lường được. Thần sắc mang theo chút mê hoặc nhớ nhung, qua hồi lâu, nàng đột nhiên hỏi ta: “Người tên gì?”

“Tổng Tử Mạch.”

Ta đáp. Nàng ta lắc đầu nói: “Không, ta hỏi tên thật của người ấy.”

Nàng đúng là biết chọn thời cơ, lúc này thiên kính chắc đã đóng lại, ta không cảm giác gì về tiên giới nữa nên cũng tùy tiện đáp lời.

“Người không xứng biết.” Nhớ lại câu nói nàng đã từng nói, cuối cùng ta cũng có cơ hội phản kích. Nét mặt nàng biểu lộ một tia cười khinh miệt nhìn ta, làm cả người ta phát lạnh. Lúc này ta mới nói: “Người làm sao có thể ở lại trong thân thể này? Dạ Tịch nguyên quân thể nào rồi?”

“Du ngoạn rồi.” Nàng ta thành thật trả lời: “Ta và hắc là bằng hữu, sợ hắc bị phạt nên làm thể thân trong chốc lát.”

Nghe xong ta không khỏi cảm khái, Dạ Tịch nguyên quân này cũng thật là người có nhân duyên tốt, yêu ma quỷ quái nhân thần tiên quân, hắc đều có bằng hữu. Trái lại bản thượng thần ta, về phương diện giao hữu lại có hơi hạn hẹp.

“Hắc cũng mang theo Toả tiên thủy đầu thai?” Ta lại hỏi. Mặc Băng Khiết gật đầu, xoay người đi ngủ. Ta nghi hoặc, lại hỏi: “Vậy sao người biết hắc muốn đến chỗ thái tử?”

“Hắc nói.” Nàng lại mở miệng. Cái này xem như ta cũng hiểu được, còn hỏi thêm vài câu nhưng nàng không đáp, nhắm mắt ngủ, thập phần thần nhiên.

Nhìn điệu bộ nàng ta, ta hiểu có hỏi nữa cũng bằng thừa, nên cũng đi ngủ, đang mơ mơ màng màng, ta đột nhiên nhớ ra – ta còn đang ôm nàng ta.

Nhưng lại không biết vì sao, ta cũng không buông tay. Lặng im giữ như vậy.

Sớm hôm sau, đợi mặt trời lên cao ta mới chậm rì thức dậy, lúc này Mặc Băng Khiết đã tỉnh, đang đứng bên giường ngắm phong cảnh bên ngoài.

Ta ở chỗ này phong thủy rất tốt, bên ngoài tất cả đều là nước, dĩ nhiên là chỉ hồ nước. Ta không rõ, Phượng Nhi nàng là một con phượng hoàng chết toi, làm sao lại giống vịt thế? Nàng ta muốn ở cũng nên chọn chỗ nhiều cây cối mà ở chứ.

“Chào!”

Ta rời giường, nhếch miệng cười với Mặc Băng Khiết. Mặc Băng Khiết lãnh đạm liếc ta, gật đầu, xem như chào hỏi.

Ta theo lời dẫn dò của Mộc Tử Du, nói một câu: “Tiểu tâm can, tối qua có mơ thấy ta không?”

Nói những lời này, ta thấy cả hai chúng ta đều run rẩy. Mặc Băng Khiết phui phui ống tay áo, nói tránh đi: “Nên ăn sớm một chút.”

Vừa nghe ăn cơm, ta lập tức nhảy xuống giường, đứng lên: “Ta định lát nữa sẽ tới thư phòng cha ta một chuyến, nàng phải ngoan đó.”

Mặc Băng Khiết nhú mày nhìn ta, sắc mặt bình thản nhưng duy có cặp mắt kia lại hết sức hữu thần.

Ta không khỏi giật mình, lập tức ho khan một tiếng, buộc mình phải tỉnh táo lại, dùng thuật truyền âm nói: “Từ hôm nay trở đi, ngươi phải thường xuyên náo loạn đòi tự sát, để chứng minh ngươi là tình thế bất đắc dĩ mới phải ở lại đây.”

Mặc Băng Khiết nhú mày, lát sau cười khê. Ta đột nhiên cảm thấy như khắp núi hoa nở. Ta lắc đầu, nói tiếp: “Ngươi phải tìm đúng thời cơ tự sát. Hôm nay... Đợi lát nữa ăn cơm đi.”

Nói xong, ta liền rời khỏi phòng, đến thẳng phòng Tống Nho.

Tống Nho nhìn như vừa trở về, thấy ta bộ dáng thương tâm thì vô cùng lo lắng: “Mạch nhi, thương thế của con...”

“Con uống thuốc rồi, bây giờ đã khá hơn.” Ta tùy tiện nói dối, lại tiếp: “Cha còn chưa ăn điểm tâm sao?”

“Ừ, lát ta sẽ ăn.” Tống Nho gật đầu, nói tiếp: “Mạch nhi, con nghe cha nói, con thật sự muốn kết hôn với Mặc gia tiểu thư kia sao? Có thể sẽ phải liên lụy đến tính mạng.”

“Sao cơ?” Ta nhú mày, tiến lên đón quan bào Tống Nho cởi ra. Tống Nho nhìn nhìn bốn phía, đuổi hết hạ nhân xuống mới nói: “Mạch nhi, con cũng biết, cha vẫn luôn ủng hộ tam hoàng tử?”

“Vâng...có biết một chút.”

“Vậy con có biết, thái tử điện hạ đã ngầm cùng Mặc tiểu thư đính hôn?”

Tống Nho ngồi xuống ghế, đôi mắt bí hiểm nhìn ta. Lòng ta lạnh lẽo, nói: “Không biết. Nhưng dù có biết con cũng không trả Mặc tiểu thư. Hơn nữa,” ta ngẩng đầu cười nhìn người trước mặt: “không phải là ‘bí mật’ sao? Không thể tiết lộ.”

“Được rồi được rồi” Tống Nho xua tay, nói với ta: “Ngày mai con theo ta vào triều, ta sẽ xin Thánh Thượng ban hôn. Nhưng thủ đoạn này sợ thái tử sẽ không buông tha, ta sẽ nói thẳng con và Mặc tiểu thư đã có quan hệ xác thịt, hoàng thất chắc chắn sẽ không chấp nhận nữ tử không còn trong sạch, mai chúng ta sẽ diễn khổ nhục kế.”

“Tạ ơn cha!” Trên mặt ta ngập tràn vui mừng, vội vàng quỳ xuống. Tống Nho nâng tay đỡ ta nhưng đúng lúc này, ngoài phòng truyền đến một tiếng hô to: “Thiếu gia, không tốt rồi, Mặc tiểu thư thất cổ tự vẫn!”

5. Chương 5: Đi Ngoài

Tống Nho sắc mặt không được tốt, ta hơi do dự liếc lão một cái, ba phần khẩn cầu – ba phần lo lắng – bốn phần đáng thương. Tống Nho lắc đầu thở dài, xua xua ta: “Đi ra đi. Trông chừng cẩn thận, cứ náo loạn lên thế chẳng hay ho gì.” Ta lập tức cúi chào Tống Nho rồi làm bộ gấp rút trở về phòng, đẩy bọn hạ nhân và đại phu ra, bỏ nhào về phía Mặc Băng Khiết đang nằm trên giường, vừa cầm bàn tay lạnh lẽo của nàng ta vừa kêu than khóc lóc như cha chết mẹ chết: “Băng Khiết ơi, nàng không thể chết được!! Nàng chết ta phải làm sao bây giờ!!” Ta cảm giác tay nàng run lên, lại nghe đại phu nói: “Thiếu gia... Mặc tiểu thư không sao.” Vừa nghe ta lập tức ngẩng đầu, bộ dáng hoài nghi nói: “Không sao? Đại phu, ngươi khẳng định? Ngươi có cần xem lại không?” “Ta không sao.” Lúc này, Mặc Băng Khiết đang nằm trên giường mở miệng, thanh âm khàn khàn, ta ngẩng đầu nhìn lại thì thấy trên cổ nàng ta đúng là có một đường hằn, ta không thể không nghiêm túc kính sợ nàng ta, thật sự ra tay đến mức ấy sao!

“Băng Khiết, nàng thấy khó chịu ở đâu?” Về mặt ta ra bộ thâm tình: “Nàng đừng làm chuyện ngốc nghếch như thế nữa, làm ta sợ lắm.” “Chuyện ngốc nghếch?” Mặc Băng Khiết trào phúng cười, thật là nhập vai! Ta sầm mặt bước nhanh lại, chỉ đám người bên cạnh: “Các người lui xuống trước đi.” Người bên cạnh thấy sắc mặt của ta không tốt, lập tức lui hết, còn tiện tay đóng cửa. Sau cánh cửa, ta ngồi xuống bên cạnh nàng ta, không còn khoa trương như mới rồi nữa, hơi thả lỏng.

Ta dèm chắn lại cho nàng, dùng thuật truyền âm nói: “Ngươi lần sau giả vờ giả vệt thôi, đừng có làm thật thế chứ.” Nàng bình tĩnh nhìn ta, như muốn từ trên mặt ta tìm kiếm điều gì đó, ta bị nhìn hơi ngượng

ngừng, ngần ngại cười nói: “Băng Khiết, nàng muốn ăn gì?” “Người...” Nàng chậm rãi mở miệng, hình như muốn nói gì đó nhưng hồi lâu, nàng lại chỉ thở dài, quay đầu đi. Ta thấy nàng như vậy, không khỏi sinh ra suy nghĩ ‘Ta quả thật là kẻ ác nhân’, cảm thấy đã hiểu được vì sao thần tiên tốt như Phượng Nhi lại hay tự đập đổ hình tượng của chính mình, thật là đau buồn!

Nghĩ vậy, ta khẽ thở dài, miệng vẫn nói: “Băng Khiết, người với người ở chung, thời gian dài rồi cũng nảy sinh tình cảm. Nàng nay giận ta, oán ta, hận ta, nhưng ngày sau cũng sẽ phát hiện điểm tốt của ta.” Dứt lời, ta đứng dậy, cảm thấy làm một kẻ ác, ít nhất là trẻ hư như Tống Tử Mạch thì lúc này chắc nên nói lời uy hiếp gì đó. Vì thế khẩu khí của ta bỗng có chút tàn nhẫn: “Sau này nàng cũng đừng nghĩ sẽ làm chuyện ngu ngốc như vậy nữa. Mặc Băng Khiết, nàng dù sống hay chết cũng đều là người của Tống Tử Mạch ta!” Khí thế hùng hực nói ra câu này, ta đẩy cửa bỏ đi. Mặc Băng Khiết ở phía sau lặng lẽ nhìn ta rời đi, ta đi tới hành lang lại nhìn không được quay đầu lại, bỗng thấy đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng kia lại tràn ngập nỗi nhớ nhung.

Ta cùng với nàng, cách một đoạn hành lang, cách cánh cửa sổ, có ánh mặt trời hơi chếch vào phòng, chớp mắt đó, đẹp như một bức họa đồ.

Nàng đột nhiên nhoẻn miệng cười, lòng ta nhảy dựng lên, hốt hoảng trốn tránh rời khỏi.

Sau khi cùng Tống Nho ăn cơm nói chuyện phiếm, ta lại trở về phòng, trùng hợp thấy Mặc Băng Khiết đang một mình chơi cờ, tay ngứa ngáy liền đi tới chơi cùng nàng.

Kỳ nghệ của nàng thật cao siêu, ta liên tục thua thảm ba ván, làm cho lòng ta nguội lạnh.

Ta và nàng cứ giằng co cả một ngày, đến nửa đêm, ta rốt cục cũng buồn ngủ, ngáp một cái nói: “Tiểu tâm can của ta, ta mệt rồi, ngủ đi!” Lúc này, nàng vẫn thần thái sáng láng, khẽ nhíu mày, tùy tiện nói: “Người ngủ thì ngủ đi, ta ngồi thêm chốc nữa.” Ngọn đèn được vặn xuống, khuôn mặt nàng vẫn còn chuyên chú nhìn ván cờ, một đôi mắt sắc bén không mấy may dao động. Đôi mi dài đẹp tuyệt trần chỉ dán vào bàn cờ, bộ dáng đó, ta lại cảm thấy quen thuộc.

Phát hiện hình như không có thiên kính nhìn trộm, ta khẽ thở dài: “Người không phải là người ta từng quen chứ hả?” Nàng đột nhiên sững sốt, ngẩng đầu lên, sắc mặt như kính như hũ. Ta bị vẻ mặt ấy làm cho hoảng sợ, vội đính chính: “Bất quá bạn bè ta lại rất ít, có lẽ nhận lầm thôi.” Nói đoạn, ta liền đứng dậy đi về giường. Ngủ thẳng đến nửa đêm, ta mơ một giấc mơ. Cảnh trong mơ là bên trong hoàng cung, một nam tử đầu đội ngọc quan, mình khoác hoàng bào đang ngồi trên tháp, tay cầm quân cờ, chăm chú nhìn bàn cờ, khuôn mặt bất động. Một nữ tử ngồi bên cạnh, hỏi hân: “Người có thể nhìn con không? Người có thể nhìn con không? Đừng chỉ nhìn ván cờ này, nhìn thiên hạ của người, con xin người hãy buông tay, người có thể liếc mắt nhìn con một cái không?” trong mộng sương khói lượn lờ, ta không thấy rõ mặt họ, chỉ cảm thấy vô cùng quen thuộc, lại không nhớ ra ta đã từng thấy họ ở đâu.

Còn đang nghi hoặc, ngoài cửa đột nhiên vọng đến tiếng Từ Văn Nhu: “Thiếu gia, lão gia kêu người chuẩn bị một chút, theo lão gia vào triều.” Ta đang định nhảy dựng lên, nhưng lại nhớ ra bên cạnh có người, đành nhẹ tay nhẹ chân xuống giường.

Mới vừa mở cửa phòng chuẩn bị ra ngoài, lại nghe thấy phía sau có tiếng người: “Người muốn đi đâu?” Ta sửa sang lại y quan, quay đầu cười nói với nàng ta: “Bảo bối, nàng đừng nhớ ta, ta đang lên núi đao xuống biển lửa vì nàng đây! Hôm nay không được âm ỉ, chờ ta trở lại.” Nói xong, ta thấy nàng ngồi dậy, lẳng lặng nhìn ta nửa ngày mới nói: “Không được làm chuyện điên rồ.” Ta huyết sáo, vui vẻ tiêu sái đi ra.

Theo Tống Nho vào cung, ta vì không có quan tước nên phải đứng ngoài cửa đợi được truyền gọi, trong lúc Tống Nho vào triều, ta tìm thị vệ canh cửa tán gẫu.

Ta nói: “Đại ca, huynh canh giữ ở đây bao lâu rồi?” Thị vệ giáp không buồn chớp mắt, vô vàn khinh thường nhìn ta. Ta không cam lòng, lại hỏi: “Đại ca, huynh nói xem huynh cứ canh giữ thế không phải rất cô đơn sao? Không bằng cùng tiểu đệ tán dóc đi?” “Tống thiếu gia thứ lỗi, đang lúc trực, hạ quan không thể nói chuyện cùng người.” Thị vệ giáp thật quá cổ hủ! Ta bĩu môi: “Xì, không phải huynh đang nói đó sao?” Thị vệ giáp sắc mặt không tốt, ta đang tính đùa tiếp thì đột nhiên trên trời một bóng hồng quang chợt lóe lên, thanh quang phía sau, ta nhanh chóng nhận ra thứ ánh sáng này, quay đầu chạy khỏi đó, đến một góc hẻo lánh liền phi thân lên trời, đuổi theo mấy bóng sáng đó.

Hỏi ta vì sao phải đuổi theo ư? Vớ vẩn, đương nhiên là vì thứ ánh sáng đó chính là kẻ đầu sỏ tội đồ và Giản Hề! Ta và nàng ở cùng nhau mấy vạn năm có thừa, ánh sáng của nàng cách mấy ngàn dặm ta cũng nhìn ra.

Thăng đường lướt gió, ta nghĩ tốc độ này của ta có thể là nhanh nhất trong suốt mấy vạn năm qua. Thế mà, họ Phượng cho dù trí nhớ không có, nhưng công phu chạy trốn còn vượt bậc hơn trước. Vì thế, ta phải vượt qua Giản Hề, ta và Giản Hề sắc mặt xanh mét nhìn nhau, cùng nhìn ranh con kia biến mất trong tầm mắt.

“Con mẹ nó...” Ta nhin không được nắm chặt tay, Giản Hề vừa nhìn thấy ta, lập tức sáp lại: “Tiểu Tiểu, tiểu Phượng nàng lại khi dễ ta! Người giúp ta cắn nàng, cắn chết nàng!” Ta không nói gì, Giản Hề vẫn khóc rống không ngừng, lặp đi lặp lại chỉ mấy câu: “Tiểu Tiểu, ta tốt với nàng ta như vậy... Nàng ta lại khi dễ ta...” Cuối cùng, ta nhin không được than nhẹ: “Hề Hề, người không thể dối lời thoại được sao?” Giản Hề ngẩng đầu, đôi mắt lộ hung quang: “Ngay cả người cũng khi dễ ta sao?!” Ta run run, vội vàng cười nói: “Hề hề, người yên tâm, chờ ta bắt được nàng, ta sẽ giết nàng ngay lập tức. Nhưng, nàng ta bây giờ đâu rồi?” “Nàng ta?” Giản Hề bĩu môi: “Cả ngày đuổi theo nguyên thần của cái tên Dạ Tịch nguyên quân, ta theo hai người bọn họ, đuổi từ Ma giới tới Thanh Khâu rồi lượn về Thiên Đình!” Nói đến đây, Giản Hề đắm vào đám mây, một ngọn núi nhỏ vô danh nào đó phía dưới bỗng rung lên, thổ địa đột nhiên hiện lên, thấy chúng ta, lại nhanh chóng biến mất.

Ta nhướn mày: “Nàng đi theo nguyên thần của Dạ Tịch nguyên quân?” Thật đúng là...ngoài dự liệu của ta. Giản Hề bí hiểm cười: “Hắc hắc, đây là mệnh, là mệnh đó!” Thần sắc hắc quá chừng giống mấy tên thầy bói đầu đường. Ta hừ một tiếng, bỗng nhiên phát hiện đã đi quá lâu, thăm nghĩ không tốt, liền quay đầu trở về, tại một góc hẻo lánh sửa sang lại y quan rồi đứng trước cửa đợi truyền gọi.

Ai ai cũng dùng ánh mắt khả nghi đánh giá ta. Làm như ta đã phạm pháp không bằng, thị vệ giáp nói: “Đi đâu?” Ta mặt không đổi sắc: “Đi ngoài.” Thị vệ giáp nhướn mày: “Ra khỏi cung? Người không có lệnh bài, sao ra được?” Ta vô cùng kinh ngạc: “Đi ngoài cũng cần phải có lệnh bài? Vậy nếu gấp quá thì làm sao?” Thị vệ giáp trưng ra bộ mặt hắc ám, cẩn thận nói: “Có gấp mấy cũng phải có lệnh bài.” Ta chấn kinh, không ngờ hoàng cung lại nghiêm mật như thế, đi ngoài cũng cần lệnh bài.

Thị vệ giáp nói: “Người rốt cuộc đã đi làm cái gì?” Khẩu khí rất nghiêm túc.

Ta ôm đầu: “Ta thật sự đã đi ngoài mà.” Nghe ta nói hắc liền ra nói với người bên ngoài, hai người chỉ trở ta một hồi, thị vệ giáp đột nhiên nhần mặt nói với ta: “Người đi mao xỉ?” “Đúng vậy.” Nghe vậy, ta lập tức xoay chuyển ý nghĩ, bất giác buồn cười.

(Đi ngoài: – đọc là chūgōng; Xuất cung: – cũng đọc đồng âm chūgōng)

Đang định bày tỏ sự trong sạch của mình thì thấy một công công đang bước nhanh tới, nói với ta: “Tổng công tử, bệ hạ triệu kiến người.” Ta đi theo công công trái rẽ phải ngoặt, đi vào một gian phòng. Khi vào cửa, ta nhìn xung quanh, đúng là ngự thư phòng của hoàng đế.

Bên cạnh hoàng đế là một nam tử, mi thanh mục tú, tuấn lãng thanh thoát, trên người ả ả có tiên khí, sợ lại là vị tiên nhân nào hạ phạm lịch kiếp. Ta bất giác nhìn chăm chú, lại bị Tống Nho trừng mắt học theo bộ dạng thường nhìn thấy trong thiên kính, quỳ xuống, hô to: “Thảo dân Tống Tử Mạch tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

“Đó là lệnh lang?”

Thanh âm lạnh nhạt từ đỉnh đầu truyền đến, đối phương cũng không cho ta đứng lên. Ta thâm chử rửa trong lòng, bắt ta quỳ, sợ người cũng không biết sắp bị giảm thọ vài năm đấy.

“Hồi bẩm, đúng là khuyển tử.” Tống Nho trả lời rất cung kính, người trên cao nói: “Ngẩng đầu lên.”

Nghe vậy, ta cung kính ngẩng đầu, cố gắng bày ra bộ dạng quanh mình chính đại nhìn thẳng người kia, người trên cao long bào hoa quan, tóc mai bạc trắng đang đánh giá ta, hừ lạnh nói: “Nhìn qua cũng là một công tử tuấn tú, sao lại làm chuyện hồ đồ thế?”

“Bệ hạ thứ tội!” Tống Nho lập tức quỳ rạp xuống đất, khóc lóc thảm thiết: “Con trẻ nhất thời hồ đồ, rước vào loạn tính, khẩn xin bệ hạ nể tình lão thần dưới gối chỉ có một đứa con này mà giơ cao đánh khẽ. Con trẻ sẽ chịu trách nhiệm với Mặc tiểu thư, xin bệ hạ khai ân!”

6. Chương 6: Đông Cung

“Thừa tướng trước hãy bình tĩnh.” Giọng nói của hoàng đế có thoáng chút thờ dãi, trấn an Tống Nho vài câu, lại quay đầu nói với ta: “Tổng Tử Mạch, người có gì muốn nói với trẫm không?”

Ta có gì muốn nói?

Ta có gì để nói?

Nhưng giờ không nói gì đó lại không phù hợp cho lắm.

Vì thế ta ngẩng đầu, nghiêm túc mà chân thành nhìn hoàng đế, nói từng chữ: “Thảo dân chỉ nói một câu, thảo dân thật lòng yêu Mặc tiểu thư, sẽ yêu thương nàng cả đời, bảo hộ nàng cả đời, dù có tan xương nát thịt thảo dân cũng không tiếc!”

Vừa nói xong, ta chợt nghe một tiếng đồ sứ vỡ nát. Tất cả cùng nhìn lại, hoàng đế nói với nam tử tuấn mỹ bên cạnh: “Thiếu Chi, có sao không?”

Nam tử mỉm cười, thoáng như mưa bụi Giang Nam, trong màn sương mù toát lên cảm giác mát mẻ, thanh âm ôn hoà nhã nhặn nói: “Tạ phụ hoàng quan tâm, nhi thần chỉ lỡ tay thôi.”

Haiz...Vị thái tử này...

Ta lại nhin không được lên nhìn.

Đối phương cũng nhìn ta cười nhạt nhưng tàn nhẫn nói: “Tổng công tử thật có tình có nghĩa, nhưng dùng thủ đoạn này chỉ e không hay?”

Ta không biết Tống Nho giải thích thay ta thế nào nên chỉ lặng im không nói. Tống Nho lại khóc lên: “Thần đi theo bệ hạ nhiều năm, cùng bệ hạ lớn lên, đối với bệ hạ trung thành và tận tâm, từ lúc bệ hạ còn là hoàng tử đã vì bệ hạ làm trâu làm ngựa. Hôm nay nghịch tử của thần lại làm ra chuyện đáng khinh thế này, thần dù có chết cũng không đủ để đền tội! Bệ hạ nếu muốn xử trí con trẻ, thần nguyện lấy mạng đền mạng, lương toàn cho cả đôi bên!”

Ta lại vô cùng thổn thức, Tống Nho quả nhiên là lão hồ li. Ngẩng đầu nhìn thái tử, cũng không thấy hắn tỏ vẻ gì, trên mặt vẫn là nụ cười nhạt, làm ta nổi cả da gà.

“Tổng ái khanh.” Giọng nói của hoàng đế đã mất kiên nhẫn, có lẽ đây cũng chỉ là mảnh khoé của hắn. Nhưng dù gì cũng rất hữu dụng: “Trẫm biết Tống ái khanh đối với trẫm một lòng tận tụy, trẫm cũng chưa nói gì, ái khanh không cần kinh hoảng. Việc lần này, nếu Mặc tiểu thư cùng Tổng Tử Mạch đã là vợ chồng chi thực, Tống gia lại đồng ý chịu trách nhiệm, thôi thì quên đi...”

“Phụ hoàng,”

Ta biết, thái tử sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy. Quả nhiên, hoàng đế còn chưa nói xong, thái tử đã ngắt lời, di chuyển ra phía trước, quỳ gối cạnh bàn nói: “Nhi thần nguyện cưới Mặc tiểu thư.”

“Hoang đường!”

Hoàng đế giận dữ đứng lên. Ta ở phía sau mắt trợn trắng, đang muốn nghe thái tử tỏ lộ thì nhìn thấy hắn im lặng một lúc, đột nhiên mỉm cười nhìn ta, nói: “Việc này, phụ hoàng, hành vi của Tổng công tử là phạm pháp, nếu bỏ qua như thế thì luật pháp tồn tại để làm gì? Thiên hạ làm sao được an lòng?”

Hắc!

Ta buồn bực, hẳn lúc này không phải là nên một khóc hai nháo đòi hoàng đế thả người sao? Làm thế nào lại dễ lùi bước vậy? Hơn nữa, trừng phạt Tống Tử Mạch thì can hệ quái gì đến thiên hạ thái bình?

Quái quỷ! Thật quái quỷ!

Nhưng giờ ta lại không thể lên tiếng, chỉ có thể buồn bực trong lòng, nghe hoàng đế nói: “Cũng đúng.”

Hắn e rằng cũng chỉ muốn để con hắn xả giận thôi.

Vì thế, ta nghe thấy hoàng đế nhẹ thở dài, nói: “Mang ra ngoài, đánh một trăm trượng.”

Vừa nghe những lời ấy, ta thấy Tổng Nho lão đảo, quỳ trên đất gào lên: “Hoàng Thượng!”

“Thảo dân tuân chỉ.” Hoàng đế nhượng bộ đã là cực hạn rồi, không ngờ Tổng Nho lại đi chọc giận chủ nhân toà kim thượng kia, ta vội tạ chỉ long ân, hướng về phía Tổng Nho nói nhỏ: “Cha, không sao đâu!”

Tổng Nho nét mặt đau thương nhưng cũng biết đại cục đã định, vô lực nói: “Tạ Hoàng Thượng khai ân.”

Sau đó, hoàng đế nói: “Người đâu, dẫn Tổng Tử Mạch đi.” Vì thế ta đã bị người kéo ra, vừa ra khỏi cửa, ta quay đầu trừng mắt nhìn tên thái tử đang mỉm cười nhìn ta kia, trong lòng xem như đã kết thù.

Bị kéo tới hình phòng có hai cái ghế dài, sau đó bị đè xuống, tiếp theo là niệm chú. Thời điểm một gậy vung xuống cũng là lúc ta chạy khỏi thân thể đó, vì khi ta đi, thân thể kia cúi đầu, mặt được tóc che kín nên không ai phát hiện người này đã hôn mê.

Đánh được mấy trượng, một kẻ nói: “Tổng công tử cũng thật kiên cường, không hề rên một tiếng.”

Ta nghĩ ta phải làm bộ một chút nên lại trở về, cắn răng nói: “Các vị đại ca đánh nhanh lên, để tiểu đệ được giải thoát sớm.”

Nói xong, ta lại chạy ra.

Không thể không nói, mấy trượng này giáng xuống xác thực đau.

Ta chỉ ở trong thân thể kia một lát mà đau quá nên vội vọt ra.

Ta ngồi trên cửa sổ phòng vừa đếm số gậy vừa nhìn quanh bốn phía, xem cảnh sắc nơi này. Đếm tới năm mươi đột nhiên nhìn thấy một nam tử hoa bào màu đen được người người vây quanh đang đi đến, ta ngưng thần nhìn, oan gia mà, thái tử kia sao lại đến đây!

“Nô tài tham kiến thái tử điện hạ, thái tử điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên tuế.” Ai nấy đều quỳ rạp xuống, ta chạy về thể xác Tổng Tử Mạch cắn răng không rên một tiếng, gắt gao bám chặt cái ghế không buông tay. Thái tử khẽ cười khẩy đến trước mặt ta, nói với thuộc hạ: “Đứng lên, tiếp tục đi. Đánh tới đâu rồi?”

“Bẩm điện hạ, là năm mươi ba rồi.”

Một người bên cạnh trả lời. Thái tử nhíu mày: “Năm mươi ba? Ta mới rồi không phải chỉ nghe thấy hai mươi sao?”

Mụ nội nó!

Ta thiếu chút nữa nhảy dựng lên liều mạng với hắn, quả nhiên, hắn vừa nói thì bọn nô tài hành hình đã đáp: “Dạ, 20, là nô tài nhớ lầm.”

“Đánh đi.” Thái tử vung tay lên, người bên cạnh mang đến một cái ghế, để trước mặt ta, hắn ung dung ngồi xuống, bộ dạng đang xem kịch vui nhìn ta.

“Tổng công tử!” hắn bỗng nhiên cúi đầu, nói bên tai ta, giọng nói làm ta nhất thời giật mình, ta không thèm để ý đến hắn, hắn lại vươn tay dùng sức nâng cằm ta lên, cố ý muốn ta nhìn hắn.

Ngón tay hắn lạnh lẽo nhẹ nhàng vuốt ve cằm ta, như độc xà từ từ trườn qua, khác hẳn bộ dáng thanh tao nhã nhặn vừa rồi, hắn trầm giọng nói: “Tổng công tử lá gan không nhỏ nhỉ, dám tranh nữ nhân với ta, hử?”

Dứt lời, tay hắn siết lại, ta thấy càng đau hơn nên liền chạy khỏi thân thể kia, vì thế mọi người chỉ thấy Tổng công tử bị thái tử chạm vào rồi nhu nhược ngã đi.

Thái tử rút cục cũng buông tay, trong mắt đầy bốn cột, nói với thủ hạ: “Hắt nước, làm cho hắn tỉnh lại, bất tỉnh thì không được đánh.”

Dứt lời, ta liền thấy một thau nước được hắt xuống, ta lại vội vàng trở về, yếu ớt giương mắt nhìn hấn, cười lấy lòng: “Thái tử điện hạ, ngài là thái tử, là vua tương lai của một nước, ngài sao lại giận dữ với thảo dân làm gì?”

Giả dối! Mặc Băng Khiết còn không phải người phải đi nằm vùng, hại Tổng Tử Mạch cửa nát nhà tan, người còn không biết xấu hổ ở đây diễn kịch?

Lòng ta cảm phần.

Nghe ta nói hấn vùng tay lên, người bên cạnh lại bắt đầu động thủ, ta không kịp phòng bị, ra sức hét to một tiếng. Miệng hấn cong lên, từ trong ngực rút ra một chiếc khăn tay, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt ta, thanh âm ẩn ý trên đầu: “Nhìn thế này lại thấy Tổng công tử cũng có vài phần tư sắc.”

Ta cảm giác phía sau đau đớn đến chết mất thôi, cắn răng trừng hấn, hấn lại cười cười đảo qua mặt ta, đầu ngón tay lạnh lẽo chạm vào mi ta, buồn nôn nói: “Nhìn thấy bộ dáng này, lòng ta rất thương tiếc.”

Lời hấn nói làm ta đổ mồ hôi lạnh, khẩu khí này, sao lại thấy giống...

“Tổng công tử,” hấn đột nhiên cúi đầu, nói bên tai ta, bờ môi chạm vào vành tai, hơi thở nóng rực vờn quanh làn da phía sau tai khiến ta càng quả quyết, nghe hấn thấp giọng khẽ cười nói: “Ta đem Băng Khiết tặng cho ngươi, ngươi cũng phải có gì đó trao đổi chứ. Chỉ bằng...ngươi ở lại đông cung nghỉ ngơi vài ngày, ta sẽ lệnh cho họ dừng tay.”

Ta lại càng thêm khẳng định, không khỏi hợp một ngụm khí lạnh: “Điện hạ, thần là nam nhân!”

Thái tử cười khẽ, thấp giọng nói: “Gọi ta là Thiển Chi, Tô Thiển Chi. Dù ngươi là nam hay nữ, ta nếu thích, cũng không quan tâm.”

Ta nóng đầu, chỉ muốn lập tức xuất thần gọi Ti Mệnh Tinh Quân cùng Mộc Tử Du đến, hỏi một chút xem chuyện gì đang xảy ra? Trong các loại yêu, rốt cục quy luật là thế nào?

“Điện hạ!” Nhịn đau, ta cố gắng cười nịnh nọt: “Tạ điện hạ quan tâm, nhưng, Tổng mỗ chỉ một lòng yêu thương Băng Khiết...”

Không đợi ta nói xong, Tô Thiển Chi liền buông ta ra, mở miệng giao phó thuộc hạ: “Đánh thêm 20 trượng!”

Bọn họ nơm nớp lo sợ không dám nói gì, trong đó có một người có lá gan khá lớn nói: “Điện hạ... cứ đánh thế sẽ chết người đấy ạ! Hấn dù sao cũng là công tử của Tổng Thừa tướng.”

Tô Thiển Chi lúc này mới hơi do dự, một hồi sau, hấn mới mở miệng nói: “Thôi được, vậy đánh 60 trượng thôi.”

Hấn nói xong, ta lại chạy khỏi thân thể kia, ngồi trên xà ngang yên lặng quan sát, lần này hấn cũng không khó xử ta, an vị ngồi cạnh lẳng lặng nhìn, mãi cho đến khi đánh xong, hấn mới đứng lên, dán vào tai ta nói một câu.

Hấn nói rất nhỏ, âm lượng thấp. Nếu không phải ta biết hấn không thấy ta nên cố ý tới gần thì e những người bên cạnh cũng chẳng nghe được lời hấn nói.

Nghe hấn nói mà ta mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không biết hấn nhân lúc ta ngắt mới nói hay là biết ta có thể nghe thấy, cố ý nói cho ta nghe.

Hấn cười ôn hoà: “Tổng Tử Mạch, ta sẽ vui đùa với ngươi tới chết, rồi để Tổng Nho biết, hấn không phải có thể tùy ý lấy thúng úp voi! Sớm muộn gì cũng có một ngày, ta đem Tổng gia các người, xét nhà diệt tộc, chó gà không tha!”

Lúc nói chuyện, hấn vẫn cười dịu dàng như đầm nước mùa xuân, thản nhiên, ôn nhu mà thương yêu. Trong trí nhớ, dường như cũng từng có một người, khuôn mặt ôn nhu, đem tim ta từng chút từng chút nắm lấy.

Ta run rẩy, không thể kiểm soát được. Nhìn người trước mắt, rõ ràng là phạm nhân, nhưng ta lần đầu tiên có ý nghĩ muốn bỏ chạy. Không đợi ta thực hiện được hành động cảm tính này, hấn đã vẫy tay nói: “Thả người!”

Lập tức có hai nô tài, một tả một hữu lôi Tổng Tử Mạch ra ngoài, vì thế ta nhanh chóng hoàn hồn, theo sát hẳn, vừa ra khỏi cửa, đã thấy Tổng Nho khuôn mặt lo lắng đang đợi bên ngoài. Tổng Nho vừa nhìn thấy thân thể đầy vết thương kia thì hét lên: “Con ơi!”

Thanh âm đánh thẳng vào lòng ta, vì thế cũng phụ họa, cầm tay Tổng Nho, giọng nói run run: “Cha~”

Tiếp đó gục đầu xuống, ta lại xuất ra.

7. Chương 7: Thấu Hiểu

Biết con không chết, lão già Tổng Nho vui sướng không yên, vội nói với người bên ngoài: “Mau, đưa công tử về phủ.”

Ta rời khỏi thân thể Tổng Tử Mạch, lúc gần đi còn không quên trừng mắt nhìn Tô Thiển Chi đang từ phòng đi ra.

Ta nhìn thân thể kia được đưa về Tổng phủ, sau đó máu tươi đầm đìa đưa về phòng ta, trong khi đại phu và bọn hạ nhân hốt ha hốt hải, ta ngồi yên một bên xem náo nhiệt. Còn Mặc Băng Khiết từ khi thân thể Tổng Tử Mạch được đưa về thì ngây ngốc đứng đó, sững sờ nhìn bộ dạng chật vật của thân thể đó mà không nói lời nào. Chờ mọi người đều đi rồi, nàng vẫn đứng yên, một lúc sau, nàng khẽ thở dài, ngồi xuống bên giường nói với ta: “Tĩnh lại đi, họ đi cả rồi.”

Nàng vừa nói xong, ta nhanh chóng trở lại thân thể, sau đó cảm thấy toàn thân cao thấp đều đau, cả tim cũng đau. Ta vội nói với Mặc Băng Khiết: “Ta chữa thương, ngươi không được nhìn, quay đầu lại đi.”

Cuộc đời ta sợ nhất là người khác nhìn thấy bộ dạng khốn đốn của mình, biết thiên kính không mở, ta cũng có thể thi triển pháp lực.

Nhưng Mặc Băng Khiết lại không nói năng gì, chỉ im lặng nhìn ta, nhìn rất chăm chú, đột nhiên nàng vươn tay, một bàn tay che khuất miệng mũi ta, bàn tay kia che trán ta, chỉ để lộ ra đôi mắt, nàng nhìn không chớp mắt. Về mặt ấy, như vui sướng, lại như bi thương. Sắc mặt nàng thay đổi mấy bận, ta đang tính thúc giục, nàng đột nhiên nói: “Người tên là ‘Diệp Tiểu’?”

Ta giật mình: “Sao ngươi biết tên ta?”

Nghe ta hỏi trong mắt hẳn đột nhiên lộ ra thần sắc như mừng như đau, khác hẳn ngày thường, dường như hẳn đang tìm kiếm điều gì đó, cuối cùng cũng đã tìm được. Nét mặt ấy lại khiến lòng ta đau, ta không khỏi than nhẹ: “Người xoay người đi trước, để ta trị thương đã được không?”

“Được.”

Nàng ngoan ngoãn xoay người, ta dùng pháp lực làm liền vết thương được bảy tám phần, lại xoa sạch vết máu trên chân. Vì còn luẩn quẩn lo lắng về Ti Mệnh Tinh Quân, lại thêm những việc linh tinh, ta vỗ vỗ giường nói: “Ngủ thôi!”

Ta nghiêng người đi ngủ. Nghe ta nói nàng ta cũng không phản đối, ngược lại còn ngoan ngoãn nằm xuống giường, vươn tay ra, ôm ta. Ta thoáng kinh ngạc nhưng cũng không nhiều lời, thấy phía sau như có chút nóng ẩm, giống dòng nước ấm thường chảy trên mặt người.

Đến nửa đêm, ta lại mông mông lung lung nằm mộng.

Trong mộng ta phảng phất nghe có người nói: “Tiểu Nhi, Tiểu Nhi, hoá ra đúng là nàng.”

Thanh âm chưa xốt, nghe vào lại khiến tim ta tê tái, thê lương. Trong mộng ta đang mở miệng, không biết nói gì.

Giọng nói của một nữ tử quanh quẩn bên tai ta, tê tâm liệt phế, làm cho ta từng đợt từng đợt đau đớn đến đứt gan đứt ruột.

Nàng nói: “Đừng tìm ta. Chúng ta hãy buông tha nhau thôi...buông tha nhau thôi...”

Ta nằm trên giường dưỡng thương ước chừng mười một ngày, đại phu có nói ta hồi phục rất mau, hẳn chưa bao giờ thấy ai hồi phục mau như vậy.

Lúc hẳn nói, Mặc Băng Khiết đang ở bên gọt táo cho ta. Nàng ta từ ngày hôm đó bỗng nhu thuận dị thường, khiến ta không thể không cảm thấy có âm mưu nhưng đôi mắt nàng nhìn ta như đã từng quen biết, nhiều lần ta muốn hỏi nhưng lại cố nén lại.

“Đó là...” ta vừa nói với đại phu đang thu dọn hòm thuốc vừa cắn một miếng táo Mặc Băng Khiết gọt, vẻ mặt đặc ý dào dạt nói: “Gia ta bất tự tốt, sao có chuyện gì được?”

Nói xong, Mặc Băng Khiết lại đưa cho ta một chén trà, ta há mồm uống cạn, đại phu bên cạnh lại cười nói: “Là Tổng công tử phúc lớn mạng lớn, không thể so với người thường.”

Ta uống hết trà, cười ngây ngô với đại phu, Mặc Băng Khiết cầm khăn tay nhẹ nhàng lau khoé môi ta, động tác vô cùng tự nhiên, hơn nữa rành rành là dịu dàng, ta hoàn toàn không cảm thấy có thù hằn gì, chỉ có sung nịch mà thôi.

Đại phu thu thập xong rồi cáo từ, sau đó, trên hành lang đột nhiên vang lên một tiếng gọi thanh thanh, khẩu khí lại quen thuộc: “Tử Mạch, người gần đây đã khá hơn chưa?”

Vừa nghe giọng nói này, cả người ta bỗng phát lạnh, không tự chủ được trốn ra sau Mặc Băng Khiết. Sau lại thấy, ta hiện giờ dường dường một đấng nam nhi mà lại trốn sau một nữ tử thì quá mất mặt, vì thế lại nhô đầu ra. Nhìn thẳng tên Tô Thiển Chi không mời mà tới kia.

Tô Thiển Chi hôm nay mặc áo bào màu tím, trên đầu đội ngọc quan, trong tay phe phẩy một cây quạt, bộ dáng công tử quý phái, cùng với dung nhan của hẳn, thật đúng là khí độ bất phàm. Nhưng, ta từng bị hẳn tra tấn nên vừa thấy hẳn liền lo lắng, không còn tâm trí đâu mà chú ý đến cái sự tao nhã của hẳn nữa.

Có lẽ nhận ra sự quẫn bách của ta, Mặc Băng Khiết mặt không đổi sắc đứng chắn trước mặt che khuất tầm mắt ta, bàn tay đặt lên tay đang cầm chén trà của ta, vô nhẹ, ý như muốn bảo ta yên tâm.

Tô Thiển Chi nhìn lướt qua ta và Mặc Băng Khiết, đáy mắt đầy thâm ý nhưng vẫn tươi cười, làm như không chút để ý nói: “Băng Khiết, đã lâu không gặp, ta thấy nàng đã thay đổi rồi.”

“Thái tử diện hạ nghĩ nhiều.” Mặc Băng Khiết khôi phục bộ dáng khó gần giống lúc trước khi ta bị thương. Tô Thiển Chi cười: “Ngày xưa Băng Khiết nhìn thấy ta đều gọi Thiển Chi ca ca, hôm nay sao lại không gọi?”

“Thân phận bất đồng.”

“Ồ?” Nghe vậy, Tô Thiển Chi nhíu mày, trong mắt loé lên ý bất mãn: “Băng Khiết thay lòng đổi dạ thật nhanh!”

“...”

Mặc Băng Khiết im lặng.

Lời nàng nói luôn ngắn gọn, đối mặt với Tô Thiển Chi lần đầu gặp mặt, có thể không mở miệng sẽ không mở miệng.

“Haiz, Băng Khiết, nàng làm ta đau lòng quá.” Tô Thiển Chi đưa tay ôm ngực, ta vừa nghe hẳn nói liền vui vẻ.

Buồn nôn? Bản đại thần nghe nhân gian diễn đi diễn lại bao nhiêu hí khúc, từ thiên kính nhìn xuống mấy vạn năm, còn xem chưa thấu ư?

Vì thế ta lập tức cầm tay Mặc Băng Khiết đặt trước ngực, thâm tình nói: “Tiểu tâm can của ta, nàng sẽ không rời khỏi ta chứ?”

Nghe ta nói vậy, hai kẻ kia đều định lực rất tốt, Mặc Băng Khiết bỗng cười rộ lên, hất nhẹ mái tóc trước trán che khuất mắt ta, gật đầu nói: “Ta không rời khỏi ngươi, đời đời kiếp kiếp cũng không rời khỏi ngươi.”

“Bảo bối, nàng nói thật chứ? Nếu nàng rời khỏi ta, ta uống nước cũng dắt rằng. Ta sẽ không có thái dương, không có minh nguyệt, không thể hô hấp, không thể ăn cơm, như cái xác không hồn, chỉ có thể tưởng niệm nàng. Nếu nàng đi rồi, ta dù lên trời xuống biển, thượng cùng bích lạc, hạ hoàng tuyền cũng phải tìm được nàng.”

Lời ta nói cũng chỉ đùa chơi thôi, nhưng lại thấy trong mắt Mặc Băng Khiết dần có nét bi thương, nàng đột nhiên ôm chặt ta, Tô Thiển Chi ở bên ho khan một tiếng, nàng lại chẳng buồn để ý, chỉ ôm ta, tựa như muốn dung nhập ta vào xương tủy nàng, nhu tình nói: “Người phải nhớ lời người nói hôm nay, nếu ta đi rồi, người dù lên trời xuống biển, cũng phải tới tìm ta.”

Cử chỉ này của nàng khiến ta muốn ngắt, thật ta không hiểu nổi, con người với tình cảm đáng thương này không phải Tô Thiển Chi, không phải ta, mà là hần – Mặc Băng Khiết.

Ta không diễn nổi nữa, đúng lúc này Tô Thiển Chi lại ho khan hai tiếng, mở miệng: “Băng Khiết, nàng ra ngoài một chút, ta muốn nói chuyện với Tử Mạch.”

Thái tử ra vẻ rất thân thiết, ta và hần lúc trước còn có thâm cừu đại hận, bây giờ cứ mở miệng là Tử Mạch.

Mặc Băng Khiết không nhúc nhích, chỉ đứng trấn giữ trước giường ta, Tô Thiển Chi nhẹ phe phẩy cây quạt nhỏ trong tay hần, bộ dáng không chút vội vàng, cẩn thận đánh giá bài trí phòng ta. Ta biết hần có chuyện nói, bèn bảo Mặc Băng Khiết: “Bảo bối, ta muốn uống chè hạt sen, nàng đi xem giúp ta đi.”

“Được.” Mặc Băng Khiết gật đầu, đứng dậy, trước khi đi còn không quên liếc mắt cảnh cáo Tô Thiển Chi. Tô Thiển Chi vẫn trưng ra nụ cười lưu manh, gật đầu nói với Mặc Băng Khiết: “Băng Khiết, tiện thể lấy cho ta một phần luôn.”

Mặc Băng Khiết không trả lời, đi thẳng một mạch. Nàng ta vừa đi, Tô Thiển Chi lập tức đóng cửa, chạy tới giường ta, chân thành nói: “Tiểu tâm can, ta luôn ngày nhớ đêm mong người!”

Mặt ta giật giật.

Ta sai rồi, ta thật sự sai rồi.

Hần chẳng có gì đứng đắn để nói cùng ta cả!

“Họ Tô kia, người không có việc gì làm à?” Ta cắn răng, nhìn quanh tìm xem có thiên kính nhìn trộm không. Ấy vậy mà, ta vô cùng bất hạnh phát hiện, Ti Mệnh Tinh Quân phỏng chừng đang ăn táo ngó lơ rồi.

Tô Thiển Chi nhếch mép cười, thập phần tà ác. Hần vén tóc ta, một tay chống người, từ từ tới gần ta nói: “Tử Mạch, trước kia sao ta không biết Thừa tướng phủ lại có người thú vị như người nhỉ? Thật sự ta càng nhìn càng thích người.”

“Thái tử điện hạ!” Ta càng lui, hần càng tiến tới.

“Gọi ta là Thiển Chi.” Hần tới gần tai ta, thổi khí, cười sảng khoái. Ta thầm rên, trái tim ta cũng già rồi~ sống đã chừng năm vạn ba ngàn năm mà lại bị một phàm nhân đùa bỡn...

“Vậy...ngài rốt cuộc muốn nói gì?” Ta lảng sang chuyện khác, nghiêng mặt đi. Hần cười khế bên tai ta: “Người lo lắng?”

Ta tức giận!

Nhưng, lời này dĩ nhiên ta không dám nói ra. Ta cúi đầu, ra vẻ nghiêm túc nói: “Điện hạ, ngài dựa gần như vậy không hay đâu.”

Dứt lời, ta muốn đẩy hần ra, ai ngờ hần nhanh tay hơn ta, vừa điểm huyệt đạo trên người ta, vừa đưa tay tham tiến vào nội y của ta, ta cứng người, hần lại nở nụ cười: “Tử Mạch ơi Tử Mạch, người hãy theo ta đi, ta sẽ đối xử thật tốt với người.”

Nói xong, hần cúi đầu làm bộ muốn hôn ta, ta khóc không ra nước mắt, chỉ có thể ăn ngay nói thật: “Thái tử điện hạ, ngài đầu với cha ta, không cần lôi ta vào chứ?”

Vừa nghe ta nói, Tô Thiển Chi liền cứng người. Hần ngẩng đầu lên, đôi mắt lục sắc đầy thâm ý. Hần đột nhiên cười nhạt, thu tay về, cười nói: “Không ngờ người cũng rất thông minh.”

Haiz, lão thân còn không phải già hơn ngươi cả mấy vạn tuổi!

Ta thăm ai thán, đồng thời cũng cảm thấy may mắn, thân thể hần sờ soạng cũng không phải là của ta.

“Bất quá,” hần đột nhiên lại xoa ngực ta, mắt ngập ý trêu đùa: “Xúc cảm thật tốt.”

“Tô! Thiển! Chi!”

Ta sắp nổi giận thì ngoài cửa bỗng vang lên một tiếng nổ, một giọng nói khác đang phần nộ thay ta gọi ra cái tên này. Ta và Tô Thiển Chi đồng loạt giương mắt, đã thấy Mặc Băng Khiết tay cầm trường kiếm đứng ngoài cửa, khuôn mặt lạnh lẽo. Ánh mắt nàng quắc nhìn ta và Tô Thiển Chi, hệt như đang bắt kẻ thông dâm tại giường, toàn thân hần khí bức người, cách xa 3 trượng cũng cảm thấy lạnh.

Tô Thiển Chi nhìn nàng, đầu tiên là giật mình, lập tức cười rộ lên: “Là Băng Khiết à?”

Mặc Băng Khiết sắc mặt rất không tốt, không thèm đáp lời hần, xông thẳng vào cửa, kiếm dừng ngay trước chóp mũi Tô Thiển Chi, lạnh lùng mở miệng, chỉ nói một chữ: “Cút!”

Tô Thiển Chi sắc mặt khê biến, “Mặc tiểu thư, nàng có biết nàng đang chỉ kiếm vào ai không?”

“Ngươi, cút!” Mặc Băng Khiết nói ngắn gọn nhưng lúc này ta lại cảm thấy, nàng nếu là nam nhân thì thật sự trên trời dưới đất đẹp không ai sánh bằng.

Tô Thiển Chi đã lạnh mặt, hần đột nhiên đứng lên, bước thẳng tới trước Mặc Băng Khiết, gần từng chữ: “Mặc Băng Khiết, nàng nói hay lắm, ta không cần biết đầu óc nàng có bị nước vào không, nhưng nàng nhớ kỹ, ta, Tô Thiển Chi, là đông cung thái tử, thiên tuế tôn sư, nàng lấy kiếm chỉ vào ta, tưởng ta không dám động đến nàng?”

Mặc Băng Khiết không nói, khinh miệt liếc hần một cái, rồi ngồi xuống cạnh giường ta, giải huyết đạo cho ta, sau đó tròng mắt nhìn ta: “Ngươi ổn chứ? Hần có làm gì ngươi không?”

Hần làm gì ta, nhìn bộ dạng lồi đình của Mặc Băng Khiết trước mắt này ta dám nói sao? Vì thế nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt cảm khái nói: “Hôm nay thời tiết thật đẹp!”

Vừa nói xong liền vang lên một tiếng đồng thanh “Hừ”. Ta xấu hổ quay đầu, nói với Tô Thiển Chi: “VẬY...Điện hạ, ngài còn việc phải làm mà?”

Tô Thiển Chi quay đầu nhìn ta, đột nhiên cười, như đào hoa đua nở, làm ta thất hồn lạc phách.

Thấy ta như vậy hần rất hài lòng, dùng đầu ngón tay xẹt qua môi mình, cười nói: “Mùi vị quả không tệ.”

Dứt lời, ta chỉ thấy ánh kiếm loé lên, Mặc Băng Khiết đã một kiếm đâm qua. Tô Thiển Chi cười lớn bay ra khỏi phòng, Mặc Băng Khiết xoay người lại, rầu rĩ ngồi bên giường, nhìn ta một lúc lâu, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài nói: “Kể này cực kỳ vô sỉ, sau này không thể để ngươi ở cùng một chỗ với hần được.”

Ta liền gật như gà mổ thóc, Mặc Băng Khiết thể mới cười lại, nghĩ nghĩ rồi thấp giọng nói: “Ngươi giải Toả Ma Thủ cho ta đi?”

Ta trầm mặc.

Nếu giải cho hần, theo tình cảnh hôm nay, Tô Thiển Chi này còn có thể nhìn thấy mặt trời ngày mai sao?

Hơn nữa, ta đã sống mấy vạn năm... là một thượng thần mà không đỡ nổi mấy cái trò sờ sờ ôm ôm đó chắc? Ta vì thế mà sửa lại mệnh cách người ta? Còn là mệnh cách của thần tiên lịch kiếp nữa.

Thiên đình mà phát hiện ra, mấy ngàn năm tu đạo chẳng phải mất trắng, hoặc còn bị đánh xuống trần ấy chứ.

Ta ôm trán thở dài, dùng thuật truyền âm nói: “Băng Khiết, ngươi nhẫn nại thêm chút nữa, đợi hai tên chủ nhân chuyên gây sự kia trở về, ta sẽ giải khai cho ngươi.”

Mặc Băng Khiết không nói, sau một lúc lâu, nàng ôn hòa cười: “Không sao, chỉ cần ở bên cạnh ngươi, ta có bị khóa cả đời cũng không oán.”

8. Chương 8: Chuyện Xưa

Một lần lãng du lại là năm trăm năm.

Năm trăm năm, cũng đủ để mỗi tình đầu của ta bám rễ ăn sâu. Năm trăm năm sau, ta cùng hấn đi gặp nhóm Phượng Nhi, Giản Hề, Đại Miêu, nhưng vừa thấy hấn, nhóm người Phượng Nhi đã biến sắc, Giản Hề phát tay áo nhảy dựng lên, mặt lạnh hỏi: “Thượng tôn, người nếu buồn chán thì đi nhìn dòng vong xuyên của người đi, đừng trêu chọc Tiểu Tiểu!”

Ta lại nghe Phượng Nhi nói: “Aiss, thượng tôn thật đúng là có tình ý với ám nguyệt u lan nha!”

Lời nói hàm chứa ý châm chọc, ta không hiểu vì sao họ lại khắc khẩu nên chỉ im lặng ngồi bên, cùng Đại Miêu, Mộc Tử Du ăn bánh uống trà.

Liễu Hoa Hiên nghe những lời này lại vẫn duy trì ý cười, chậm rãi nói: “Ta thành tâm đối đãi với Tiểu Nhi, nguyện thương yêu bảo hộ nàng, làm bạn cả đời.”

Khi hấn nói chuyện, ngữ điệu thông thả tự nhiên, như một người bình thường. Lòng ta lại như sóng biển quay cuồng, kích động đến mức tay cầm tách trà cũng run rẩy.

Nhóm Phượng Nhi không thêm tiếp lời, Giản Hề hừ lạnh một tiếng, lại nói: “Thượng tôn, người thật lòng?”

Liễu Hoa Hiên mỉm cười không nói, sau một lúc hấn mới lên tiếng: “Nếu cần thề, ta cam chịu bị thiên lôi đánh.”

Không khí một mảnh tĩnh lặng, Phượng Nhi lại hừ lạnh, phất tay đứng dậy bỏ đi. Nhìn thân ảnh Phượng Nhi rời đi, đôi mi thanh tú của Liễu Hoa Hiên nhú lại, nhưng với tính tình nhẩn nại của hấn, cũng không nói gì.

Ở chung mấy trăm năm, ta biết vị đại thần này thân kiêu thị quý, tính tình rất bá đạo. Nhưng lúc này hấn lại nhẩn nại, khiến ta không thể không rung động. Vì thế, dù nhóm Phượng Nhi có ám chỉ khuyên bảo thế nào, ta vẫn ngoan tâm đi theo hấn, ngay cả tên hấn ta cũng chỉ gọi ‘A Hiên’

Có lẽ sớm chiều bên nhau hơn năm trăm năm, ngày qua ngày bên ta, lời ngon tiếng ngọt, nói đến mức tim ta cũng ngọt. Khi đó ta thật không có tiền đồ, một lòng đợi đến khi hấn thành thân cùng ta, sau đó giúp phu quân dạy nhi tử, giống cuộc sống của phạm nhân, làm bạn cùng hấn mấy ngàn mấy vạn năm.

Hấn thường nắm tay ta hỏi: “Tiểu Tiểu, nếu ta phạm phải sai lầm gì, nàng có bỏ ta đi không?”

Ta sao lại muốn bỏ hấn?

Dù có sai lầm nào, cũng làm sao đủ khiến ta rời bỏ hấn?

Vì thế ta vuốt ve khuôn mặt hấn, trả lời: “A Hiên, ta sẽ không rời bỏ chàng. Dù chàng muốn ăn tim ta, ta cũng nguyện hai tay dâng hiến.”

Song, ta cũng quá đề cao vị trí của hấn trong lòng ta. Đến khi hấn thực sự muốn ăn tim ta, hoá ra, ta cũng không hoàn toàn cam tâm tình nguyện.

Có một ngày, hấn đột nhiên biến mất, vừa đi là hơn mười ngày trời, khi hấn trở về, mình đầy thương tích, trong tay cầm một cây Hồi Sinh Thảo, nói với ta: “Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu, ta sợ nàng cuối cùng cũng sẽ có ngày rời bỏ ta không quay lại. Ta đã hái Hồi Sinh Thảo này, cho nàng.”

Hồi Sinh Thảo vô cùng quý hiếm, thực vật như chúng ta, chỉ cần hồn phách còn là có thể cải tử hồi sinh, được canh giữ bởi 17 thần thú, hấn lại không sợ chết?!

Ta ôm hấn thầm oán: “Chàng làm gì thế này? Dù ta chết, chàng cũng không thể chết!”

Dứt lời, ta bắt mạch cho hấn, phát hiện mạch tượng của hấn rất yếu, tiên phách đã mất hết, chỉ còn lại nguyên đan chống đỡ. Ta vội vàng lấy nguyên đan của ta ra, nguyên đan của ám nguyệt u lan có tác dụng thu thập hồn phách, trên trời dưới đất người thần đều muốn có nhưng lại không biết nguyên đan của ám

nguyệt u lan để ở nơi nào trên thân thể, hình dạng thế nào. Trên thực tế, nguyên đan của ám nguyệt u lan giấu kín ở những nơi khác nhau, chỉ có ám nguyệt u lan tự thân nguyện ý, triệu hồi nguyên đan thì người khác mới có thể thấy.

Mà nguyên đan của ta, chính là trái tim ta.

Vì thế ta lấy tim mình ra, thay hãn tụ hồn, khi đó hãn nằm trên giường nhìn ta, sắc mặt đau đớn vô cùng.

Thần sắc ấy khiến ta toàn thân phát lạnh, ta chỉ nghe hãn nói cảm thấy mệnh mình sắp hết, vì thế vội vàng an ủi: “A Hiên, chàng đừng sợ, nguyên đan của ta đây, ta sẽ tụ hồn cho chàng, chàng sẽ không sao đâu.”

Hãn mỉm cười gật đầu, im lặng nhìn ta. Ta niệm chú, dần dần đưa hồn phách của hãn trở về, ngay lúc hồn phách tề tựu đầy đủ, không đợi ta thi pháp, hồn phách liền đột nhiên quay lại cơ thể hãn, lúc đó điện quang hỏa thạch, hãn nhanh tay cầm lấy nguyên đan trên tay ta, một chưởng đánh văng ta ra xa, nuốt nguyên đan vào bụng.

Trong chớp mắt ấy, ta cảm giác rất rõ nội lực dần tụt xuống, kinh mạch từng đoạn vỡ tan, trái tim như bị ai đó lấy ra, xé nát, sau đó chặt đứt thành nhiều mảnh, ném thật xa.

Đau đớn!

Đau đớn quá!

Máu tươi đầm đìa khiến ta không dám tin.

Ta ngơ ngàng nhìn hãn, nhìn hãn đáng vẻ vô sự thản nhiên, gọi tên hãn “A hiên.”

Hãn từ từ thở dài, chậm rãi nói với ta: “Xin lỗi... Ta cũng là bất đắc dĩ!”

Ta cảm thấy có nước mắt đang chảy xuống, làm nhoè mắt ta. Ta vẫn si tâm vọng tưởng, níu kéo hãn: “A hiên, chàng trả nguyên đan cho ta...cứ vậy ta sẽ chết...”

“Tiểu Tiểu, xin lỗi!”

Hãn cúi người, nhẹ nhàng ôm lấy ta: “Ta muốn tụ hồn cho nàng ấy, muốn tìm thân thể cho nàng ấy. Trong thiên địa này, chỉ duy nhất mình mình là ám nguyệt u lan... Xin lỗi... Xin lỗi...”

Hãn vẫn lặp lại câu xin lỗi này.

Ta thấy tim dần lạnh đi. Có cái gì đó xẹt qua đầu ta, rõ ràng hơn.

Ta rốt cục hỏi: “A hiên, chàng nói cho ta biết, chàng gọi là gì...”

Hãn đối với ta...nhóm Phượng Nhi cũng gọi hãn thượng tôn, tên thật của hãn, nhất định không phải A Hiên. Trước kia ta không muốn nghĩ, không muốn để tâm, nhưng mà hôm nay, ta cuối cùng cũng phải hỏi cho rõ.

Hãn cứng người, càng ôm ta chặt hơn. Qua hồi lâu, hãn mới mở miệng, nói ra cái tên đó – Liễu Hoa Hiên!

Ta cười thành tiếng đến.

Liễu Hoa Hiên, trên trời dưới đất, ai lại không biết. Phụ thần khai thiên tích địa, tạo dựng sinh linh, chúng ta tất cả đều phải gọi một tiếng thượng tôn.

Năm đó hãn cùng Thiên đế Mặc Tử Dạ, và U Minh Phủ Quân Hoàng, cũng chính là gốc ám nguyệt u lan đầu tiên tu luyện thành tiên, giữa họ khúc mắc yêu hận, có ai không biết, ai không hiểu?

Sau đó, Quân Hoàng bị Mặc Tử Dạ giết chết, hãn liền bắt vô âm tín, biến mất khỏi tiên giới không để lại dấu vết, nguyên lai là đi trấn thủ dòng vong xuyên, nguyên lai là đi tụ hồn cho nàng, nguyên lai... nguyên lai... là vì đợi nàng hồi sinh.

Ta vốn là khách qua đường không chút quan hệ. Lại vì để nàng được hồi sinh mà xuất hiện.

Người có từng yêu một người đến vậy?

Yêu đến tê tâm liệt phế, đứt ruột đứt gan.

Ta cười lớn, lệ chảy thành dòng, cảm giác được thân thể mình đang từng chút từng chút lạnh đi.

Ta nắm tay hắn, ngửa đầu nhìn dung nhan tuấn tú tuyệt trần của hắn, vẫn không cam lòng, hèn mọn nhìn hắn, hy vọng hỏi: “Liều Hoa Hiên, chàng có từng yêu ta, cho dù chỉ một chút?”

Hắn im lặng, hồi sau mới mở miệng: “Chưa từng!”

Vì thế ta rốt cục cũng cảm thấy được, trái tim của ta quả thật đã không còn nữa.

Chớp mắt đó, ta cũng đã hiểu ra, bất quá là do ta cam tâm tình nguyện quần quýt si mê. Hắn nói yêu ta, thương ta, bảo hộ ta, hết thấy lời ngon tiếng ngọt cũng chỉ vì thân thể này của ta, vì nguyên đan được phong kín kia.

Ta si ngốc nhìn hắn, ngón tay xoa xoa khuôn mặt hắn, vầng trán, ánh mắt, mũi, môi, như muốn khắc từng chi tiết này vào lòng.

Cuối cùng, ta nhẹ nhàng cười, nói khẽ: “Ta không cần tình yêu của người, ta không cần tình yêu.”

Dứt lời, ta dùng chút dư lực liên lạc với Phượng Nhi cùng Giản Hề ở thiên đình, rồi thương lượng với hắn: “Thượng tôn, ta có thể đem nguyên đan cho người mượn tụ hồn, trong tứ hải bát hoang này, ngoài thân ta, quả thật còn có thuật tổ thân, ta nguyện cắt bỏ một nhánh, dùng làm ký chủ cho tổ thân thuật, mong thượng tôn tha cho tiểu tiên, được không?”

Hắn im lặng một lúc, cuối cùng gật đầu nói: “Được.”

Giây phút đó ta đã biết, ta và hắn, cứ thế, đã xong rồi.

Sau đó, nhóm Phượng Nhi tới, giúp ta vẽ vài lá bùa đặt trước ngực, xem như là bảo vệ cái mạng tàn. Nguyên đan ta cũng cho hắn mượn, sau đó ngậm chặt đứt một chi của ta cho hắn, từ đó, ta và hắn không còn quan hệ. Hồi Sinh Thảo của hắn thực ra cũng không phải cho ta mà là để lại cho nữ tử kia, đợi nàng trở về.

Hắn nếu không đứng trên cầu Nại Hà nhìn dòng vong xuyên thì lại vội vàng đi thu thập vật chứa Tổ thân.

Còn ta, cũng không bao giờ dừng lại trên cầu Nại Hà nữa.

Nhớ tới chuyện cũ, ta bất giác uống nhiều hơn.

Thật ra, ta cũng không oán, càng chẳng có ý kiến gì. Thời gian thật vĩ đại, hôm nay ta cũng chỉ nhớ đại khái. Hắn có nói với ta cái gì mà thề non hẹn biển, không biết có phải do ta chưa từng để trong lòng hay không, nhưng đều đã quên sạch sẽ rồi.

Rượu ngon, ta uống hết liền lăn ra ngủ, mơ mơ màng màng, ta lại như thấy một bóng áo trắng bên cạnh, người đó cũng không phải Mặc Băng Khiết, mà là một nam tử

Ta hoa mắt, không thể thấy rõ dung mạo hắn nhưng trực giác cho ta biết đây là một mỹ nam, hơn nữa còn là mỹ nam tuyệt sắc vô song trong thiên địa.

Hắn khẽ ôm mặt ta, hỏi: “Tiểu Nhi, nàng thật sự đã quên ta?”

Thanh âm của hắn ôn nhu triền miên, thoáng như lưu thủy, lại lẳng lặng thấm vào tim ta. Ta cười khẽ hỏi hắn: “Người là ai?”

Hắn không đáp lời, nghiêng người, ngậm môi ta, lặp lại không ngừng: “Tiểu Nhi, Tiểu Nhi.”

Lời hắn gọi đau thương, nặng nề, nùng tình mật ý. Ta xoay tay ôm lấy hắn, hỏi lại một lần nữa: “Người là ai?”

Thân hình hắn cứng đờ, lúc sau, hắn hôn ta thật sâu, chỉ nói: “Ta sẽ tìm nàng, nàng đừng quên ta.”

“Cho dù nàng quên rồi cũng tốt, nhớ được cũng không sao, không yêu cũng được, hận cũng được, oán cũng được. Dù sao, ta phiêu linh ngàn năm chỉ vì tìm được sinh mệnh của nàng.”

Dứt lời, hắn liền im bặt. Ta cùng hắn quần quýt si mê trong mộng, đoạn đối thoại ấy, sao lại thấy quen thuộc. Tựa hồ là nhiều năm trước, đã từng xảy ra.

Ta ôm hắn, hắn hôn ta, sau đó một tiếng lại một tiếng, một câu lại một câu, gọi ta, Tiểu Nhi.

9. Chương 9: Vui Vẻ

Hôm sau, khi tỉnh lại, ta đã thấy mình đang ngủ trên một tháp trúc trong căn phòng trúc, Mặc Băng Khiết nằm bên cạnh, một tay khoát lên hông, ôm ta vào lòng.

Tư thế này làm cho ta dễ khóc dễ cười.

Bởi vì lúc này hần là nữ tử, ta là nam tử, Mặc Băng Khiết đáng người dù không quá yếu điệu nhưng so với Tống Tử Mạch lại yếu hơn nửa phần, nàng ôm ta vào lòng, động tác này thấy thế nào cũng không tự nhiên.

Ta nằm trên giường không muốn dậy, chỉ nằm im như thế, hết nhìn đông tới nhìn tây, hần như đã phát hiện, chậm chậm mở mắt tỉnh lại, mỉm cười nhìn ta, hỏi: “Tỉnh rồi?”

Ta cười: “Người sao cũng tỉnh rồi?”

Hần mỉm cười nhìn ta, nhưng cũng không dậy, cùng ta nằm trong chăn, trả lời ta: “Ta thấy người tỉnh, sợ người chán nên mở mắt nhìn người.”

Ta cười không ngừng, hần lại hỏi: “Đói chưa?”

“Rồi.” Ta duỗi lưng một cái, lười nhác nói: “Nằm thêm một chút, chúng ta sẽ về. Ta hơi đói rồi.”

Hần mỉm cười nằm cạnh ta, cảm giác quen thuộc làm ta bất giác nhớ tới từ ‘vợ chồng già’. Im lặng lát, ngoài phòng đột nhiên truyền đến tiếng gầm gận dữ: “Diệp Tiểu thượng thần!”

Vừa nghe giọng nói này, ta lạnh toát cả người, nhảy xuống giường lao ra khỏi phòng, quả nhiên, thấy Ti Mệnh Tinh Quân một tay túm lấy Mộc Tử Du, vẻ mặt tức giận nhìn ta.

Ti Mệnh Tinh Quân này ta không phải mới chỉ gặp một hai lần, ngày thường ta thường tìm nàng uống rượu, chúng ta quan hệ rất tốt, thời gian qua luôn đối đãi thân hoà, nhưng lúc này nhìn vẻ mặt nàng hết sức phẫn nộ, ta trong lòng chửi rủa Phượng Nhi.

“Hả, Thanh U Ti Mệnh, sao người lại tới đây?” Ta cười haha, tiến tới kéo Mộc Tử Du đáng thương xuống, Quán Thanh U, cũng chính là Ti Mệnh Tinh Quân, nàng nắm áo ta, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Họ Diệp kia, người nói cho ta biết, rốt cuộc chuyện này là sao? Ta đã nói mà, Tống Tử Mạch gần đây cứ kỳ quái thế nào ấy, hoá ra là người phá rối, họ Phượng kia đâu?”

Ta mồ hôi lạnh chảy ròng, vừa nâng tay lau mồ hôi, vừa kéo tay Quán Thanh U xuống khỏi cổ áo rồi nói: “Chuyện là, Thanh U Ti Mệnh, người hãy nghe ta nói, chuyện là thế này.”

Dứt lời, ta thân thiết kéo Thanh U qua một bên, cùng nàng nói chuyện, đem sự tình từ đầu đến cuối kể lại hết một lượt, thuận tiện đem trách nhiệm chối không còn một mảnh. Mộc Tử Du ở bên trợn mắt, bị ta dùng pháp thuật che miệng nên không thể nói được gì, chỉ có thể giương mắt nhìn.

“Thanh U Ti Mệnh, chuyện này cũng không liên quan đến ta.” Ta nước mắt nước mũi ròng ròng: “Ta đều bị bọn họ bức bách thôi. Người đừng nghe họ vu khống ta, tuyệt đối là ác ý! Ta vẫn luôn đứng về phía Thiên Đế, về phía người mà!”

“Người không thấy mắt mặt hả?” nghe ta nói, Quán Thanh U nhăn mày, tay vừa lật liền hoá ra một quyển sách, cả giận nói: “Các người làm vậy thật là hỗn trướng! Chuyện lớn như thế mà không báo cho ta biết trước!”

“Thanh U Ti Mệnh, chúng ta sai rồi, người tha cho chúng ta đi, đừng báo lên Thiên Đế. Mặc Tử Dạ tâm tư ngoan độc, ấy không, chính trực. Ngài nhất định sẽ chính chúng ta đến chết mất... chúng ta giao tình bao năm nay, Thanh U Ti Mệnh, người sẽ không trơ mắt nhìn chúng ta đi vào con đường chết chứ?”

Ta hai mắt đầm lệ, nhân tiện giải phép cho Mộc Tử Du, nhấn đầu nàng xuống, ghé vào tai nàng thì thầm: “Van xin!”

“Thanh U tỷ!!” Vừa nghe ta nói, Mộc Tử Du lập tức thuôn thực xông lên, cùng ta một trái một phải lôi kéo tay áo Quán Thanh U, cố gắng chớp lấy chớp để đôi mắt.

Quán Thanh U thấy chúng ta như thế thì hừ mũi, kỳ quái nói: “Aiss, Thiên Đế nào dám phạt các người? Các người một là thiên quân, một là thượng thần U Minh Phủ, một là thần thú thượng cổ, hai tiên quân, phạt các người? Thiên Đế chúng ta còn sợ các người liên thủ quây tung thiên đình ấy chứ! Mấy vạn năm qua, các người tạo nghiệt còn chưa đủ sao? Các người còn sợ cái gì?”

“Ấy, trăm ngàn lần đừng nói vậy.” Tội danh này lớn thế, ta vội nói: “Thanh U Ti Mệnh, người biết ta nhất gan, vẫn luôn tuân thủ thiên quy mà!”

“Thanh U tỷ!!”

Ta còn chưa nói xong, đã bị Mộc Tử Du ngắt lời. Thấy Mộc Tử Du lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú, nước mắt lưng tròng, người thấy cũng chua xót tội nghiệp.

Ta nhìn thấy Quán Thanh U rõ ràng run bắn lên, sau đó lại nghe Mộc Tử Du nói: “Không cần phiền Thanh U tỷ, phạt thì phạt, Tử Du và chủ tử sẽ cùng nhau chịu phạt. Dù là thiên hỏa, lôi điện...”

“Người nói linh tinh cái gì?” Quán Thanh U lạnh lùng nhìn, rét không tả nổi, ta lui từng bước, âm thầm đánh giá không khí bất thường giữa hai người. Mộc Tử Du quay mặt, tiếp tục nói: “Dù sao ta chết cũng đã chết, Thanh U tỷ, người sau này hãy tự chăm sóc mình. Tuy rằng Tử Du vẫn... vẫn...”

Nói tới đây, Mộc Tử Du liền ngập ngừng. Ta nhìn thấy da mặt Quán Thanh U run lên, rốt cục, nàng tức giận hét lớn: “Đủ rồi, đừng nói nữa, lão nương xui xẻo, lão nương quen biết giỏi, gặp phải các người xem như lão nương xui tám đời.”

Dứt lời, nàng vút quyển sách trên tay xuống, chỉ vào mặt ta nói: “Họ Diệp kia, ta xem như sợ các người rồi, người cho ta là đồ ngốc sao, ta cùng Giản Hề thiên quân đi bắt con chim chết toi kia, còn nữa, chỉ lần này thôi! Không – có – lần – sau!”

Lần sau không được viện lý do này nữa?!

Trong lòng ta cười đến là đắc ý, thẳng thắn mà nói Mộc Tử Du quả nhiên có năng lực, đánh thẳng vào lòng địch, có Mộc Tử Du ở đây, sợ gì lần sau nàng không tiếp tục khai ân?

Vội nhặt sổ mệnh cách của nàng lên xem, vừa mở ra, ta lơ đãng liếc mắt một cái, liền thấy ba chữ “Tô Thiển chi”, bên cạnh còn có chú thích, viết:

Liễu Hoa Hiên.

Ta cảm thấy nơi nào đó trong tim bỗng co rút mạnh, chỉ còn một khoảng trống đau đớn. Vì thế ta không nhìn được cứng người, thấy ta an tĩnh, Quán Thanh U và Mộc Tử Du cũng quay đầu nhìn ta, Quán Thanh U liếc nhìn sổ mệnh cách trong tay ra, vội giật lại, đứng là phá lệ!

Nàng ta nhìn ta cười khinh: “Về chuyện đó, các người chuẩn bị đi, ta đi bắt người!”

Dứt lời, nàng định bay đi. Ta gắt gao nắm tay nàng, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng.

Qua hồi lâu, ta mới chậm rãi mở miệng: “Thật đúng là hần?”

Nói xong mới biết, giọng nói của ta đã khàn khàn. Nàng khẽ thở dài, gật đầu nói: “Tiểu Tiểu, người vốn chỉ là một gốc cây u lan, tội tình gì phải lưu luyến không buông? Đã nhiều năm rồi, chuyện nên quên người hãy quên đi.”

Ta nói: “Thanh U Ti Mệnh, khúc mắc này ta sớm đã quên. Ta chỉ là...” Ta giơ tay đặt trên ngực: “Chỉ là nơi này của ta còn đau thôi.”

Quán Thanh U cắn môi. Ta bật cười, buông tay nàng ra, đẩy nàng một cái rồi vẫy tay: “Người nhanh đi tìm con chim chết kia đi, bằng không chúng ta đều không gánh nổi đâu.”

“Người...”

“Đi mau đi mau.” Ta vội vàng đuổi nàng và Mộc Tử Du: “Hai đại thần các người, đừng ở chỗ này làm phiền ta.”

Ta xoay người bước vào trong, đóng cửa trúc lại. Gió nhẹ thổi vào, ngoài cửa vang lên tiếng gió xào xạc, ta thấy Mặc Băng Khiết đang đứng bên bàn đề bút vẽ tranh, chớp mắt đó, ta lại cảm thấy lòng thư thái.

Hắn ngẩng đầu nhìn ta cười dịu dàng, bóng trắng trong gió lay động, khuôn mặt lại nhất thời nhu hòa mềm mại.

Hắn chỉ điểm tâm không biết từ đâu có đang đặt trên bàn, hỏi ta: “Ta mới đến phòng bếp chuẩn bị điểm tâm, người thấy đói thì ăn tạm đi. Nếu thấy sơ sài quá thì giờ chúng ta quay về, được không?”

“Không sao.” Ta bước lại bàn, bưng một đĩa điểm tâm, nằm xuống tháp trúc. Hắn cười khê, nhìn ta một lát rồi lại cúi đầu.

Gió nhẹ vờn quanh khiến rừng trúc ngoài phòng lay động, tiếng gió thanh thúy truyền đến, nhưng không quấy nhiễu bầu không khí tĩnh lặng này. Ta uống trà, ăn bánh, thỉnh thoảng quay đầu nhìn hắn, bỗng nghĩ tới chân thân của hắn. Song, ta là thượng thần, ý nghĩ ấy kỳ thật chỉ là thoáng qua. Nhớ đến chuyện xưa, dù chỉ là thoáng nhớ nhưng ta vẫn không muốn.

Trong lòng suy nghĩ mông lung, hai mắt ta dừng lại trên người hắn, không di chuyển, một lát sau, hắn như phát hiện, ngẩng đầu lên, nở nụ cười nói với ta: “Tiểu Nhi, nàng nhìn ta như vậy khiến ta rất vui!”

Bị hắn trêu chọc, ta lại lần đầu tiên cảm thấy khuôn mặt già nua của mình đỏ lên, liền quay đầu đi, giấu đầu hờ đuôi nói: “Ta chỉ ngăn người thôi.”

Hắn lắc đầu, cũng không nói tiếp, cúi đầu tiếp tục bức họa còn dở. Một lúc sau, hắn lại nói: “Dù là ngăn người, ta cũng vẫn vui sướng, vì trước đây nàng ngay cả ánh mắt cũng đều keo kiệt với ta.”

Lời này làm ta không khỏi ầm lòng, dù tim ta, bất quá chỉ là một lá bùa.

Ta thốt ra, ngữ khí tuy là vui đùa nhưng vẫn ẩn chứa sự thẹn thùng của một cô gái: “Nếu người cho rằng hành vi quái dị có thể câu dẫn người khác thì có thể trở tài giữa đám đông, sợ gì không ai nhìn người?”

Hắn cười khê, buông bút xuống đến ngồi cạnh ta, nhẹ cầm tay ta, chăm chú nhìn ta nói: “Vậy nàng có chú ý không?”

Ta không biết vì sao, nhưng lại không dám nhìn hắn, chỉ nhìn biển trúc bên ngoài cửa sổ: “Ta là thường nhân, tự nhiên sẽ chú ý.”

“Ta ghi nhớ!” Hắn làm như phải đi, buông tay ta ra. Vì thế ta không nhìn nổi quay đầu, muốn nhìn xem hắn làm gì, nhưng vừa quay đầu, hắn liền đột nhiên ôm lấy ta, nghiêng người.

Phút chốc ấy, trên người hắn và ta cùng thoảng qua hương lan thanh khiết, ta hơi hoảng hốt, lại nghe hắn buồn cười: “Mở miệng!”

Ta cuối cùng cũng không giãy dụa được nữa.

Vả lại, lão nhân gia ta gần đây liên tục nằm mộng xuân, có lẽ là tư xuân, nhưng thân thể này là của nữ tử, tình huống này...

Nhưng bất chấp ta tự hỏi tự trả lời, cũng vẫn phối hợp với hắn. Bên tai nghe được tiếng hít thở của hắn dần gấp gáp, ta bỗng nhớ hể mắt đã thấy trên người hắn phát sáng, nguyên thần dường như đang từ từ hiển lộ.

Ta mở to mắt, muốn thấy rõ ràng, hắn lại như phát hiện ra, nguyên thần sắp thành hình lại đột nhiên biến mất. Hắn thở gấp khê tách khỏi ta, trước sự kinh ngạc của ta, hắn cười nhẹ, lướt qua môi ta, trong mắt có chút nghiêng ngả: “Muốn nhìn?”

“Người...” Ta giật mình, đột nhiên nhớ ra, ta đã dùng pháp khí phong ấn hắn nhưng vẫn không thể nhìn ra nguyên thần của hắn. Ban đầu vì muốn lợi dụng ta, hắn ẩn đi nguyên thần, dùng pháp khí, nhưng nếu dùng pháp khí, hắn bây giờ vẫn đang bị phong ấn, nên không thể dùng pháp khí được.

Vậy...nguyên thần này...

“Cùng lắm chỉ cần chút ma vật phong ấn, ta vốn không phải ma, mấy ngày nay đem ma khí trừ bỏ, pháp khí của nàng tự nhiên cũng không còn tác dụng.”

Hắn mỉm cười giải thích, ta mới hiểu ra. Định hỏi nhiều hơn nhưng lại nghĩ, sau này cũng chẳng liên can gì với hắn nữa nên tốt nhất là đừng biết gì cả. Bởi thế, ta cười cười rồi uể oải nằm xuống, nhắm mắt lại, nói với hắn: “Tiếp tục cố gắng đi!”

“Tiểu Nhi.” Hắn bật cười, cúi người cười nói: “Nàng có vui không?”

Vui?

Ta nhướn mày, còn chưa kịp nói đã bị hắn cầm tay đặt lên môi, dịu dàng hôn xuống.

Hắn nói rất nghiêm túc, khe thở dài nhưng cũng rất hài lòng.

Hắn nói: “Tiểu Nhi, mười ba vạn năm, ta chưa bao giờ vui vẻ như vậy.”

Ta không đáp, trong lòng cũng đã quyết định, phải rời đi.

Ta chỉ thích bình thủy tương giao, lướt qua nhau mà thôi. Thâm tình hậu ý, tình sâu nghĩa nặng, người si ta triền, thật sự không phải tiết mục ta yêu thích. Ta sớm đã qua cái tuổi nói chuyện yêu đương rồi, đau cũng đã đau, thương cũng đã thương, trái tim chứa nguyên đan còn nằm trong tay người đó, chưa đủ bài học sao?

Ta vươn tay, cẩn trọng vuốt theo mái tóc Mặc Băng Khiết, nâng người hôn lên.

10. Chương 10: Phượng Về

Chúng ta ở rừng trúc chơi đùa thưởng ngoạn đến giữa trưa, buổi chiều, ta nói: “Phải về thôi!”

Hắn giống như không tình nguyện nhưng vẫn bị ta kéo về, vừa trở lại Tổng phủ, ta đã nghe hạ nhân hấp tấp bẩm báo: “Thiếu gia, người đã đi đâu vậy? Thái tử điện hạ đợi người từ sáng sớm đó.”

Vừa nghe Tô Thiển chi đến đây, ta sững người. Mặc Băng Khiết đi tới, cầm tay ta giật giật, làm ta phục hồi tinh thần. Ta quay đầu nhìn hắn, thấy sắc mặt hắn không tốt nói: “Cứ nói người bị bệnh, không tiếp.”

Ta lắc đầu, bây giờ ta vẫn còn mang thân phận Tổng Tử Mạch, Tô Thiển Chi dù gì cũng là thái tử, không thể đắc tội.

“Người về phòng đợi, ta đến đại sảnh gặp hắn trước.”

Dứt lời, ta rút tay ra, xoay người theo hạ nhân.

Hắn quả nhiên ở đại sảnh chờ ta, khi ta đến, hắn như đang ngủ, một tay chống đầu, một tay đặt trước người, cầm cây quạt nhỏ, thân áo lam dài, chỉ một động tác tùy ý cũng tao nhã đẹp mắt đến thế.

Ta đứng ở cửa đại sảnh cẩn trọng quan sát hắn.

Hắn và Liễu Hoa Hiên thật sự rất giống nhau, giơ tay nhắc chân đều tràn đầy khí chất của người đó. Hôm nay quần áo hắn mặc, là màu sắc người đó thích nhất, nhớ lại lần đầu gặp hắn, trên cầu Nại Hà, hắn cũng một thân lam sắc.

Phiêu hốt như mưa bụi Giang Nam.

Chính là mưa bụi Giang Nam ấy.

Ta đứng ở cửa một lúc lâu, trong đầu hiện lên rất nhiều tạp niệm. Chỉ muốn cứ vậy xoay người rời đi, lại muốn đi lên cầm tay hắn, hỏi hắn một câu: “Nguyên đan của ta dùng xong chưa, còn không?” thậm chí, ta còn chợt loé lên ý nghĩ, đi tới đó, như vạn năm trước, lướt tay qua từng nét trên khuôn mặt hắn cười gọi hắn một tiếng: A Hiên.

Nhưng ta cuối cùng không làm gì cả, chỉ lặng lẽ đứng nơi đó, nhìn hấn từ từ mở mắt, sau đó nhìn về phía ta, bừng sáng.

Ta cười, cung kính hành lễ với hấn rồi nói: “Thảo dân không biết thái tử điện hạ giá lâm, nên xuất môn đi xa, để điện hạ đợi lâu, xin điện hạ thứ tội.”

“Đúng là người đã để ta đợi rất lâu.” Tô Thiển Chi phe phẩy quạt cười khê, dựa vào lưng ghế, nói: “Đã đến tiết hoa đăng, ta nghĩ muốn đưa người đi xem, không biết Tổng công tử có nề mặt?”

“Tiết hoa đăng?” Ta nhướn mày, ta luôn sợ những nơi ồn ào náo nhiệt, đang định từ chối hấn thì nghe hạ nhân cuống cuống chạy vào nói: “Không hay rồi thiếu gia, Mặc tiểu thư nhảy hồ rồi.”

Nghe xong ta còn chưa lên tiếng, Tô Thiển Chi bên cạnh đã giận dữ hét lên một tiếng: “Làm càn! Sao có thể hô to gọi nhỏ như thế”

Khẩu khí này của hấn, uy nghiêm khí khái, gã hạ nhân bị hấn dọa sợ đến ngốc người, ta vội xua tay: “Người lui xuống trước đi.”

Tô Thiển Chi nhú mày, trợn mắt với ta, nhìn gã hạ nhân đi xuống, hấn cười lạnh nói: “Tổng công tử thật lớn gan, trước mặt đông cung thái tử mà dám bao che thẳng thừng?”

Ta mỉm cười, sau đó từ đầu ngón tay bắn ra một tia sáng, hấn đầu tiên là sửng sốt, rồi bình thần trở lại, nói với ta: “Nếu Mặc tiểu thư gặp chuyện, người đi xem đi.”

Hấn vừa nói xong, ta lập tức cúi đầu nói: “Tạ điện hạ.”

Cho dù đang cúi đầu, ta vẫn cảm thấy đắc ý, có thể sử dụng tiên pháp, đối phó với phạm nhân còn không dễ dàng?

Quả nhiên, khi hấn nói xong, sắc mặt hấn lại thay đổi, đập bàn chỉ vào ta, cả giận nói: “Tổng Tử Mạch!”

Ta không chút do dự xoay người bước đi, không hiểu vì ‘Mặc tiểu thư’ lại nhảy hồ.

Về phòng, thấy Mặc Băng Khiết im lặng nằm trên giường, đã thay bộ y phục sạch sẽ khác, sắc mặt tuy rằng tái nhợt nhưng lại không vấn đề gì.

Ta đứng trước mặt hấn, khó hiểu hỏi: “Người lại định làm gì?”

Hấn nằm trên giường, im lặng nhắm mắt lại, chậm rãi nói: “Ta không muốn người ở cùng hấn.”

Ta nhất thời ghen lời, nghĩ nghĩ một lúc rồi nói: “Hôm nay hấn cũng không làm gì quá đáng, hơn nữa Ti Mệnh Tinh Quân đã biết việc ta làm, ta có thể dùng tiên pháp, không việc gì phải lo nữa.”

“Ta không vui.”

Hấn dường như rất bất mãn, nói chuyện với ta cũng kiệm lời.

Ta ngồi xuống bên hấn, khẽ thở dài: “Ta lúc này dù sao vẫn là Tổng Tử Mạch, người đừng vô cớ náo loạn như thế nữa.”

Hấn không nói, phía sau cửa bị người ta đá ‘rầm’ một tiếng, ta vừa quay lại đã thấy Tô Thiển Chi vẻ mặt tức giận đứng trước cửa nhìn ta và Mặc Băng Khiết, rồi lao vào túm tay ta kéo ra ngoài. Mặc Băng Khiết mở mắt, ta thấy đáy mắt hấn loé lên tia giận dữ, liền kêu lên: “Đừng động thủ!!”

Hấn bị ta hét, mím môi, quay đầu đi.

Ở trước mặt người khác ta không tiện thi pháp, nên đành cam chịu để Tô Thiển Chi lôi ra ngoài. Đến lương đình, hấn thả ta ra, nắm lấy cổ áo ta nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tổng Tử Mạch ơi Tổng Tử Mạch, ta còn không biết người đúng là yêu nhân!”

“Bớt giận, bớt giận.” Ta đẩy tay hấn ra, vì thế thấy mặt hấn càng đen hơn. Ta ngồi xuống ghế đá, rót một chén trà rồi một hơi uống hết: “Thiên hạ này to lớn, không chuyện gì không có, điện hạ không cần kinh hoảng. Con người ta luôn thiện lương, biết tự bảo vệ mình, sẽ không làm loạn.”

“Tổng Tử Mạch, người càng ngày càng làm cho ta không tài nào hiểu nổi.” Tô Thiển Chi cười lạnh, ta huyết sáo ngẩng đầu nhìn trời.

Người bây giờ là thân thể phạm nhân, làm sao có thể đấu cùng thần? Tỉnh mộng đi!

“Tổng Tử Mạch...”

“Không hay rồi! Mặc tiểu thư thất cổ rồi!”

Tô Thiển Chi còn chưa nói xong, phía dưới lương đình lại nháo lên. Ta rõ ràng thấy sắc mặt Tô Thiển Chi đen ngòm, tay nắm thành quyền, gân xanh nổi lên.

Ta cười trấn an hần, sau đó nhanh chóng lao xuống lương đình, đi xem Mặc Băng Khiết đang làm âm i kia.

Trở về phòng, Mặc Băng Khiết vẫn đang nằm trên giường, nhưng trên cổ lại có thêm một vết bầm tím, ta thấy mà hoảng, vội chạy lại: “Ồi tiểu tử tông của ta, người đừng náo loạn nữa mà.”

Mặc Băng Khiết không nói, ngay cả mắt cũng không thèm mở. Ta thấy nàng như vậy, không khỏi có chút chột dạ, bèn cho người lui xuống hết, hần mới chậm rãi mở miệng, thờ ơ nói: “Biết sai rồi?”

“Biết, ta biết, ta sai rồi, người đừng náo loạn nữa.” nghe ta trả lời, hần mới cong cong khoé miệng, hỏi ta: “Hần đi chưa?”

“Hả... Đi chưa?”

Ta kỳ thật cũng không biết.

Thấy đôi mi thanh tú của Mặc Băng Khiết nhắm lại, ta chặn ngang: “Đi rồi đi rồi!”

Hần gật đầu, vươn tay ôm lấy ta. Người hần lạnh toát, im lặng ôm ta một lát cũng không thấy tiết trời ấm lên.

Một lát, hần mới nói: “Người không được đi theo hần.”

Ta cười gượng, không thể lên tiếng.

Ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, chiều muộn ngày thứ ba, Tô Thiển Chi đúng hẹn xuất hiện trước cửa Tổng phủ. Hần mặc một thân bạch y thanh nhã, phe phẩy cây quạt của hần, kiêu căng tự đắc. Mặc Băng Khiết vừa nghe nói ta muốn cùng hần ra ngoài đã vội nói: “Ta cũng đi.”

Ta cười mãi không thôi, cũng nói: “Được thôi.”

Chúng ta ba người lại thêm vài thị vệ, ung dung thăm thú tiết hoa đăng.

Tiết hoa đăng người đông, ồn ào náo nhiệt, chen lấn tới lui, đều là nam thanh nữ tú. Họ cũng lớn gan, dưới tay áo dài lại nắm tay nhau. Ngẫu nhiên cũng có vài nam tử mang theo con trai con gái của mình, cho chúng ngồi trên vai, tay kia ôm lấy thê tử, bảo hộ nàng trong ngực.

Nhìn cảnh này, ta chợt thổn thức, trong cuộc sống nơi đây quả nhiên có rất nhiều thứ mà thiên đình không thể có được.

Mặc Băng Khiết ngằm cầm tay ta, ta quay đầu nhìn hần, phát hiện ánh mắt hần lại như vui như buồn, ta nhìn mà lòng nhoi nhói.

Hần nhìn ta cười, đột nhiên dừng bước, lấy một ngọn hoa đăng chưa đề chữ của quầy hàng bên đường, mượn một cây bút, nhẹ nhàng viết lên nền hoa đăng, một lát sau, hần đưa ta xem, lại chính là chân dung của ta.

Bên cạnh có vài tiếng xì xầm, có người khen hần tài nghệ cao, có người khen ta dung mạo đẹp. Còn ta, chỉ chăm chú nhìn bức hoạ, người trong đó, vừa giống ta, lại như không giống.

Trên khuôn mặt nữ tử đó, mi cong khẽ cười, trong tay cầm một nhành lan, hồ điệp nhảy múa quanh nàng, sinh động lại mang theo khí chất cao quý, đẹp đẽ. Thế nhưng bất luận thế nào, liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra, nàng chỉ là một phạm nhân.

Làm thần tiên đã lâu, khí độ so với phạm nhân cũng bất đồng, chỉ cần liếc qua cũng có thể nhận ra.

Ta thoáng nghi hoặc, ngẩng đầu nhìn hắn, lại chỉ thấy hắn ngóng nhìn ta, trong mắt tràn đầy sủng nịch, nụ cười yếu ớt, lặng lẽ chảy qua tim ta.

Hắn nói: “Tiểu Nhi, nàng có thích không?”

Hắn nói, ta lại nhìn thấy thân hình Tô Thiển Chi run lên, nhìn về phía ta mà ngập tràn khiếp sợ.

Trong đầu vài hình ảnh vụn vặt lướt qua.

Giống như nhiều năm trước, có người nam tử cũng dẫn theo một nữ tử rong chơi tiết hoa đăng, cũng hỏi nàng như vậy.

Ôn hòa sủng nịch, quen thuộc quá!

Hắn nói -Tiểu Nhi, nàng có thích không?

Không sai một chữ.

Ta im lặng nhìn hắn, hồi sau, như thương hải tang điền, mấy độ luân hồi.

Ta nhận hoa đăng hắn đưa, híp mắt cười: “Thích, rất thích”

Đúng lúc này, Tô Thiển Chi đột nhiên kéo tay ta, ta quay đầu nhìn hắn, hắn dò hỏi: “Người... không phải là Tống Tử Mạch?”

Ta bật cười: “Thái tử điện hạ sao lại nói thế?”

Dứt lời, ta hất tay hắn ra, cầm đèn đi trước.

Đi không bao lâu, Tô Thiển Chi đột nhiên nói: “Không bằng chúng ta đến miếu nguyệt lão xem thử?”

“Được.”

Ta còn chưa mở miệng, Mặc Băng Khiết đã đồng ý. Trong lòng ta hiểu rõ ý hắn nhưng cũng bất đắc dĩ thở dài, đi theo họ.

Vừa đi đến trước cửa miếu nguyệt lão, hoa đăng khoe sắc, ta chợt thấy có người gọi ta: “Diệp Tiểu thượng thần, Diệp Tiểu thượng thần.”

Ta thăm than nhẹ, nín tay Mặc Băng Khiết nói: “Ta đi một lát. Các người vào trước đi.”

“Tiểu Nhi.” Mặc Băng Khiết đột nhiên cầm tay ta, Tô Thiển Chi đang đi trước cũng quay đầu, thấy chúng ta, hắn nhẩn máy. Mặc Băng Khiết lẳng lặng nhìn ta, chỉ nói: “Nàng nhất định phải trở về!”

Ta gật đầu, rồi rời khỏi hắn, ngoặt vào một ngõ nhỏ, vài đạo tiên quang chợt lóe, là Giản Hề, Mộc Tử Du, Đại Miêu, Quán Thanh U đều tề tựu đông đủ, ngoài ra, trong tay Quán Thanh U còn cầm một cái Toả Hồn Đăng trong suốt, một con phượng hoàng trong đèn đang tả xung hữu đột, cất lực giãy giụa.

Ta vừa thấy đã vui mừng, cười nói: “Ha, rốt cục cũng tóm được con phượng hoàng này?”

11. Chương 11: Thần Hồi

“Nhóc con này còn chạy!” Giản Hề mặt đầy tức giận: “Lần này chúng ta bốn người mới có thể bắt được.”

Tiểu phượng hoàng còn đang chạy loạn trong Toả Hồn Đăng, ta thấy rất thú vị, nhẹ bắn ra một đạo quang, liền thấy vầng sáng xung quanh phượng hoàng tăng cao, Toả Hồn Đăng bị nàng đâm vào cũng rung lắc. Quán Thanh U tức giận lườm ta, bất mãn nói: “Người đừng có đùa giỡn với nàng ta nữa, lần này nàng ta không đuổi kịp tình lang, có lẽ đang rất giận dữ đấy.”

Dứt lời, cặp mắt mèo của Đại Miêu nhú lại, nói với ta: “Tiểu Tiểu, người mau ra khỏi thân thể Tống Tử Mạch, chúng ta sẽ đưa nàng vào.”

Ta mừng rỡ vui vẻ, lại thấy ngọn hoa đăng trong tay theo gió khẽ đung đưa.

Ta quay đầu nhìn hai người bên ngoài kết giới. Mặc Băng Khiết đứng dưới tàng cây được buộc chỉ chít những dải lụa nhân duyên, dải băng bên cạnh hần phát phơ, hần lại im lặng đứng đợi, không nhúc nhích, tựa như có thể chờ đợi như thế cả đời.

Ta thở dài, đặt ngọn đăng xuống đất rồi ra khỏi thân thể Tổng Tử Mạch. Quán Thanh U trịnh trọng nhìn chúng ta, nghiêm túc nói: “Đợi lát nữa ta thả nàng ra, mấy người các người cần phong ấn thật chắc, đừng để nàng chạy thoát, thu hồi lại Toả Tiên Thủy.”

Chúng ta gật đầu, Quán Thanh U phát tay, nháy mắt chúng ta liền thấy sóng lửa đập vào mặt, một con phượng hoàng rất lớn thét lên một tiếng, lao thẳng lên trời.

Ta cùng Giản Hề lập tức phóng theo, tay áo Giản Hề vung lên, tay ta cũng vừa động, hơn mười băng kiếm bay theo, cũng trong lúc đó, Đại Miêu cùng Mộc Tử Du niệm quyết, phù chú xuất ra bao bọc xung quanh.

Chúng ta sợ làm nàng bị thương, không dám tấn công, dù ta xuất kiếm nhưng cũng chỉ để triệt tiêu đại hoạ trên người nàng. Tuy vậy, nàng giờ là phạm nhân, đã quên sạch chúng ta, xuống tay rất tàn nhẫn, ngoan tuyệt.

Trong lúc đó, năm người chúng ta gồm cả con phượng hoàng đầu pháp đến thiên hôn địa ám bên trong kết giới, cũng may, tỷ tỷ này đã bị bốn người vây bố chặt chẽ, dù là Thiên đế Mặc Tử Dạ hay đảo chủ Bồng Lai đảo Bách Lý Quân Hoa cũng không thể phát hiện ra được.

Đấu hồi lâu, Phượng Âm vì trước đó ra tay quá sức nên cũng đã mệt mỏi, ta nhân cơ hội niệm khẩu quyết, giữ chặt một cánh cửa nàng.

Tam vị chân hỏa trên cánh làm lòng bàn tay nóng bỏng, vừa may Giản Hề giữ được bả vai nàng mới có thể làm suy yếu vài phần pháp lực của nàng. Bên cạnh, Mộc Tử Du cùng Đại Miêu lập tức vọt lên, bốn người chúng ta đem nàng ấn xuống đất, Thanh U cầm Toả tiên thủy tiến đến, vẻ mặt bất mãn nói: “Ta lúc trước sao không phát hiện người lại có thể âm ỉ đến mức này nhỉ, sau này có đánh nhau cũng đừng mơ giả vờ yếu ớt để chúng ta cứu giúp!”

Nói xong, siết lại Toả tiên thủy. Phượng Âm dần dần khôi phục hình người, chửi bậy: “Lũ nghiệt súc các người, đừng để ta gặp lại, Nếu không... a a...Nếu không...”

“Vào đi!” nàng còn chưa dứt lời đã bị Giản Hề một câu nhét vào thân thể Tổng Tử Mạch. Nàng ở trong thân thể Tổng Tử Mạch đầu tiên là sưng sốt, sau lại như muốn thoát ra khỏi thân thể này nhưng thử đi thử lại, nàng mới ý thức được có điểm không ổn, ngẩng đầu nói với chúng ta: “Các vị đại tiên, các vị đã làm gì tiểu nhân thể này?”

“A, lúc này sao lại ngoan ngoãn thế?” Đại Miêu kinh ngạc tiến lên, vòng qua vòng lại quanh nàng nửa ngày, tính nói gì đó, ta lại nói: “Thôi, chúng ta về đi.”

“Về thôi về thôi!”

Giản Hề xoay người, ta đang muốn đi, lại nhìn ngọn hoa đăng kia, ánh sáng trong gió lờ lờ nhấp nháy, ta bỗng nghĩ tới người đó.

Giương mắt nhìn lại, hần vẫn còn chờ ở đó. Ta thở dài, xoay người nhặt ngọn hoa đăng lên, rồi cùng mọi người cười gió bay đi. Phượng Nhi từng sở một lúc ở ngô nhỏ rồi cũng quay đầu đi, thấy Mặc Băng Khiết đứng dưới tàng cây thì vội vàng lao đến, gọi lớn: “Băng Khiết, ta tìm nàng cực khổ quá!”

Ta không quay đầu, cũng không thấy họ nói chuyện gì. Chỉ nghe được một tiếng gầm giận dữ, vang vọng tam giới. Người đó hần đã dùng hết pháp lực toàn thân, kêu một tiếng: Tiểu Nhi.

Bốn người đi trước đều quay đầu nhìn ta, ta mang theo ngọn hoa đăng, mỉm cười lơ đãng nói: “Sao? Các vị cảm động?”

Họ nhìn nhau cười không nói, quay đi. Ta ngược mắt nhìn về phía thiên đình, chỉ thấy biển mây mờ mịt. Ta bỗng nhớ tới lời người đó từng nói: “Ta không rời bỏ người, ta đời đời kiếp kiếp cũng không rời bỏ người.”

Ta nheo mắt cười, bước đến chỗ bốn người cũng đang cười rộ lên: “Ta nghe nói các đệ tử Bồng Lai đảo đều dung mạo tuyệt trần, ước sao có ngày Bồng Lai đảo chủ có thể mở rộng đại môn, để chúng ta được nhìn một lần, nhân tiện tìm chút niềm vui.”

Ta đã rời bỏ hẳn.

Bất quá, nhân gian một hồi hoan ái, một dịp vui đùa, có gì là thật?

Trên trời một ngày, nhân gian một năm.

Ta ở thiên đình ngày ngày ngâm mình trong ôn tuyền, dạo chơi đến các phủ tiên quân, bỗng một ngày có người đến báo, nói là Thiên đế giận dữ, triệu hồi Phượng Nhi trở lại.

Hoá ra, chúng ta vừa đi không bao lâu, Phượng Nhi ở nhân gian lại náo loạn, Dạ Tịch Nguyên Quân cùng Phượng Nhi đều đã trở về vị trí cũ, nhưng lại không tuân theo mệnh cách, Dạ Tịch Nguyên Quân chẳng những không giúp Tô Thiển Chi xử lý Phượng Nhi, ngược lại còn cùng Phượng Nhi liên thủ, hai người thiếu chút nữa đã tiêu diệt lão hoàng đế.

Hoàng đế là con trời, lại bị nàng truy sát, để tình chán động, vì thế liền bẩm báo Thiên đế, rồi hỏi tới Quán Thanh U. Quán Thanh U này thật là chính trực, đầu đuôi ngọn nguồn đều khai hết, chúng ta từng người cũng bị đưa tới thiên đình, sắp bị thẩm vấn.

Kỳ thật, ta đối với tình cảnh này đã đứng tim. Họ Phượng kia, người thật đảm lược và bình tĩnh hơn người, cho dù đứng trên Tru Tiên Đài cũng muốn bắt chước người ta cười lạnh, còn quay đầu nói với Thiên đế: “Thiên đế, ta là XXXX (danh hào), ta biết ta nghiệp chướng nặng nề, nhưng cũng biết, Thiên đế thiện tâm, nhớ năm đó, ta vì Thiên đế @#\$%^&*(liệt kê công lao), hôm nay ta đã bị đưa lên Tru Tiên Đài này, ta cũng không oán không hối, nhưng XXXX (thể lực nền tảng của người) sợ là bất an...”

Với cái mớ lý do lý đầu như thế, lại có thể khiến các vị tiên hữu giả mù sa mưa vừa khóc vừa quỳ gối trước mặt Thiên đế cầu khẩn, sau đó người thần nhiên có thể bước xuống khỏi Tru Tiên Đài.

Hỏi ta vì sao biết rõ thế?

Bởi vì, trong đường sinh mệnh của ta, Tru Tiên Đài đã trở thành chứng tích cho bước ngoặt của ta...

Chuyện xưa nghĩ lại mà hoảng, ta bình tĩnh đi theo tiên quan mời ta đến Lăng Tiêu Điện, như ta sở liệu, trên Lăng Tiêu Điện, nhóm đại thần vô cùng rối loạn xôn xao kia vẫn không hề biết tội đã phạm, còn đứng giữa Lăng Tiêu Điện bàn qua tán lại. Duy chỉ có Phượng Nhi và Dạ Tịch Nguyên Quân nghiệp chướng nặng nề, bị phạt quỳ trên đất, nhìn qua thật điềm đạm đáng yêu.

Khi ta bước vào, quan chủ trì đã hô to, báo danh tính của ta: “U Minh Phủ, thượng thần Diệp Tiểu đến đến đến ~”

Vọng âm vang dội, ta bước vào, thở dài nói với Thiên đế: “Tham kiến Thiên đế!”

Ta không phải thần tiên thiên đình nên cũng không cần 3 quỳ 9 lạy hẳn. Mặc Tử Dạ ngồi trên, tay chống cằm tay chống bàn, khuôn mặt tuần lãng, không nhìn rõ được nét mặt hẳn nhưng nghe hẳn lưỡi biếng dài giọng gọi tục danh của ta: “Diệp Tiểu thượng thần, chào mừng người lại tới thăm.”

Hắn nói vậy, ta không kìm được than thở, nói thật, ta cũng không muốn đến. Ta sợ là trong tứ hải bát hoang này, không thuộc thiên tộc nhưng ta lại là thần tiên duy nhất thường trú ở thiên đình, chạy đến Lăng Tiêu Điện.

“Tạ Thiên Đế hoan nghênh.”

Ta mặt dày cười, đứng cùng Đại Miêu. Lúc này, Đại Miêu cũng không giống thường ngày, hiện nguyên hình người, mắt nhìn mũi, đầu gục xuống, đứng vô cùng nghiêm chỉnh.

“Mấy vạn năm qua, Cô cảm thấy da mặt thượng thần quả thật là ngày càng dày, lần này biết chuyện không báo, quấy nhiễu mệnh cách thần thú lịch kiếp, các người, gan càng lúc càng lớn phải không?”

Nói xong, Thiên Đế vắt một xấp khăn ướt trước mặt chúng ta, khẩu khí cực kỳ không tốt. Chúng ta lập tức theo bản năng sờ sờ thất lưng, sau đó nhìn nhau, thì thào: “Người có mang theo Hộ Hồn Thảo không?” “Có!”

Tuy rằng sẽ không ném chúng ta đến Tru Tiên Đài, nhưng phỏng chừng hình phạt là không thể tránh khỏi, cách xử phạt bạo lực về thể xác này mấy người chúng ta đã sớm quán triệt trình tự rồi, mang theo Hộ Hồn Thảo, cam đoan đánh xong nhiều nhất là nằm ba ngày, sau đó có thể dậy tiếp tục vui vẻ.

Nhìn đám người chúng ta im lặng, Thiên Đế quyết đoán hạ lệnh: “Thiên hỏa của ta bình thường các người cũng chẳng sợ, Cô cũng không ngược đãi các người, từ hôm nay, các người tất cả đi quét dọn vệ sinh cho ta!”

Quét! Dọn! Vệ! Sinh!

Bốn chữ rơi xuống, chúng ta đầu tiên là hoá đá, sau đó xì xào hỗn độn.

Biện pháp sáng tạo thế sao Thiên đế lại nghĩ ra được nhỉ? Nhìn chúng ta, Thiên đế cười nói: “Đừng lo, các người có thể sử dụng pháp thuật, nhưng, thời hạn là một tháng, phạm vi là toàn cõi tiên, các người cũng đừng nghĩ sẽ lười biếng, ta sẽ phái người giám sát.”

Nghe lời hần nói, nhìn hần cười, chúng ta cũng cười, sau đó nhìn hần phát tay áo rời đi. Tiếp theo, chúng ta ôm chặt lấy nhau, hét lên, Thiên đế XX nhà hần, sao hần lại sáng suốt thế? Tứ hải bát hoang, cho dù bọn lão tử dùng tới pháp thuật thì một tháng cũng quét không xong!!!

Oán giận thêm oán giận, nhưng chúng ta vẫn phải đi, mỗi người một dụng cụ, mặc quần áo của tiên tỷ, bắt đầu từ thiên đình, thẳng một đường từ hướng đông qua. Chiến lược của chúng ta rất hoàn hảo, đầu tiên, để Mộc Tử Du cùng Quán Thanh U triệu hồi Phong thần, một trận cuồng phong quét qua, thổi sạch mọi thứ; sau đó, để Đại Miêu triệu hồi tiểu thú, quét quét dọn dọn, thu thu lượm lượm; sau nữa, để Giản Hề triệu hồi Thủy Long, cho hần xối nước sạch sẽ; về phần ta cùng Phượng Nhi... Chúng ta phụ trách hốt rác, Phượng Nhi ở bên cạnh uể oải dùng chân hỏa đốt cháy, lại dùng phần thân thuật cho tiêu biến; vì thế nên chẳng còn cái gì.

Chúng ta mỗi lần dùng pháp thuật, đều khiến cho đất rung núi chuyển, nửa chúng tiên chạy xa, số ít thì đi ti nạn. Phàm là chỗ chúng ta qua, tất cả đều sạch sẽ, sàn nhà sáng như gương, trên trời không một hạt bụi, đồng thời, không có một ngọn cỏ...

Cái này không thể trách chúng ta, sử dụng tiên thuật lớn như thế để dọn vệ sinh, vật nhỏ nào cũng dễ dàng bị chúng ta phá hủy. Vì thế, hơn nửa tháng trôi qua, tiên giới ngoài thiên đình, chỉ còn đại mạc mờ mịt, ngoài những góc đại thụ căn cốt kiên cường, hoa hoa thảo thảo sớm đã bị chúng ta diệt sạch. Nhưng vì tốc độ của chúng ta quá nhanh, mỗi lần đều dùng khăn che mặt, quét ngang hơn nửa tiên giới cũng chưa có ai nhận ra chúng ta. Vì thế mọi người chỉ nghĩ Ma giới xâm nhập, còn cho rằng ma đầu Ma giới này pháp lực cao cường, nhưng cử chỉ quái dị, chuyện gì cũng không làm, chỉ chuyên lặt thủ tội hoa. (hiểu theo nghĩa đen, là bẻ hoa ngắt lá, tiêu diệt cỏ cây.)

Nói đến, chúng ta không ngừng quét dọn nửa tháng, cuối cùng cũng đi đến cực đông của tiên giới, quét xong nơi này chúng ta sẽ rút quân, kéo qua phía tây.

12. Chương 12: Hoa Hiên

Cực đông tiên giới là nơi ta chưa bao giờ tới, hôm nay dạo quanh mới phát hiện nơi này chim ca hoa nở, nước chảy róc rách, một toà đại viện giữa sông núi, bên trong là đình đài lầu các, thiết kế rất tinh xảo.

Ta cùng nhóm mấy người Phượng Nhi che mặt nắm tay, cầm chổi liếc nhìn nhau, thật không đành lòng nói: “Chỗ tốt thế này...chúng ta đừng huỷ...Người nói chúng ta mấy ngày nay giống lốc xoáy quét qua, tiên giới đều không còn một ngọn cây cọng cỏ, sắp thành sa mạc cả rồi.”

“Đừng lo!” Đại Miêu vẽ mặt kiên định, nói: “Các hoa thần sẽ lại gieo trồng, ta cứ việc tàn phá chà đạp. Đã nhẫn tâm nhiều lần, lần này cũng không cần ngoại lệ, cố chịu đựng, chúng ta chỉ còn nửa tháng nữa là xong việc rồi.”

Nói xong, đám người họ đều kiên định gật đầu một cái, sau đó Quán Thanh U cùng Mộc Tử Du lập tức tiến lên, cây chổi trong tay vung loạn xạ tạo nên một trận cuồng phong mới.

Theo kế hoạch, cuồng phong này chỉ một trận, trong vòng trăm dặm sẽ tức khắc được thổi sạch sẽ, nhưng lần này, hai người họ thi pháp, gió vừa nổi đã hoá thành mây khói tiêu thất đi.

Chúng ta dụi dụi mắt, Quán Thanh U sắc mặt đỏ lên, cùng Mộc Tử Du thi pháp lần nữa, nhưng cũng giống vừa rồi, một chút động tĩnh cũng chẳng có.

Vì thế ta tiến lên, phối hợp với Phong Thần, lần này có động tĩnh, nhưng không phải gió động mà là người động.

Từ trong phòng có một người chậm rãi đi ra, ngẩng đầu lên, để lộ tia cười trên khuôn mặt thanh tú tuấn nhã. Tất cả cùng sững sốt, tiếp theo lại nghe thấy hắn chậm rãi mở miệng, nói với ta: “Tiểu Tiểu, quả nhiên là nàng.”

Âm điệu ôn hoà nho nhã, như mấy vạn năm trước, nùng tình mật ý, từng tiếng gọi: “Tiểu Tiểu.”

Ta gượng cười, cùng mấy người bên cạnh cúi người, cung kính hành lễ với hắn, lãnh đạm xa cách nói: “Tham kiến thượng tôn.”

Hắn im lặng nhìn ta, đột nhiên vươn tay, vén mái tóc xoà xuống che khuất khuôn mặt ta. Ta cả kinh vội lui lại vài bước, động tác của hắn cứng đờ, sau lại khe khẽ thở dài, ánh mắt đảo qua sáu người chúng ta một vòng, lại khôi phục nụ cười nhạt: “Các vị quang lâm hàn xá, có việc gì không?”

“Dọn dẹp vệ sinh.”

Thấy hắn, Phượng Nhi luôn không khách khí. Nàng lướt nhìn dáng vẻ đình viện, thấy trong đình trồng toàn nguyệt u lan.

Nguyệt u lan là họ hàng với ám nguyệt u lan. Ám nguyệt u lan chỉ sinh trưởng theo bờ hoàng tuyền, luôn khó trồng nên phi thường tự phụ, mà nguyệt u lan cũng là hoa lan cùng loại với ám nguyệt u lan, tuy rằng khó trồng nhưng so với ám nguyệt u lan lại dễ dàng hơn nhiều.

Nhìn khu vườn nguyệt u lan này, Phượng Nhi hừ lạnh một tiếng, cười khinh: “Thượng tôn đối với Tư chủ U Minh Phủ thật là nghĩa nặng tình thâm, rung động trời đất, nhắc mới nhớ, mượn nguyên đan tỳ hồn của Tiểu Tiểu nhà chúng ta cũng mấy vạn năm rồi, sao, có thể trả chưa?”

Nghe Phượng Nhi nói, sắc mặt hắn trắng bệch nhưng vẫn duy trì nụ cười tao nhã, không nhanh không chậm nói: “Hồn phách Quân Hoàng còn chưa tỳ đủ, nguyên đan, sợ là chưa thể.”

“Vô sỉ hạ lưu!” Nghe vậy, Giản Hề đột nhiên vung tay thả Thuỷ Long ra, ta vội một kiếm chặn lại rỗng của hắn, Giản Hề ngược nhìn ta, trong mắt tất cả đều chán chường. Ta nhếch miệng, cười nói: “Ồi Giản Hề thiên quân của ta, người chó có gây chuyện nữa, chúng ta còn nửa tháng quét dọn nữa đó, đừng xung đột, tiếp tục dọn dẹp thôi.”

Nói xong, ta quay đầu đối diện với Liễu Hoa Hiên: “Thượng tôn, tỷ muội chúng ta có chút nóng nảy, lúc quét dọn có xảy ra thiếu sót gì xin Người bỏ qua.”

“Không sao!” Hắn nhìn ta không dời mắt, như đang muốn nhìn thấu ta, nói: “Ta nếu thấy cần sẽ thi pháp bảo vệ, các ngươi cứ tự nhiên.”

Ta cười thờ dài: “Quấy rầy thượng tôn rồi.” nói xong, ta xoay người định rời đi, hắn đột nhiên giữ chặt ta, mở miệng, lại chỉ nói: “Xin lỗi.”

Ta không để ý tới hắn, quay đầu trừng mắt với đám người đang xem kịch lên cạnh: “Các ngươi còn nhìn, nhìn nữa thì tới kiếp sau chúng ta cũng đừng hồng quết xong!”

Mấy người phần nộ trừng lại ta nhưng vẫn dời mắt, bắt đầu làm chuyện của mình. Lúc này ta mới xoay người lại, hời hợt rút tay khỏi Liễu Hoa Hiên, cung kính cười nói: “Chuyện nhân đức thiên địa này, vốn tiểu thần nên làm. Quân Hoàng cũng là Tư chủ U Minh Phủ chúng ta, là thượng thần U Minh Phủ, đều là người nhà, bất quá mượn chút nguyên đan, cũng không có gì. Nhưng mấy ngày nay tiểu thần đã bắt đầu cảm thấy thân thể không khỏe, nếu Tư chủ hồn phách đã tề tựu, mong rằng thượng tôn sớm ngày trả lại nguyên đan cho tiểu thần.”

Ta nói rất thành khẩn, trái lo phải nghĩ, đều cảm thấy lời nói không có sai sót gì, hoàn toàn phù hợp với vị trí của ta. Nhưng nhìn người đối diện sắc mặt đột nhiên trở nên tái nhợt, nụ cười nhạt không giữ được nữa, thoáng héo đi. Hắn im lặng nhìn ta, gọi: “Tiểu Tiểu!”

Vừa nghe gọi tên, ta lập tức vô thức lùi về sau, cảm thấy chỗ trống rỗng trong lồng ngực lại nhói đau.

Lá bùa trên ngực ta đã mấy vạn năm rồi, tuy rằng mỗi năm ngàn năm lại được tế máu một lần nhưng vẫn không phải nguyên bản. Bởi thế không thể xúc động mạnh. Nó yếu ớt là thế, chỉ dựa vào chút pháp lực để bám chặt trong lồng ngực ta, lung lay muốn rớt, chênh vênh lỏng lẻo. Vì thế ba vạn năm qua, ta vẫn thanh tâm quả dục, không dính đến yêu hận, chỉ sợ dính phải đau đớn, lá bùa sẽ chẳng thể chống đỡ được.

Ta ngẩng đầu nhìn hắn, lạnh nhạt nói: “Thượng tôn vẫn nên gọi ta là Diệp Tiểu thượng thần thì hơn, Tiểu Tiểu, con người này từ miệng Thượng tôn gọi ra, tiểu tiên không dám nhận.”

Hắn cười khê, như vùng mưa thu mông lung, nhạt nhoà lạnh lẽo.

Ta vẫn cười nhạt, không định tiếp tục tán gẫu với hắn nữa, xoay người dứt khoát rời khỏi đó, quay về với các vị đồng gia – tiếp tục quét dọn!

Lần này chúng ta vẫn quét như gió xoáy, ai nấy đều xuống tay thô bạo, lúc Phượng Nhi ngoài cười nhưng trong không cười cáo biệt Liễu Hoa Hiên, ta nhìn lại kết quả cuối cùng, so với nửa tháng kia thì sạch sẽ quang đãng hơn nhiều. Ngoài Liễu Hoa Hiên được pháp lực bảo vệ bên ngoài, ngọn núi nhỏ phía sau của hắn đã bị san thành bình địa, cũng tiện tay diệt luôn cái thác nước của hắn, lấp con sông bên cạnh. Chẳng những hoa hoa cỏ cỏ không còn một mống, lần này nặng tay hơn, ngay cả đại thụ cũng bị đào lên, lấp đất xuống hố, lại tạo mưa to gió lớn, đem chỗ này biến thành đầm lầy.

Khi chúng ta đứng trên tầng mây nhìn tiểu đình viện của Liễu Hoa Hiên bập bênh trên vũng đầm, mọi người cuối cùng cũng cảm thấy, Thiên Đế thật hảo tâm, để chúng ta có cơ hội làm được một chuyện đại nghĩa.

Lòng ta vô cùng sáng khoái, ác khí ghen lại mấy vạn năm cũng có một ngày được phát tiết, cười đến tươi tỉnh, cung kính nói với Liễu Hoa Hiên: “Quấy rầy thượng tôn rồi, không cần thận giúp thượng tôn bố trí lại vài chỗ, mong thượng tôn thứ lỗi.”

Liễu Hoa Hiên làm như bị cảm xúc của mấy người chúng ta cuốn hút, vậy mà cũng không tức giận, ngược lại còn cười rạng rỡ, gật đầu với ta: “Diệp Tiểu thượng thần thẩm mỹ luôn độc đáo, bản tôn rất vừa lòng, chẳng hay hôm nào thượng thần có thời gian, có thể lại đến thay bản tôn ‘bố trí’ lại một phen, bản tôn rất hoan nghênh!”

Hắn nhấn mạnh hai chữ ‘bố trí’, ngữ khí vui đùa, nhất thời phảng phất như quay lại thời gian trước đây. Ánh mắt ta không kìm được dừng lại nơi căn phòng hắn vừa xuất hiện, trước đình, vườn nguyệt u lan đang rạp mình theo gió, chìm vào mắt sinh đau.

Ta đoán, tất cả thuộc về nàng ta nhất định là ở trong căn phòng đó, còn hắn canh giữ nơi ấy, lặng lẽ đợi nàng trở về.

Liễu Hoa Hiên trên dòng vong xuyên là vì chờ Quân Hoàng, Liễu Hoa Hiên ở chỗ này, cũng vì chờ Quân Hoàng.

Ta không khỏi cười khỏ, cao giọng nói với hắn: “Ngày Thượng tôn trả lại tiểu thần nguyên đan tiểu thần tất sẽ đến ‘đáp tạ’ Thượng tôn.”

Hắn giật mình, ngay lúc hắn đang ngây người, ta bị người phía sau túm lấy, đằng vân giá vũ bay xa. Sự nghiệp dọn dẹp vệ sinh còn phải tiếp tục, oanh oanh liệt liệt, bình định tiên giới.

Còn lại nửa tháng, chúng ta tính tiếp tục vì tiên giới phục vụ tạo phúc, lại không ngờ, mới ra khỏi địa bàn của Liễu Hoa Hiên vài bước, Thiên đế đã phái người đến cho chúng ta biết, không cần quét nữa.

Chúng ta vui mừng quá đổi, suy đoán không biết Thiên Đế có bị thuốc chuột làm hỏng não không mà lại dễ dàng buông tha chúng ta như vậy, kết cục, vị tiên quan đến truyền chỉ bữu môi, nói với chúng ta, sau khi chúng ta phá hủy hơn nửa tiên giới, các hoa thần cuối cùng đã tìm đến thiên đình, trước cửa phòng Thiên Đế quỳ gối khóc lóc thảm thiết kể tội “Ma giới lật thủ tồi hoa”, đòi Thiên Đế phát binh đi chinh phạt Ma giới. Thiên đế vừa nghe liền biết chuyện gì xảy ra, nhưng cũng không dám khai ra chúng ta, vì thế hắn quyết định, lần này coi như chúng ta vận khí tốt, tha cho chúng ta!

Mấy người chúng ta đều quăng mải cây chổi cùng mấy thứ linh tinh trong tay, lập tức dâng vãn giá vũ, nhà ai nấy về, mẹ ai nấy tìm. Cả bọn lười biếng gọi đám tiên tỳ tiên đồng đã mấy ngày không được sai bảo tới, náo loạn ồn ào, xem như là an ủi một chút tâm hồn bị chà đạp của chúng ta.

Ngày qua ngày lại hết nửa tháng, ta nhàm chán, đang muốn gọi đám người Phượng Nhi đến tụ tập, vui chơi nhện nhíp thì một tiên đồng mỹ mạo cung kính dâng một tấm thiệp mời tới tận cửa U Minh Phủ ta.

Kỳ thật thiệp mời nhà ta còn nhiều, sống lâu năm, mọi người dù sao cũng nể mặt, nhưng thiệp mời này lại đặc biệt.

Bởi vì nó xuất từ – Bồng Lai đảo.

Nói đến Bồng Lai đảo, ta liền vui vẻ. Bồng Lai đảo tự mình cắt đứt liên lạc, giao lưu cùng tiên thiếu và tiên gia, sau lại vì Bách Lý Quân Hoa tính cách cao ngạo cô độc ngồi lên vị trí đảo chủ Bồng Lai đảo, thẳng tay thiết lập mê chương bên ngoài, hai vạn năm qua ta từng không biết tự lượng sức muốn đến rình xem mỹ nhân, kết quả là lạc đường trong mê chương, loay hoay xoay sở cả trăm năm mới ra nổi.

Có điều cũng không cảm thấy hành vi của Bách Lý Quân Hoa quái đản, đệ tử Bồng Lai đảo của hắn tiên khí thuần khiết mỹ mạo như hoa, lưu manh như ta và Phượng Nhi trên tiên giới nhiều lắm, quấy nhiễu Bồng Lai đảo không được thanh tịnh, hắn làm vậy, cũng có nguyên nhân cả.

Năm vạn năm sau nghi thức kế vị của Bồng Lai đảo chủ Bách Lý Quân Hoa, lần đầu tiên mời người ngoài đến, theo lời người đưa thiệp mời kia nói, bản thượng thần dường như là người duy nhất trong tứ hải bát hoang này nhận được thiệp mời, lại làm cho ta hư vinh một phen.

Tâm tình kích động tiếp nhận thiệp mời, ta thỉnh thoảng lại quét mắt nhìn về phía tiểu tiên đồng mỹ mạo. Tiên đồng có lẽ bị ánh mắt nóng bỏng của ta dọa sợ, nhanh chóng cáo từ. Lòng ta ưu sầu, mỹ nhân này, nhìn chút cũng không chết được mà.

Ta thở dài nhìn tiểu tiên đồng dâng vãn giá vũ mà đi, sau lại lập tức đi mở tủ, nhìn xem còn bộ y phục tốt nào không, nghe nói người trên Bồng Lai đảo chẳng những tiên khí thuần khiết, lại xa hoa tôn quý có tiếng trong tứ hải bát hoang, là đệ nhất phủ viện của U Minh Phủ, y phục đẹp nhất của ta so ra còn kém cả tỷ nữ, vậy thì quá mất mặt U Minh Phủ trước Bồng Lai đảo rồi.

Thật ra, ta cũng không có khái niệm về thời gian lắm, có lẽ gần ba ngày thay y phục một lần, cuối cùng ta cũng moi móc được trong đồng vải vóc, thấy một món đồ ta từng nghĩ cả đời này sẽ nhất nhất trân quý, chính là bộ y phục Liễu Hoa Hiên năm đó tặng sinh thần ta. Ta cũng không biết xuất xứ của bộ y phục này, dù sao Liễu Hoa Hiên cũng là nhân vật khai thiên lập địa, phi thường xa hoa, hắn từng khoe khoang rằng áo choàng của Thiên Đế cũng không tốt bằng của hắn, tất nhiên là ta tin. Tuy rằng lòng ta vẫn khó chịu nhưng cần nhắc cần thận thì, nếu đã cho ta, ta tội gì không mặc.

Thôi được rồi, ta thừa nhận, ta thật vô sỉ.

Mặc bộ y phục trắng tinh bước ra, ta mới phát hiện đã đến giờ, gấp rút chải đầu, cài trâm, vừa dâng vãn đi trước vừa tùy tiện búi tóc. Sau đó ta thần tốc bay đến Bồng Lai đảo.

13. Chương 13: Tương Phùng

Rẽ chín tầng mây lần đầu tiên nhìn thấy toàn cảnh Bồng Lai đảo, không có mây mù, Bồng Lai đảo gồm mấy chục hòn đảo trên mặt biển như những hòn ngọc rực rỡ, trông rất đẹp mắt.

Ta bay tới gặp đảo chủ, trên đường đột nhiên bị một tiên tỳ ngăn lại, cung kính hành lễ với ta rồi nói: “Xin hỏi tiên hữu có thiệp mời không?”

Nghe vậy, ta lập tức đưa tấm thiệp mời mạ vàng ra, ánh mắt đánh giá tiên tỳ xinh đẹp từ trên xuống dưới. Trước cặp mắt như hổ như sói của ta, tiên tỳ vẫn mặt không biến sắc, cầm thiệp vàng của ta nhìn một lát rồi khom người chào, nói: “Mời thượng thần đi theo tiểu tiên.”

Ta có chút khó hiểu, mắt thấy các tiên gia khác đều chỉ được họ chỉ phương hướng, chẳng lẽ ta lại đặc biệt hơn?

Lòng đầy nghi hoặc theo nàng đáp xuống một hòn đảo không lớn không nhỏ, thấy trên đảo hoang vu trống trải, lọt vào tầm mắt chỉ có biển lan mênh mông, trải dài trăm dặm.

Dưới ánh mặt trời, những nhánh lan khai đoá rực rỡ, cánh hoa trắng trong theo gió lay động, dập dờn hết đợt này đến đợt khác, thỉnh thoảng thấy lấp lánh màu hồng, như sắc đào đỏ thắm.

Tiên tỳ cung kính quỳ lạy ta, nói: “Còn đây là hòn đảo đảo chủ tặng thượng thần, tên gọi ‘Trường An’, Trường An đảo hôm nay trở đi đã thuộc quyền sở hữu của Diệp Tiểu thượng thần, thần khế sẽ được đưa tới U Minh Phủ ngay trong hôm nay, xin thượng thần vui lòng nhận cho.”

Nghe nói thế, ta hít một hơi thật sâu, tự nhéo cánh tay mình, cảm giác đau đớn này là thật, lúc này mới quay đầu nói người bên cạnh: “Người không tìm lầm người chứ?”

Ta và Bách Lý Quân Hoa, hình như chưa từng gặp mặt?

“Nếu thiệp mời là đúng, nô tỳ tin chắc chính là người, U Minh Phủ Diệp Tiểu thượng thần.”

Tiểu tiên tỳ trả lời nghiêm túc. Ta ôm ngực lui lại mấy bước, trong đầu hiện lên một ý nghĩ: “Bánh từ trời rơi xuống, đại họa đến rồi!”

Bồng Lai tuy nhiều đảo nhưng đem tặng hẳn một hòn đảo, lễ vật lớn thế này, nếu không phải có chuyện trọng đại muốn cầu thì làm sao lại ra tay hào phóng thế?

“Ha ha, tiên tử người trở về bẩm với đảo chủ nhà người, lễ vật lớn thế Diệp Tiểu không dám nhận.” Ta cười đến giả tạo, cảm thấy mình đã bị dọa rồi, nói năng cũng không trôi chảy. Tiên tỳ này vẫn duy trì tư thế quỳ, giọng nói chân thành: “Đảo chủ đang ở đằng sau đào lâm, thượng thần xin hãy đích thân nói với đảo chủ của tiểu tiên.”

Nói xong, ngay cả cơ hội từ chối cũng không cho ta, liền đằng vân đi mất. Ta thở dài, nghĩ Bách Lý Quân Hoa kia nghe ngoại giới đồn là tuyệt đại mỹ nhân, nên cảm thấy không mất mát gì, bèn cất bước đi về phía trước.

Ta rẽ rả thơ thẩn qua rừng lan, vừa cẩn thận phân biệt loại lan, lại phát giác càng đi về trước, càng có nhiều loại quý hiếm. Đến chỗ nguyệt u lan, ta hơi khựng lại, đoán rằng phía trước có thể có loại lan cùng chủng loại với nguyệt u lan, hoặc còn tôn quý hơn. Nghĩ vậy, ta lướt qua nguyệt u lan, đối mặt với loại lan cao quý nhất kia.

Hoa này rất ít, tiếp đó là đào lâm vô tận. Đào hoa vừa nở, rạng rỡ tươi thắm.

Dưới tàng cây có một người, áo trắng như tuyết, tóc đen như lụa, tử ngọc kim quan búi cao, khuôn mặt nhìn nghiêng, đúng là tuyệt đại mỹ nam.

Rừng lan trải dài dưới chân hắn, vì thế ta thấy người nam tử kia, đứng giữa vùng nắng tràn ngập sắc lan, một tay vịn cành đào xuống gối, khoe miệng cong cong, thần thái điềm đạm thản nhiên.

Hắn đột nhiên quay đầu, chớp mắt ấy có một ngọn gió nhẹ lướt qua, đào hoa tung bay, đom đóm từ biển lan nhẹ nhàng bay lên, hắn buông cành đào ra khiến nó trở lại chỗ cũ, đứng ở nơi đó, cong mi cười dịu dàng, im lặng nhìn ta.

Vì thế trong giây phút ấy, ta cuối cùng cũng biết được, thế nào là tuyệt đại tao nhã.

Thời gian như ngừng trôi, một người đứng đó, như có thể làm cho thế gian nhạt nhòa đi, hẳn là một bức tranh thủy mặc, trời sinh tự nhiên, vô văn hoa lệ nhưng lãnh đạm, thiên địa biến sắc.

Chỉ còn một người, chỉ một người mà thôi.

Thấy điệu bộ ngơ ngác của ta, hắn khẽ cười, chậm rãi đi đến trước mặt ta, vươn ngón tay thon dài vén mái tóc trước trán ta, bật cười.

Ta đỏ mặt, vội vàng lui lại một bước, chấp tay nói: “Tiểu tiên thất lễ, đảo chủ chớ trách.”

Bách Lý Quân Hoa mỉm cười không nói, vung tay vẽ phù chú trên không, một vòng tròn, hắn vẽ rất chậm, theo động tác của hắn trời mỗi lúc một tối, khi hắn hoàn tất vòng tròn, ta mới kinh ngạc, xung quanh không ngờ đã thành đêm tối, ánh trăng sáng tỏ, tinh tú nhấp nháy.

Ta thầm đổ mồ hôi, khả năng xoay chuyển càn khôn như vậy mà hắn lại thực hiện rất lưu loát tự nhiên, người này thần lực rốt cuộc đã đến trình độ nào?!

“Đảo chủ...”

“Nàng xem,” hắn chậm rãi mở miệng, ngắt lời ta. Nghe giọng nói của hắn, ta sửng sốt, chất giọng dịu dàng trầm bổng, cùng nam tử trong mộng của ta tám phần giống nhau!

Ta nghe lời hắn nhìn lại, thấy một nhành lan, giữa ánh sáng mờ ảo của đêm đang chiếu sáng rực rỡ, làm mắt ta đau nhức.

Hắn chậm rãi mở miệng, băng quơ nói: “Ám Nguyệt U Lan này, nàng có thích không?”

Ám! Nguyệt! U! Lan!

Cái tên từ miệng hắn thốt ra, ta thật sự phải hít một ngụm khí lạnh, kinh hoàng nhìn hắn.

Thật ra, ngay từ đầu ta đã biết đây là Ám Nguyệt U Lan, nhưng ta thật sự không thể tin được. Loài hoa chỉ sinh trưởng nơi bờ hoàng tuyền, dọc dòng Vong Xuyên, nếu bị di chuyển Ám Nguyệt U Lan chắc chắn sẽ chết, nhưng tại Bồng Lai đảo này, lại được hắn nuôi trồng xanh um tươi tốt!

Nhìn sắc mặt ta, hắn ôn hòa cười, hỏi lại: “Nàng có thích không?”

“Đảo chủ, người có ý gì?” Cố gắng chuẩn bị như thế, đến tột cùng là muốn làm gì? Nghĩ tới nghĩ lui, trên người ta hình như cũng chỉ có viên nguyên đan là đáng giá một chút. Vì thế ta lại nói: “Nếu đảo chủ là vì nguyên đan trên người ta thì thật tiếc, ta không thể.”

Nghe ta nói, nét mặt hắn căng thẳng, nâng tay lên ngắt một cành đào, đưa cho ta nói: “Ta không cần nguyên đan của nàng.”

“Vậy...” Ta không nhận cành đào của hắn, hắn lại cố chấp giữ nguyên cành đào trước mặt ta. Bộ dạng cam chịu, cười yếu ớt, trong mắt có chút chua xót: “Tiểu Nhi, nàng còn nhớ, nàng đã từng nói với ta, đời đời kiếp kiếp không rời xa ta.”

Nghe một tiếng ‘Tiểu Nhi’, ta liền biết người kia là ai. Nhìn từ trên xuống dưới, lại không dám xác định hỏi: “Băng Khiết?”

“Quân Hoa.”

Hắn sửa lại.

Vì thế, ta lần thứ ba hít phải khí lạnh.

Nói thật, ta lúc trước thề thốt với hắn cũng chỉ là diễn trò, đương nhiên ta thừa nhận, trong giả cũng có vài phần chân tình, nhưng chân tình đối với ta mà nói cũng chỉ là món gia vị cho cuộc sống quá mức tịch mịch mà thôi, ngay cả tâm cũng không động, thì làm sao nói đến chuyện cảm mến hay hẹn thề. Cho nên lúc ấy, ta có thể ra đi tiêu sái dứt khoát, ngay cả tên hắn cũng không hỏi, sợ rằng sẽ bị ràng buộc. Lại không ngờ, hắn đã tìm đến đây!

“Quân Hoa đảo chủ.” Ta khẽ thở dài, hần lập tức nói: “Quân Hoa.”

Cổ chấp sửa lời ta. Vì thế ta cũng nghe theo, nói với hần: “Quân Hoa, ta nói những lời đó chỉ là nói đùa...”

“Im miệng!” Ta còn chưa nói xong, đã thấy gió lạnh lùa vào tận xương, dường như thiên địa đều hứng chịu cơn tức giận của hần. Hần lạnh lùng nhìn ta, trong mắt có huyết sắc, ấn ký trên trán tiên nhân thường là một đoá hoa, ta đang muốn nhìn kỹ hoa của hần thì hần đột nhiên vươn tay, nắm chặt tay ta: “Nàng...không được nói nữa.”

Ta nhìn lại gương mặt hần, ngập đầy ý khẩn cầu.

Gió dần dịu xuống, ánh trăng sáng tỏ, tinh tú lấp lánh, người trước mặt rõ ràng thân phận tôn quý là thế, cốt cách cao ngạo, lại như một đứa trẻ bị vứt bỏ, im lặng nhìn ta, khàn giọng nói: “Ta không trói buộc nàng, cũng không yêu cầu nàng bất cứ điều gì, chỉ cần được ở bên cạnh nàng, nàng...đừng nói những lời khiến ta đau lòng. Ta một khi đã tìm được nàng, tuyệt không buông tay.”

Hần nói như vậy càng làm ta khó hiểu. Ta đan tay vào nhau, nhẹ nhàng nói: “Quân Hoa, ta không biết người nghĩ gì, muốn làm gì, cần cái gì. Ta luôn không tin nhất kiến chung tình, chúng ta bất quá chỉ là bình thủy chi giao, ta không tin tình cảm người đối với ta là quyết không đổi thay. Người cứ nói thẳng ra đi, chỉ cần điều ta có thể làm, ta sẽ giúp người.”

Ta đã không còn là nữ tử mới nếm thử ái tình mấy vạn năm trước nữa, chỉ cần một câu nói, một ánh mắt, một động tác là có thể khiến ta quay cuồng. Cái gì thề non hẹn biển, sinh tử không lìa, đời đời kiếp kiếp? Ta cùng hần chỉ quen biết mấy tháng, nói ra không phải quá kỳ lạ sao?

Hơn nữa lúc đầu có người từng nói, U Minh Phủ của ta là vùng đất chết, không trồng được hoa đào, vậy nên tình yêu của người trong U Minh Phủ từ trước cũng vốn không có kết quả.

Ta dù không tin, nhưng cũng không tin nơi trống rỗng ấy lại có thể nở được một đoá đào hoa.

Nghe ta nói, hần cười trào phúng, nhẹ nhàng buông tay ta.

“Tiểu Nhi,” hần gọi tên ta, chân thành nói: “Vậy nàng nói ta biết, nàng có cái gì đáng giá với ta? Ta là đảo chủ Bồng Lai đảo, trong thiên hạ có vật gì mà ta không chiếm được? Nàng nói nguyên đan? Ta lại không có người để tỵ hôn, cần nó làm chi? Ngoài nguyên đan, còn có gì nàng có mà ta không có?”

Hần nói làm ta đỏ mặt, không thể không thừa nhận, đúng là sự thật.

Ta ho khẽ, càng lúc càng khó hiểu. Đang muốn hỏi, hần bỗng nói: “Tiểu Nhi, điều duy nhất ta muốn mà không thể, chỉ có nàng mà thôi.”

Nghe vậy, ta lặng im, an tĩnh nhìn biển lan trăm dặm, sau một lát, cuối cùng cong khoé miệng cười khan: “Tiểu thần tạ Quân Hoa đảo chủ ưu ái, đáng tiếc Diệp Tiểu chỉ là một cây ám nguyệt u lan, vô tâm vô phế, sợ là không thể đáp trả tâm ý của đảo chủ. Vì thế, lễ vật hôm nay của đảo chủ, Diệp Tiểu không thể nhận, vậy, Diệp Tiểu cũng xem như chưa từng nghe qua.”

Dứt lời, ta xoay người đi trước, ngay cả cấp bậc lễ nghĩa cũng quên bẵng.

Người đó vẫn đứng yên phía sau, lặng lẽ nhìn ta rời khỏi, ta vốn tưởng rằng hần đã từ bỏ, nhưng lại không ngờ hần từ sau ôm chầm lấy ta, khàn giọng gọi: “Tiểu Nhi...”

Rồi im bật. Như cành dây leo quấn quanh, gât gao ôm lấy ta, như muốn dung nhập ta vào cốt tủy, hợp thành một.

Ta cảm thấy cơ thể hần rất lạnh, khẽ run rẩy, lại càng khó hiểu hơn.

Nhưng, ta phải thừa nhận.

Một khắc đó, lòng ta đã loạn.

Ta như nghe thấy lồng ngực có tiếng gì đó, yếu ớt mỏng manh, như nhịp đập của trái tim, nhẹ nhàng nảy lên.

Ta không khỏi cười giễu, nhưng lại hoàn toàn ngã vào ngực hắn, im lặng dựa dẫm. Hắn thoáng sửng sốt, ta nâng tay, nương theo ánh trăng nhìn rõ hoa văn mờ nhạt trên mặt hắn, từ tốn nói: “Quân Hoa, người có thể chờ được không?”

Không chờ hắn đáp lại, ta nói tiếp: “Ta đồng ý cùng người thử một lần, được không?”

Được rồi, ta thừa nhận, ta đích thực đã cô tịch quá lâu.

14. Chương 14: Ấp Ấp

15. Chương 15: U Minh

Thấy hắn như vậy, Bách Lý Quân Hoa nhìn ta một cái, ta có thể đoán được Dục Quân muốn hỏi gì, liền cười gật đầu: “Người ra ngoài một lát đi.”

“Được.”

Hắn đứng dậy, mang theo các tiên tỳ rời khỏi. Thấy bọn họ đã đi xa, Dục Quân mới xoay mặt nhìn ta, thở dài nói: “Người đã động tình?”

Ta cười yếu ớt nhìn hắn, phủ nhận: “Ta đã vong tình tuyệt ái mấy vạn năm, Dục Quân sao lại đột nhiên hỏi ta có động tình hay không?”

Nhìn nụ cười trong trẻo nhợt nhạt của ta, Dục Quân trầm mặc một lát mới nói: “Nếu nguyên đan của người không quay lại, người không thể động tâm động tình. Nơi đó dù sao cũng chỉ là một lá bùa, không chịu nổi sức ép. Ta mặc kệ người là vấn vương chuyện năm đó hay luyện tiếu người bây giờ, theo ta, nếu muốn sống, người hoặc lấy lại nguyên đan, hoặc tránh về U Minh của người đi thôi.”

“Diệp Tiểu,” hắn lược đi danh hiệu thượng thần, im lặng nhìn ta. Ta biết hắn khi đã nhìn ai như vậy thì nhất định là rất nghiêm túc, hết như năm đó khi ta được đưa đến nơi hắn dưỡng thương.

Hắn lại lặp lại lời đó: “Ái tình thế gian người chịu không nổi, cũng không trêu đùa được đâu.”

Ta lặng im.

Lúc này không hiểu sao ta lại nhớ tới thời gian khi còn ở nhân thế, Bách Lý Quân Hoa vẫn là Mặc Băng Khiết, ta vẫn là Tống Tử Mạch, Liễu Hoa Hiên vẫn là Tô Thiển Chi, ba người đang du ngoạn trên con đường phồn hoa giảng đầy hoa đăng, Bách Lý Quân Hoa hoạ một ngọn đăng, hỏi ta: “Tiểu Nhi, người có thích không?”

Kỳ thật ngày ấy ta đã biết, hắn muốn đưa ta đến miếu nguyệt lão.

Chúng ta vốn là thần, là tiên, nhưng hắn lại hoang đường muốn đưa ta đến miếu nguyệt lão, có lẽ, cũng chỉ muốn cầu được chút vui vẻ hạnh phúc.

Ta trầm tư giây lát, rồi nói: “Ta hiểu rồi. U Minh tăm tối, không thể nở được đào hoa.”

“Nếu người muốn lấy lại nguyên đan...”

“Quân Hoàng dù sao cũng là Tư chủ U Minh Phủ, ta lấy nguyên đan tỵ hồn cho nàng, đây là lý phải làm. Ba vạn năm còn chờ được, nhất thời nửa khắc sao phải vội, ta sẽ quay về U Minh Phủ dưỡng bệnh.”

Ta ngắt lời Dục Quân, rồi nhắm mắt lại nói: “Người đi bẩm lại với Bách Lý Quân Hoa cũng đừng nói nguyên đan của ta đang ở đâu.”

Dục Quân khẽ thở dài, đứng dậy đi ra đình viện. Ta từ từ nhắm mắt phờ nể, không lâu sau, nghe thấy bên cạnh có người đi tới.

Người đó đến trước mặt ta, ngồi cạnh, vươn tay vén tóc trên trán ta.

Ta không mở mắt, chậm rãi nói: “Ta từng nói người chờ, người có biết vì sao không?”

“Ta thay sẽ giúp nàng thu hồi nguyên đan, nó đang ở trong tay ai?” Hấn cầm tay ta, cũng không trả lời câu hỏi của ta. Ta nhẹ cười, mở mắt nhìn hấn: “Ta chỉ nguyện chờ đợi người đó trở về.”

Ta cảm thấy rõ người hấn cứng lại, ta cũng không giải thích, vỗ vỗ lên mu bàn tay hấn, nói: “Hôm nay ta dùng bữa chiều xong sẽ quay lại U Minh Phủ, người để ta nằm một lát nhé?”

Hấn cũng không trả lời, chỉ cười thê lương: “Tiểu Nhi, ta nợ nàng một đời, nên nàng dùng cuộc đời này để dày vò ta sao?”

Ta không đáp lời.

Khi ta không vui, đều không thích nói.

Hấn trầm mặc một lát, lại nằm xuống cạnh ta, ôm ta vào lòng.

Trên người hấn có lan huân tự nhiên, cùng loại lan huân ta dùng mấy vạn năm qua không khác biệt. Ta quay lưng về phía hấn, nên nhìn không được dung nhan tuyệt mỹ của hấn.

Chỉ có thể cảm nhận được mùi hương quanh quẩn nơi chóp mũi, dần dà thành thói quen, sẽ không còn được thấy nữa rồi.

Ta lần đầu nói: “Người kia sau khi tỵ hồn xong sẽ đem nguyên đan trả lại, người hãy chờ ta.”

Nghe ta nói, hấn đột nhiên run lên, sau một lúc hấn mới nói: “Nàng lát nữa muốn ăn cái gì, ta làm cho nàng.”

“Ừm, tùy người đi.”

“Ta không thể xuất hiện trước mặt nàng nữa sao?”

“Có lẽ vậy...” Ta không xác định được. Hấn lặng im một lát, lại nói: “Dược Quân nói, nàng động tâm.”

Ta trầm mặc không đáp.

Thực ra, đừng nói là Dược Quân, ngay cả ta cũng không biết vì sao ta lại động tâm. Bởi thế, đã nhất nhất quyết tuyệt với tất cả những người hoặc vật có thể khiến mình động tâm, trốn đến U Minh Phủ xa xôi kia...

Hấn thấy ta không nói gì thì thở dài, sau lại nói: “Không sao, ta sẽ chờ.”

Bữa chiều xong, Bách Lý Quân Hoa chuẩn bị vài món điểm tâm, vài hũ rượu quý, sau khi đưa cho ta lại ảm đạm cười nói: “Đi thôi.”

Ta cũng không chậm trễ, mang theo rượu xoay người bước đi. Đẳng vân giá vũ hồi lâu, ta mới quay đầu nhìn lại. Nhưng đã không còn thấy bóng dáng hấn. Bình rượu trong tay ta nặng trĩu, lòng không hiểu sao lại có chút đau xót.

Về U Minh Phủ, ta mang rượu chôn ở trong vườn, nơi mà chẳng cây đào nào có thể nở hoa. Cây đào kia dù ta đã hao tâm tổn trí, thậm chí độ linh lực cho nó, nó vẫn xiêu xiêu vẹo vẹo, làm cho ta không khỏi buồn bực. Ta đứng trước cây đào chốc lát, lại quay về, truyền tin cho đám người Phượng Nhi, gọi bọn họ mau đến chơi mặt chược.

Đám Phượng Nhi tới rất mau. Quán Thanh U luôn chính trực nên không tới, vậy nên Đại Miêu, Giản Hề, Mộc Tử Du vừa vặn cùng ta ngồi vào một bàn. Mấy người vây quanh cái bàn, Đại Miêu chớp chớp cặp mắt mèo, cười nói: “A, ta còn tưởng rằng ngươi sẽ chết già ở Bồng Lai đảo, làm đảo chủ phụ nhân. Sao thế, mới đó mà đã về rồi?”

“Tới!” Tiên tỷ bên cạnh giúp chúng ta đem hòm mặt chược tới, ta đổ ra, liếc mắt nhìn Đại Miêu: “Lão nương thể chất thế nào các ngươi cũng không phải không biết. Chuyện tình ái này nợ, chơi đùa thì còn được. Về phần đảo chủ phụ nhân, cũng phải xây dựng tình cảm, ngày nào đó ta thật sự buồn chán mới thèm nghĩ đến.”

“A, ngươi cùng từng nghĩ qua hả, ta còn sợ đầu óc ngươi mang đi nuôi cá mất rồi.” Phượng Nhi vươn tay xào bài, mọi người sau một lúc xào qua xào lại mới bắt đầu chia bài.

“Nàng ta? Nói đến nàng, Tiểu Phụng, ta rất hứng thú với người.” Giản Hề thuận thực cầm một con xúc xích, rung rung lắc lắc một hồi. Chúng ta lạnh lùng nhìn, thấy hắn hếch cằm, lưỡi nhác cười: “Đồ!”

Hắn đã đồ được số lớn nhất, chúng ta còn tiếp tục cái gì? Vì thế Phụng Nhi tức giận lườm hắn, quát lên: “Còn đồ cái rắm! Người mỗi lần đều đồ lớn nhất, người nói, người có phải ông trời không?!”

“Tiểu Tiểu!” Vừa thấy Phụng Nhi chất vấn, hắn lập tức nhìn về phía ta, lại chẳng tí nước mắt nào mà gào lên: “Nàng khi dễ ta! Nàng ở địa bàn U Minh Phủ của người mà khi dễ ta! Ô ô ô...”

Thấy hai người bọn họ lại bắt đầu, ta đau đầu muốn chết, bất lực nói: “Hai vị, các người đã mấy vạn tuổi rồi, ngừng ngay cái kiểu hành vi nhàm chán này đi. Hề Hề, nhanh đồ lại.”

Nghe ta nói, Giản Hề mới nhớ ra hắn là nhà cái, vì thế hí hửng phấn khởi quăng đại một số, mọi người lại bắt đầu bốc bài.

Đã ngồi vào bàn là không thể nghỉ trong mấy ngày liên tiếp. Tiên tỷ của ta không biết sao lại linh hoạt thế, thường đưa chút hoa quả điểm tâm ngọt lại đây, để mấy tên tham ăn chúng ta ăn đến no nê. Mấy người hết lời khen ngợi tiên tỷ nhà ta, làm ta được nở mày nở mặt.

“Nói thật,” Đại Miêu vừa ăn trái vải tươi mọng nước vừa quăng bài: “Tiểu Tiểu à, trái cây ở U Minh Phủ của người sao trồng được, ta chưa bao giờ ăn trái cây nào ngon như thế.”

“Người ít thấy!” Ta lơ đãng trả lời, ta còn chưa ăn trái cây hay điểm tâm ở chỗ khác nên cũng thần nhiên, gần đây ta ăn cũng không thấy gì khác biệt. Ném bài xuống, ta quay qua Giản Hề: “Tam đồng, tới phiên người.”

“Nhưng trái cây này không giống.” Giản Hề nuốt một quả vải, rồi ném bài, không chút để ý nói: “Cửu điều, nói chứ Tiểu Tiểu...”

“Ồ!”

Giản Hề còn chưa nói hết câu, Phụng Nhi đối diện đã lật bài xuống, chúng ta lập tức trừng mắt, nhất là Giản Hề, vội nói: “Người... Người... Người...”

“Đưa tiền, đưa tiền đây.” Phụng Nhi vật một trái chuối, lột vỏ, nhịu mày nói: “Đưa tiền ta đi uống rượu, ta sẽ kể cho các người nghe một câu chuyện.”

“Chuyện gì?” Chơi mạt chược mãi cũng mệt, nghe thấy Phụng Nhi nói nàng muốn kể chuyện, lập tức hưng phấn hẳn lên. Phụng Nhi nhần mặt, bầu rượu bên cạnh cứ đổ hết ly này đến ly khác, như cười như không nói: “Ta sẽ kể cho các người nghe một câu chuyện nhân gian. Người cho người dọn bàn đi, mang chén ra đây.”

“Được.” Nghe xong ta lập tức quay đầu, nhận chén mà tiên tỷ mang lên, tiện tay dọn sạch bàn mạt chược.

Xong đâu vào đấy, ta cầm bầu rượu rót ổi người một chén, nói: “Người có thể kể chưa?”

“Thật ra, chuyện này Hề Hề và Đại Miêu cũng biết.” Nhấp một ngụm rượu, Phụng Nhi cười khê đảo qua hai người kia, lại nói: “Đáng tiếc bọn họ biết không đầy đủ, chỉ đứt quãng chỗ biết chỗ không, về phương diện yêu hận khúc mắc này, sợ chỉ có một mình ta là biết được rõ ràng.”

“Người nói là...” Giản Hề khê nhịu mày, làm như nhớ tới cái gì. Phụng Nhi nhắc tay, cổ tay vừa động, rượu liền theo đường vòng cung, rơi gọn gàng vào chén nàng. Âm thanh rượu rơi xuống thật thanh thúy dễ nghe, mấy người chúng ta đều lặng im, nghe thấy nàng cười khê, rồi nói:

“Đó là nhiều năm trước, nhân gian vẫn còn loạn thế chi sơ, rối ren, quanh năm suốt tháng giết chóc, tạo điều kiện cho thế đạo quỷ quái hoành hành, quỷ mị tràn lan. Trời cao thương xót nhân sinh đau khổ, vì thế đã ban ột người môn pháp khí, tên gọi Cửu Đỉnh, đặt ở thần điện, trấn thiên hạ, an quỷ thần.

Lúc ấy có một gia tộc, thực tế là tộc người bảo hộ Cửu Đỉnh, tộc người này, huyết mạch có thể áp oán khí, trấn quỷ thần, tịnh tà niệm. Bọn họ định cư ở Lan Lăng, không ra làm quan, nhưng lại có ảnh hưởng rất lớn tới người trong thiên hạ. Câu chuyện bắt đầu từ một vị tể ti tên gọi Nam Thiêu.

Người tên Nam Thiếu này, có thiên mệnh, vốn sẽ bảo hộ đất nước, linh lực phi thường. Hắn thuở nhỏ cùng thiên kim Lạc Phi của Tể tướng đương triều là thanh mai trúc mã, nhưng khi hắn trở thành tế ti, hắn lại tính được, nữ tử này ngày sau sẽ phải chết trong tay gia tộc ở Lan Lăng. Hắn linh lực hữu hạn, chỉ có thể tính tới đây, nhưng không tính được là người nào, vì thế hắn cho rằng thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, ý niệm đã thành hình, Tế Ti Viện cộng thêm thế lực của Tể tướng đương triều, đã tru sát toàn gia tộc đó.

Kỳ thật nếu hắn thật sự giết sạch được, thì thật hoàn hảo,” nói tới đây, nàng lại nhấp một ngụm rượu, bình thần quét mắt qua đám người đang hưng trí bừng bừng, ánh mắt dừng lại nơi ta, khẽ cười nói: “Nhưng, hắn ngàn tính vạn tính, lại không tính đến, lúc ấy có một bé gái mồ côi, đã được cao nhân giúp đỡ trốn thoát.”

16. Chương 16: Ly Hoa

“Kỳ thật nếu hắn thật sự giết sạch được, thì thật hoàn hảo,” nói tới đây, nàng lại nhấp một ngụm rượu, bình thần quét mắt qua đám người đang hưng trí bừng bừng, ánh mắt dừng lại nơi ta, khẽ cười nói: “Nhưng, hắn ngàn tính vạn tính, lại không tính đến, lúc ấy có một bé gái mồ côi, đã được cao nhân giúp đỡ trốn thoát.”

Cao nhân đó chính là tam hoàng tử Thiên triều. Lúc ấy, tam hoàng tử vẫn còn là thiếu niên, trí tuệ vẫn tiếp hiểm có trong thiên hạ, lại được thượng tiên chỉ điểm, linh lực cũng không tầm thường, việc hắn gặp bé gái mồ côi là duyên phận rất lớn của họ, nên đã cứu cô bé, thu làm đồ đệ, che đậy linh khí, bảo hộ cô bé an toàn. Tuy vậy, vì không hiểu phương pháp tu sửa Cửu Đỉnh, lại không người thủ hộ, nên Cửu Đỉnh đã xuất hiện một khe hở, cũng may Nam Thiếu đã từ bỏ chức chủ tế, kế thừa vị trí người thủ hộ, bảo vệ Cửu Đỉnh.”

“Nàng Lạc Phi kia chắc đã chết?” Nghe tới đây, ta đã đoán được đoạn sau nên có chút thổn thức. Mấy người khác lại bình thần uống rượu, Đại Miêu chớp chớp mắt như buồn ngủ, một tay chống đầu, một tay uống rượu, chậm rãi nói: “Nếu không phải mệnh cách luân hồi, Nam Thiếu làm sao có thể đoán được thiên cơ? Phàm nhân đều muốn xem bói xem tướng, nhìn thấu thiên cơ, nhưng lại không nghĩ đến, đó cũng là thiên đình muốn để họ thấy, sau đó mới thuận lý thành chương, đi theo con đường đã được sắp sẵn.”

“Đó không phải mấu chốt, mấu chốt là ở bé gái mồ côi.” Phượng Nhi tiếp lời Đại Miêu, nói: “bé gái mồ côi lớn lên, lòng cũng không thể buông bỏ sự việc năm đó, vì thế bỏ ngoài tai lời khuyên bảo của tam hoàng tử, cố ý giết Nam Thiếu trả thù. Từ đó, Cửu Đỉnh thật sự không còn người thủ hộ. Thiên hạ đại loạn, quỷ mị hoành hành, tai họa liên miên, dân chúng lầm than. Nam Thiếu vốn là người được trời định, bị bé gái mồ côi giết, lão thiên tất sẽ không để yên. Bởi vậy, thiên hoả giáng xuống, muốn đòi mạng người. Đêm đó, bé gái mồ côi vội vàng trốn đến thần điện, muốn mượn thần điện che chở, tránh được một kiếp. Nhưng mà, nàng nếu tránh được kiếp nạn đó thì thiên hoả sẽ lại giáng xuống nơi khác, lúc đó tam hoàng tử đã là Hoàng Thượng, vào thời điểm đó, đã đóng chặt đại môn thần điện, nhốt bé gái mồ côi bên ngoài.”

Nói tới đây, Phượng Nhi dừng một chút, ta đột nhiên cảm thấy có cái gì đó xẹt qua đầu nhưng không sao nắm bắt được. Phượng Nhi ý vị thâm trường nhìn ta, nói: “Tiểu Tiểu, ngươi thấy tam hoàng tử hành xử có đúng?”

“Ta không phải người trong cuộc, sao có thể phán định đúng sai?” ta thấy kỳ quái, nhưng nghĩ nghĩ, lại nói: “Có điều, là chủ một cõi, hắn đã đúng.”

“Ta cũng thấy thế.” Phượng Nhi cười khẽ, quay đầu đi, như đang hồi tưởng lại, cảm khái nói: “bé gái mồ côi không chịu nổi thiên hỏa, chỉ một đạo đã ngắt đi. Cũng chính khi đó, tam hoàng tử không ngờ lại lao ra, dùng thân mình che chắn, thay nàng đón nhận thiên hoả!”

Nghe đến đó, ta nhú mày, thế này mới hứng thú.

Ta luôn bàng quan về chuyện quốc gia đại sự, chỉ có những gút mắc yêu hận của nhân gian mới thu hút ta. Ta tiện đà hỏi: “Sao nữa, bé gái mồ côi có cùng tam hoàng tử diễn vở tình thầy trò không?”

“Đó là tự nhiên.” Giản Hề ngáp một cái: “Người nghĩ coi, bé gái mồ côi được tam hoàng tử bảo vệ chu đáo, lâu ngày sinh tình. Có điều, tam hoàng tử trong lòng chỉ có thiên hạ, sao có thể thấy được trái tim vô cùng nhỏ bé của bé gái mồ côi giữa thế trần này. Dù hẳn có thấy được, so với thiên hạ, tình yêu của hẳn cũng có là gì.”

“Nhưng không phải hẳn đã cưới nàng sao?” Phượng Nhi thả lỏng người, muốn vì tam hoàng tử mà giải thích: “Hắn đúng là có yêu nàng.”

“Cũng chỉ để bảo đảm cho ngôi vị hoàng đế của hẳn thôi.” Giản Hề nhíu mày, sắc mặt thiếu kiên nhẫn.

Đại Miêu ở một bên xoay xoay cái chén, nhìn hai người cãi nhau, nét mặt xuất hiện ý cười không mặn không nhạt, đối diện với yêu hận tình thù, hẳn luôn lạnh nhạt xem kịch.

“Phượng Nhi, người đã quên năm đó, hẳn không ngừng bức nàng lấy máu để trấn áp oán khí như thế nào? Chẳng bần tâm nàng hết lần này đến lần khác lâm vào cảnh hiểm nghèo, cái gì gọi là ‘trừ ma hộ đạo’? Hẳn nhìn vết thương của nàng đầm máu, lại chưa bao giờ nghĩ tới việc để nàng dừng lại, thậm chí hẳn còn vì ổn định quốc gia mà nạt phi, vì bảo hộ Cửu Đỉnh mà không màng sống chết, chẳng bao giờ quan tâm đến cảm thụ của nàng, lại vì Cửu Đỉnh mà để nàng nhảy xuống tìm chết, đó là yêu sao?” Giản Hề rất kích động, ngôn từ thậm chí còn có khí thế bức người. Phượng Nhi lại như đã quên bằng mục đích ban đầu khi kể chuyện, chỉ lo tranh cãi với hẳn.

“Hắn là người đứng đầu một nước, không làm vậy thì có thể thế nào? Hơn nữa, khi đó, hẳn hối hận...” Nói tới đây, Phượng Nhi bỗng nhiên bị sắc rượu, ho khan nặng nề, dứt quãng nói: “Khụ khụ... Hẳn cuối cùng... Khụ khụ... Lúc đó chẳng phải đã phá huỷ Cửu Đỉnh, nhập ma sao...”

“Hối hận cũng vô dụng.” Lẳng lặng uống một ngụm rượu, ta đột nhiên thốt ra. Từ lời bọn họ nói, không biết vì sao, ta lại không ngừng uống rượu, muốn ngừng cũng không ngừng được. Có lẽ đã uống khá nhiều, cũng không muốn nhúng tay vào chuyện không phải của mình, nhưng cứ tự nhiên mà bật ra: “Cho dù hối hận, nhập ma, huỷ Cửu Đỉnh, hẳn cũng không thể đưa nàng quay lại. Người nghĩ xem, trong chuyện này, tổn thương quá nhiều, không ngừng bị lựa chọn, lại không ngừng bị vứt bỏ, mỗi lần tìm lại đau đớn muốn chết đi, từng nhát từng nhát, vết thương trước đó, lại thêm nhiều lần, làm thế nào khép lại đây? Có yêu đến thế nào, cũng sẽ nản lòng thoái chí thôi.”

Ta vừa nói vừa liên tiếp cạn chén, vài lần lại tự nhủ đừng nói nữa, nhưng lại không thể khống chế được, không cách nào ngừng lại. Trong đầu có cái gì đó không ngừng hiện lên, từng đoạn ngắn ngủi vụn vặt, ta lại nghĩ không ra, nắm không được. Cảm giác này khiến ngực ta nhói đau, như có cái cái đó vụn vỡ, đau đớn lan tràn.

“Các người nói, yêu người như vậy, thống khổ đến thế nào. Mỗi lần đều nói quan tâm người, yêu người, nhưng lại luôn vứt bỏ người, hờn phách, xương tủy, máu tươi, thậm chí cả thể xác, cũng đều đã cho hẳn, để hẳn đi trấn an thiên hạ đáng thương này, còn chưa đủ sao... Còn muốn gì nữa? Còn gì để cho nữa? Đã lấy sạch quét sạch, không chừa lại gì, không còn lại gì...”

“Tiểu Tiểu.” ta chưa nói xong đã bị Đại Miêu ngắt lời, giọng hẳn khàn khàn sắc bén, ta lúc này mới hoàn hồn dừng lại. Mấy người lẳng lặng nhìn ta, Đại Miêu đột nhiên cười, gơ chén lên, nói với ta: “Uống thôi.”

Uống thôi.

Nghe hẳn nói ta nhẹ cười, thu hồi suy nghĩ kỳ quái ban nãy, khôi phục tinh thần, nhắm mắt lại uống cạn chén rượu trong tay.

Hương rượu mát lạnh, vị rượu làm tỉnh người.

Trong đầu có hình ảnh lướt qua, ta đã rõ đó là gì.

Là Bồng Lai đảo trăm dặm hoa lan trải dài, có người nam tử tuyệt thế lạng lẽ đứng dưới bóng trăng, nói cùng ta: “Ta chờ nàng.”

Ta nhếch miệng cười, càng uống càng vui.

Không biết là uống hết bao nhiêu, mấy người chúng ta uống từ trên bàn xuống tới mặt đất, dựa vào đại thụ ngắm cảnh trời ở U Minh. Ta dựa vào Phượng Nhi, cười nói với nàng: “Phượng Nhi, ta cho người biết, có

người đang chờ ta.”

“Cái rắm!” Giản Hề vẻ mặt oán giận mắng, nắm lấy tay áo ta: “Tiểu Tiểu ơi là Tiểu Tiểu người phải biết rằng, trên đời này, ngoài mấy người chúng ta ra, tất cả đều hoa trong gương, trăng trong nước, công dã tràng vẫn hoàn công dã tràng...”

“Đi chết đi!”

Phượng Nhi lườm hần, lại nói với ta: “Tiểu Tiểu, đời người luôn phải biết vui vẻ, lạc quan, chẳng cần để tâm chuyện gì cả, con người người đó...cứ đi đi...”

“Đi mãi đi mãi, đi vào ngõ cụt...”

“Giản Hề nguyên thể của ngươi là quạ đen à?”

“Ngươi nghĩ rằng ta cùng loài với ngươi sao?”

Chưa nói được mấy câu, Giản Hề lại cùng Phượng Nhi náo loạn, bọn họ làm ta đau đầu, bèn xách theo một vò rượu, liêu xiêu loạng choạng bước đi, đến một con đường phía trước.

Ta đi không biết bao lâu, bỗng nhiên có một trận gió nhẹ thổi qua, mấy sợi dây lụa bay qua cạnh ta, ta thuận tay bắt lấy một sợi, thấy trên mặt viết tên hai người, vì thế ta lại nhớ đến, đá Tam sinh bên cạnh cây nhân duyên.

Ta không biết là ai nói, lại càng không biết bắt đầu khi nào, phàm nhân đều nói, nếu trên đá Tam sinh khắc tên hai người, nhân duyên sẽ giữ đời đời kiếp kiếp. Vì thế phàm là người hữu tình đi ngang qua đá Tam sinh, sẽ lưu lại tên mình cùng tình nhân. Mà cạnh đá Tam sinh lại trùng hợp có một cây đại thụ vô danh, mọi người đều thuận miệng gọi nó là cây nhân duyên, mang theo dải lụa có viết tên, treo lên nhánh cây, sẽ có được nhân duyên tốt.

Ta không biết là thật hay giả, nguyên do là năm đó ta còn trẻ, lại buồn chán, khi ta thấy đá Tam sinh, đã mang về đặt bên bờ hoàng tuyền làm vật trang trí, sau đó tùy tiện đặt tên cho tảng đá lớn đó là Tam sinh, còn cây nhân duyên, ta muốn trồng một khu rừng tô điểm cho cảnh sắc U Minh Phủ nên cũng tùy tiện đặt một cây mà thôi.

Thế nhưng, nếu phàm nhân đã ký thác những điều tốt đẹp như vậy, ta sẽ xem sự tồn tại của nó cũng tốt đẹp.

Ta mang theo vò rượu, đi về phía những dải lụa đang phát phờ phía trước. Đến trước đá Tam sinh, ta dừng bước, cẩn thận xem tên trên đó.

Trên mặt đá có rất nhiều rất nhiều tên, chỉ chít chằng chịt, từng hai cái một khăng khít đặt cạnh nhau. Ta bất giác bật cười, cảm thấy trong lòng có chút lo lắng, chỉ muốn làm khách qua đường, im lặng nhìn tình duyên trên nhân thể này, không phải không tốt. Song, ta nhìn một lát, bỗng thấy hai cái tên.

Hai cái tên được khắc vào đá Tam sinh, nếu không phải lúc này ta đang kiên nhẫn xem thì có lẽ cũng khó phát giác được.

Khi ta nhìn thấy hai cái tên đó, mắt bỗng nhoà đi. Ta sợ là do ta vọng tưởng huyễn hoặc mình, liền lấy tay vuốt ve nét chữ trên đá. Cảm giác thô ráp, lồi lõm, ta cuối cùng cũng nhận ra, không phải ta vọng tưởng, mà thực sự có người, trên đá Tam sinh đã nhất bút nhất họa, tình thâm ý trọng khắc lên hai cái tên:

Diệp Tiểu

Liễu Hoa Hiên

Ta ngây ngốc nhìn vào đó, rơi lệ.

Ta không biết mình đã uống bao nhiêu, nhưng lại cứ như thế, chăm chú nhìn hai cái tên, nước mắt thi nhau chảy xuống.

Kỳ thật năm đó, ta thật sự đã yêu chân thành tha thiết. Vì vậy, bị thương cũng triệt để, đau đến thối gan đứt ruột, ta vẫn không dám thừa nhận, cũng không dám thổ lộ cùng ai, trong rất nhiều cảnh mộng, ta vẫn luôn mơ thấy thời khắc hần nuốt nguyên đan của ta.

Ta không biết là do còn yêu.

Hay còn hận.

Bởi thế, ta cũng không tự hỏi, ngày ngày sống mơ mơ màng màng, sau này, cũng không biết có khổ sở, có bi thống nữa không. Ta tự nhủ với mình, chỉ là một giấc mộng dài thời tuổi trẻ, ân oán tình thù đều chẳng còn liên quan tới ta.

Nhưng giờ khắc này, nhìn lại những chữ kia, ta vẫn không nhịn được, mang vò rượu bước về phía đá Tam sinh, tưới lên hàng chữ đó.

“Người có tim không...” Ta nhìn cái tên, vô thức mở miệng, tựa như người đó đang hiện hữu trước mặt ta, nụ cười tao nhã ẩn nét vui đùa, trong tay lay động một cây quạt giấy với bức hoạ thuỷ mặc, áo bào màu xanh, một động tác tùy ý cũng làm động lòng người.

Trong đầu ta hiện lên rõ ràng nụ cười, giọng nói, dáng điệu của hắn, hắn đưa ta đi qua tứ hải bát hoang, hắn hứa hẹn với ta những lời hứa tốt đẹp nhất, bảo hộ ta cả đời.

“Người đùa giỡn ta vui lắm sao? Người có tin ta sẽ đi huỷ cây cầu Nại Hà kia, vùi lấp dòng Vong Xuyên, đem những thứ người từng tặng ta thiêu huỷ sạch sẽ?”

Ta dè dặt mấy vạn năm, rốt cục cũng đã phát tiết, ra sức đập lên khối đá Tam sinh, trước hai cái tên, trong đầu ta ngập tràn những ý nghĩ điên cuồng: “Năm đó người nếu nói với ta, ta sẽ cho người mượn đan, tại sao? Tại sao lại làm ta đau như vậy? Hay là, vì ta còn trẻ, không hiểu chuyện, nên mới bị người làm tổn thương nặng nề? Đến mấy vạn năm sau, chỉ cần nhìn thấy tên người, ta vẫn cứ khổ sở đau đớn.”

“Ta vốn nên vô cầu vô dục, vô tâm vô huyết...” Ta lấy tay che kín cái tên, nhưng lòng lại không đành, vẫn nhìn thấy từ lòng bàn tay mình, ánh sáng phát ra từ mấy chữ đó.

“Người đã dạy ta thế nào là yêu, nhưng cũng chính người đã dạy ta làm thế nào để hận? hay...hay lắm...”

Cảm giác có mảnh vỡ từ đá Tam sinh rơi xuống, ta cuối cùng cũng nói ra câu nói đó: “A Hiên, ta không hận người. Ta chỉ muốn... Ta chỉ muốn đừng yêu nữa, là được rồi.”

Nói xong, ta bỗng cảm thấy ngực quặn thắt, nhịn không được buông tay nhìn lại, đã chỉ còn lại đá Tam sinh trơn bóng như ngọc, ta thẫn thờ ngồi xuống tảng đá.

Trước mắt mờ mịt lung, toàn thân lại như bị chìm vào dòng nước lạnh buốt, lạnh đến thấu xương thấu tủy. Cả người mệt mỏi, ngay cả muốn liên lạc với đám người Phượng Nhi cũng không thể. Bởi thế, ta chỉ có thể ngẩng đầu, nhìn những dải lụa đang tung bay trên cây đại thụ nhân duyên, vô sinh vô tử.

Giữa không gian mệnh mang, ta nhìn thấy một bóng áo trắng không biết từ đâu xuất hiện, dừng lại trước mặt ta.

Người nam tử đứng đó, lặng lẽ nhìn ta, tử ngọc kim quan, áo trắng như tuyết. Hắn đột nhiên vươn tay, im lặng chạm vào mắt ta, ta lập tức cảm thấy một dòng nước ấm từ lòng bàn tay hắn chậm rãi chảy ra, chảy xuống người ta.

Tay hắn lạnh lẽo như vừa ngâm trong băng, dưới ánh nhìn của ta, còn hơi run rẩy.

Ta không nói lời nào, hắn cũng không nói, sau một lúc ta thấy cơ thể đã ấm hơn, nên từ tốn hỏi: “Đến bao lâu rồi?”

“Vẫn luôn ở đây.”

Như ta sở liệu, hắn đã từ Bồng Lai, theo tới U Minh.

Ta vươn tay, lẳng lặng cầm bàn tay run run của hắn, không hất ra, cứ nắm vậy. Ta phát hiện hắn như muốn tránh ra, nên cũng buông tay, lại bị hắn đột nhiên giữ lại, ta mở mắt im lặng nhìn hắn, thấy trong mắt có gì đó như ẩn nhẫn, như thống khổ, như đau thương.

Hắn đột nhiên ôm lấy ta, vùi đầu vào cổ ta, chậm rãi nói: “Tiểu Nhi, nàng có từng yêu ta?”

Ta không đáp.

Ta biết hẳn đã hiểu.

Thấy ta không nói, hẳn cũng chỉ im lặng ôm ta, một hồi sau, hẳn khàn giọng nói: “Tiểu Nhi, hoá ra, nàng cũng có cuộc đời riêng của mình, nhưng ta chưa bao giờ biết... Ta còn tưởng rằng nàng cả đời này, chỉ có mình ta, vì thế ta đã yên lòng vững tâm, tùy tiện phung phí tình cảm của nàng. Ta nghĩ nàng sẽ chờ, nhưng khi ta quay đầu, nàng đã sớm đi xa ... Tiểu Nhi, Tiểu Nhi...”

“Quân Hoa.” Nghe hẳn nói, ta thở dài ôm lấy hẳn, chậm rãi nói: “Ta chưa bao giờ có tình với người, Quân Hoa, lòng ta động không phải vì người, ta đau xót không phải vì người, tâm của Diệp Tiểu sớm đã hao phí trên một người hơn 3 vạn năm trước rồi.”

Ta cảm nhận được cả người hẳn chấn động, liền im bất. Một lúc sau, hẳn bỗng nói: “Tiểu Nhi, ta không sợ phải làm lại từ đầu, Ta sẽ đối xử tốt với nàng, cho đến khi nàng quên được hẳn.”

Khi hẳn nói, toàn thân đều cứng ngắc, như cực kỳ gian nan. Ta nhẹ thở dài, nâng tay vén sợi tóc rơi trên trán hẳn, dịu dàng nói: “Quân Hoa, nếu đã khổ sở thì hãy xa nhau thôi. Diệp Tiểu không phải người tốt, chỉ làm tổn thương người.”

“Ta không bỏ được.” Hẳn thở hắt ra, cầm tay của ta đặt tại tim tẩn, hẳn mở miệng, thanh âm khàn đặc, ta nghe không rõ.

Ta không biết là ta nghe không rõ nên cố ý quên đi, nhưng khi đó, ta đã không hiểu.

Ta chỉ thấy hẳn nói câu gì đó, rồi cười chua xót.

Nụ cười nhợt nhạt, như đại thụ ngàn năm khai hoa, rơi vào tim ta, đột nhiên xé rách một mảnh đau đớn.

17. Chương 17:

Ngày ấy ta được Quân Hoa ôm trở về.

Khi đó nhóm Phượng Nhi say túy lúy, ngã la liệt trên đất, hẳn ôm ta đặt trên giường, sau đó nằm xuống, ôm ta vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng ta: “Ngủ đi.”

Ta nằm yên ngửi mùi lan huân trên người hẳn, mở mắt nhìn hẳn.

Có lẽ do uống hơi nhiều, ta ngủ không được mà cứ nhìn hẳn như thế, hẳn cũng không mở mắt, mặc cho nhìn. Ta vẫn nhìn hẳn, nhìn đến mức mắt cũng đau nhức mới hơi chớp mắt.

Ta lại bắt đầu lạc vào giấc mộng kỳ quái.

Lúc này, ta đã có thể nhận thức rõ những gì mình thấy được. Tuy rời rạc nhưng vẫn có thể nhớ được một ít.

Trên sườn núi, biển lan trải dài trăm dặm, một nam một nữ đang đứng dưới tàng cây đào, nhìn không rõ diện mạo, chỉ có thể nghe được tiếng họ nói chuyện.

Thanh âm người nam tử kiên định như đang ở trước mặt thần linh, vóc dáng tiêu tụy mà trịnh trọng thề hứa, chậm rãi từng từ, đầy khí phách: “Tiểu Nhi, vì sự hoàn toàn không có gia tài bạc triệu, quyền thế ngập trời, sẽ không ngâm thơ vẽ tranh, cũng không thể cùng người tiêu dao giang hồ, chỉ có trách nhiệm với thiên hạ này, ngàn dặm giang sơn, vạn vạn dân đen. Nếu Tiểu Nhi nguyện ý, Quân Hoa ta” hẳn cúi đầu, gần từng tiếng, nói dứt khoát: “Lấy quốc làm sính!”

Lời vừa thốt ra, ta trong mộng cũng có thể cảm giác được tim rất đau, không thể hít thở, trong giây phút đó, có điều gì đó mãnh liệt mãnh mẽ như vùi non lấp biển kéo đến, bao trùm lấy ta, thậm chí ta không thể động đậy. Ta vươn tay, muốn níu lấy người nam tử nhưng hẳn lại cứ thế dần xa khỏi ta, nắm tay cô gái kia, càng chạy càng xa. Ta há miệng, cái tên rất thân thuộc nhưng lại không tài nào nhớ ra được, vì thế ta chỉ có thể cố gắng chạy theo, muốn đuổi kịp hẳn, không ngừng gào lên: “Đừng đi! Đừng đi!”

Cảnh mộng tàn nhẫn, ta trơ mắt nhìn hân cùng mỹ nhân dần khuất bóng, vô luận có chạy thể nào cũng không đuổi kịp. Cuối cùng ta ngất ngốc hoá đá tại chỗ, mắt thấy thế giới càng lúc càng trở nên tối đen, ta nhin không được bỗng thét chói tai, kinh hoảng tỉnh mộng.

Dù đã tỉnh, ta vẫn cảm thấy tim đập nhanh không ngớt, cuống quýt quay qua tìm Bách Lý Quân Hoa, nhưng khi ta ngẩng đầu lên, lại chỉ thấy mặt trời đã nhô cao, còn bên cạnh thì trống rỗng. Theo thói quen như hồi ở Bồng Lai đảo, ta nghĩ hân có lẽ đã đi nấu cơm, liền nhảy khỏi giường, mở cửa lao thẳng đến phòng bếp.

Nhưng đến phòng bếp, lại không thấy bóng người. Phòng bếp đã được thu dọn sạch sẽ nhưng vẫn thoang thoảng mùi chè hạt sen, ta hoảng hốt, chạy khắp U Minh Phủ tìm người. Nhóm tiên tỳ thấy một kẻ mấy vạn năm lười nhác thành tính như ta đột nhiên lại hấp ta hấp tấp thì hoảng sợ, vội vàng nói: “Chủ tử muốn tìm gì?”

“Tìm người.” Ta đá văng cánh cửa một gian phòng, nghiêm túc nói. Tiên tỳ lau mồ hôi lạnh, lại hỏi tiếp: “Là tìm nhóm người Phượng Âm thượng tiên ạ?”

“Sao ngươi nói nhiều vậy?”

Tìm không thấy Bách Lý Quân Hoa, lòng ta bỗng nóng nẩy. Luôn có dự cảm bất ổn, như cảnh trong mộng đó, hân nắm tay một nữ tử, rồi bỏ ta.

Nhưng hân đi cùng người khác, liên quan gì đến ta?

Trong đầu đột nhiên hiện lên ý nghĩ đó, ta cứng người. Vừa lúc cánh cửa ta đá là thư phòng, vì thế thoáng ngẩng đầu, liền thấy được ngọn hoa đăng hân đã tặng ta khi ở nhân gian.

Ta vẫn giữ.

Đặt trong thư phòng, chưa bao giờ quên.

Ta lẳng lẳng nhìn ngọn hoa đăng, mấy tiên tỳ bên cạnh cũng lẳng lẳng nhìn ta, sau một lúc lâu, ta thở dài, nói với họ: “Ta đã bị ác mộng làm sợ rồi.”

Nói xong, phất tay áo, đi vào đình viện.

Trong đình, mấy người Phượng Nhi đang ăn cơm, nhìn ta cười bí hiểm. Ta tùy ý tìm cái ghế ngồi xuống, đón chén chè hạt sen được đưa tới, uống hai hớp mới ngẩng đầu nhìn mấy cặp mắt sáng rỡ đang chiếu thẳng vào ra: “Gì, gặp thuốc chuột hả? Tập trung tinh thần nhìn ta như vậy, thấy ta đẹp lắm sao?”

“Đi chết đi, mau khai thật, tại sao Bách Lý Quân Hoa lại theo tới tận U Minh Phủ?”

Phượng Nhi dẫn đầu hỏi, thái độ rõ ràng đang muốn hóng chuyện. Ta cười dịu dàng, nhún vai nói: “Sao ta biết được? Chắc do mị lực của ta cao chẳng?”

“Hân nấu cơm rất ngon.” Một bên Đại Miêu liếm liếm miệng, phụ hoạ: “Ngươi thật có phúc.”

Ta khẽ cười, nhấp một ngụm trà, rồi xoay xoay cái tách, làm bộ lơ đãng hỏi: “Hân đâu rồi?”

“Không biết.” Giản Hề trả lời rất nhanh, sau đó lại nói: “Hôm nay chán quá, lại đánh mạt chược nhá?”

“Được.”

Ta trả lời, ngồi vào bàn, bắt đầu hoạt động gân cốt.

Mấy người quen thuộc ngồi vào vị trí, ta giành lấy con xúc xắc, nhíu mày nói với Giản Hề: “Mỗi lần đều là người tung được lớn nhất, lần này ta sẽ tung trước xem sao.”

“Cứ tự nhiên.” Giản Hề cười mờ ám, đôi mắt nhỏ dài đầy khinh thường. Ta cầm xúc xắc lắc lắc không ngừng, trong lòng thì là phải tung được 6-6, lắc hồi lâu, mãi đến lúc cả bọn mất kiên nhẫn, mới tung ra, ngay khi ta hào hứng hét: “Sáu-sáu!” Bỗng, bên tai vang lên tiếng một người, gọi: “Tiểu Tiểu!”

Ta sững sờ, ngay sau đó, bên tai lại là tiếng người đó gọi: “Tiểu Tiểu...Tiểu Tiểu...”

Giọng nói ấy, ta vẫn ghi nhớ suốt mấy vạn năm qua.

Ta sợ chỉ là ảo giác, nên chậm chạp không dám đáp lại.

Mấy người Phượng Nhi thấy ta ngây ngẩn, liền giục: “Người sao thế?”

“Tiểu Tiểu...Xin lỗi...Tiểu Tiểu...Tiểu Tiểu...”

Bên tai chỉ toàn tiếng người đó gọi, ngày càng suy yếu, thậm chí còn có tiếng khóc nức nở, khàn khàn.

Lòng ta kinh hãi, lập tức đổ một tách trà, thi pháp nhìn tình huống của người nọ qua tách trà. Không gian gọn sóng dữ dội, người đó đang ở trong phòng, tay nắm chặt một tượng đất, xung quanh toàn máu. Cách đó không xa, trên chiếc giường đang toả sáng vạn trượng, giữa màn sáng, hình bóng một nữ tử đang nằm, dần được thành hình.

Hắn vẫn nắm chặt tượng đất, dù đã gần hôn mê những vẫn cố chấp gọi tên ta, không ngừng nói, Xin lỗi...Xin lỗi...Tiểu Tiểu...Xin lỗi.

Ta biết tượng đất đó.

Nhiều năm trước ta đã cùng hắn làm, ta nói, ta làm một cái cho hắn, hắn làm một cái cho ta, luôn mang trên người, để đời kiếp kiếp không phân ly.

Nhưng khi đó, ta đi rồi, tất nhiên đã không mang theo nó. Cũng không ngờ, nó lại làm bạn với hắn suốt những năm qua.

Nhìn hắn, ta đã hiểu.

Quân Hoàng đã trở lại.

Nhưng, hắn lại vì Quân Hoàng thi pháp mà bị phản phệ, nếu giờ phút này không được cứu, e là sẽ hồn phi phách tán, không thể siêu sinh.

Lòng ta run lên, không chút do dự bay ra, nhóm Phượng Nhi hoảng hốt hỏi ta: “Sao thế?”

Ta không dám kể với họ sự tình liên quan đến Liễu Hoa Hiên, nên chỉ qua loa nói: “Có chút việc gấp, các người cứ chơi trước đi.”

Dứt lời, cũng không quay đầu lại mà phi thân đi.

Ngự phong lẫn trong đám mây, ta nhìn thấy bên đá Tam sinh, có một nam tử đang cất bút, nhuộm một tầng mộng lung, từng nét từng nét, trên dải lụa viết xuống tên ai.

Hắn chưa từng ngừng đầu, chỉ chuyên chú viết. Khuôn mặt tuấn mỹ ngập tràn ôn nhu, như vô số phàm nhân đi ngang nơi này.

Có thật viết tên lên dải lụa, cột lên cây nhân duyên, thì sẽ nhân duyên trọn vẹn?

Có thật khắc tên lên đá Tam sinh, thân mật khẳng khít, thì sẽ có duyên có phận?

Ta không kịp dừng lại nhìn hắn, một đường bay mãi, nhưng khi lơ đãng quay đầu, gió nhẹ phớt qua, lụa thấm trên cây nhân duyên tung bay, người nam tử vừa cầm bút, y phục theo gió phát phơ, tóc mai tán loạn, im lặng nhìn chữ vừa viết rồi chợt mỉm cười, tuyệt đại tao nhã.

Ta lao đến chỗ Liễu Hoa Hiên, dù là ngự phong nhưng cũng mất một ngày một đêm. Khi tới nơi, quanh thân hắn đã loang lổ máu, hắn nằm đó, tay nắm chặt hai tượng đất, khuôn mặt tái nhợt trước sau vẫn luôn thờ ơ, lạnh đạm, nhưng khóe mắt lại đầy nước mắt.

Ta bước qua xem mạch đập của hắn, còn thoi thóp, ta vội mang tiên đan tùy thân nhét vào miệng hắn, lại độ chút tiên lực cho hắn.

Hắn từ trong hôn mê tỉnh lại, nhìn thấy ta, lại nở nụ cười không màng sống chết.

Ta cố gắng kéo hắn tới giường, nhìn nụ cười của hắn lại thấy tim lạnh giá.

Hắn cũng biết hắn thiếu chút nữa đã chết?

Hắn cũng biết nếu ta chậm một chút nữa, hắn sẽ chết?

Ta hít một hơi thật sâu, quyết định khoan hồng đại lượng, không so đo với người bệnh, vì thể ngồi xuống cạnh hắn, cẩn thận xem lại mạch tượng cho hắn.

Ta không giỏi y thuật nhưng chỉ là không giỏi chứ không phải không biết. Vả lại, nếu nói đến thuật pháp bảo mệnh, ta vẫn rành rẽ.

Ta yên lặng bắt mạch, hắn lại yên lặng nhìn ta. Hồi sau, hắn đột nhiên cười, vươn tay dịu dàng xoa lên khuôn mặt ta, trong mắt tràn đầy đau đớn, như nỗi tuyệt vọng chất chứa vạn năm.

“Tiểu Tiểu, nàng xem, ta lại nằm mơ.”

Hắn đột nhiên mở miệng, làm ta bất giác run lên. Ta không đáp, hắn lại nói: “Ta luôn mơ thấy cảnh tượng này suốt mấy vạn năm qua...Tiểu Tiểu...”

“Ta từng nghĩ, ta lấy đi nguyên đan của nàng, nàng và ta cứ thế mà chấm dứt hết thảy, nhưng lại không nghĩ tới, ta lại tưởng nhớ nàng suốt những năm qua...”

“Tiểu Tiểu, cũng chỉ có trong mộng, ta mới có thể nói chuyện với nàng.”

Hắn nói, nét mặt luôn bình tĩnh lãnh đạm nhưng lại đột nhiên rơi lệ. Bàn tay ta nắm cổ tay hắn lại không ngừng run rẩy, nghe hắn nói tiếp: “Nàng không biết ta đã trải qua mấy vạn năm như thế nào... Ngày ngày mơ thấy hình dáng nàng lúc bị ta chiếm đoạt nguyên đan, mơ thấy lúc nàng nói với ta ‘cuộc đời này không cần yêu nữa’, mơ thấy bóng dáng nàng cùng ta đứng bên cầu Nại Hà...Tàn nhẫn tra tấn, cũng do một tay ta tạo nên. Nàng nói xem, sao ta lại ngu xuẩn như vậy... Năm đó ta không buông bỏ được Quân Hoàng, sau khi nàng đến, đợi ta buông được Quân Hoàng, nàng lại đi rồi...”

“Khi đó, nàng cũng biết ta là Tô Thiển Chi, ngày ngày đêm đêm, trong mộng chỉ có nàng... Chờ khi ta nhận ra nàng, nàng lại rời đi. Tiểu Tiểu... ta muốn chết... nhưng ta chết rồi, nàng có thương tâm? Ta hy vọng nàng sẽ thương tâm nhưng lại sợ nàng thương tâm...”

“Người sẽ không chết.”

Ta cuối cùng không thể nghe tiếp được nữa, ngắt lời hắn.

Hắn im lặng nhìn ta rất lâu, rồi từ từ nhắm mắt thở dài, lại nói: “Là thật rồi.”

“Ta lấy thuốc cho người.”

Ta cảm thấy mình không thể tiếp tục ở lại nên đứng dậy, dợm bước ra ngoài. Hắn đột nhiên cầm tay ta, ta quay đầu nhìn hắn, thấy hắn mở miệng, mãi mới nói: “Nhiều năm qua, ta vẫn dùng linh lực độ cho nàng, thuốc không đủ, nàng...nàng hãy cứu Quân Hoàng...”

Ta sững người, ngẩng đầu nhìn nữ tử đang nằm giữa màn sáng trên giường, lập tức hiểu ý hắn.

Lúc này đây Quân Hoàng đã hoàn hồn nhưng Hồi Sinh Thảo còn thiếu một ít, hiệu quả không đủ. Ta quay đầu bình tĩnh nhìn hắn, từ từ nở nụ cười.

Ta cảm thấy có cái gì đó lướt qua xé nát tim ta, vụn vỡ thành từng mảnh nhỏ, như đang tái diễn lại ác mộng năm đó.

Nhưng hôm nay, lại không đứt gan đứt ruột như năm đó. Ta dù có đau nhưng vẫn có thể cười.

Ta nheo mắt nhìn hắn, gật đầu nói: “Được.”

Sau đó bỏ tay hắn ra, bước đi.

18. Chương 18: Theo Người

Ta nheo mắt nhìn hắn, rồi gật đầu nói: “Được.”

Sau đó bỏ tay hấn ra, bước ra ngoài.

Hắn muốn cứu Quân Hoàng, ta lại không thể trợ mắt nhìn hắn chết.

Vì thế ta đến Doanh Châu nơi có Hồi Sinh Thảo, nơi ấy mặc dù có rất nhiều Hồi Sinh Thảo nhưng cũng có tới 17 thần thú thủ hộ, lần trước hắn chỉ đi trộm vài cây, dù là cố ý dâng nước nhưng một thượng tôn nhất giới như hắn còn bị đánh cho hồn phách cũng phải tiêu tán, vậy nên cũng chẳng dễ dàng gì.

Ta trước tiên niệm quyết ẩn thân, định lặng lẽ vượt qua nhưng lại không tưởng tượng được, ta vừa động, quyết ẩn thân đột nhiên vô hiệu, 17 thần thú khí thế hùng hồn ập tới, bao vây lấy ta!

Chuyện đã đến nước này, ta cùng không thể nghĩ nhiều, chỉ có thể đánh bừa, tay trái vung lên, chặn lại luồng kiếm quang bằng lòng bàn tay, tay phải cầm kiếm, quét ngang, lập tức thấy một đạo ánh sáng dài đâm xuống.

Ta đã rất nhiều năm không đánh nhau, nhưng cũng không thấy lạ, có điều thần thú dù sao cũng không tầm thường, giao đấu mấy chiêu ta đã cảm thấy chống đỡ không nổi.

Chúng bảo hộ Hồi Sinh Thảo vô cùng tốt, ta ngay cả một chút đường sống cũng không có. Nhưng thời gian của Liễu Hoa Hiên và Quân Hoàng hữu hạn, không thể chậm trễ, ta không khỏi có chút lo lắng, nên lại càng dùng nhiều sức.

Vội vàng qua lại mấy chiêu, ta tới gần thần thú hơn rồi một kiếm hoa vung ra, thẳng hướng đầu thần thú, thần thú chấn kinh lui ra sau, ta ngay lập tức thừa dịp khe hở lao về phía Hồi Sinh Thảo, nắm một bó dây tay.

Ngay nháy mắt ấy, thần thú đột nhiên chụp lên lưng ta, ta liền ném Hồi Sinh Thảo ra thật xa, miệng phun ra một ngụm máu, cảm giác ngũ tạng lục phủ đều đảo lộn hết.

Con đường phía trước đã bị chặn, hơn mười thần thú vây ta ở giữa, rồi bỏ nhào tới.

Ta một tay cầm kiếm, một tay che chở Hồi Sinh Thảo, đám thần thú có lớn có nhỏ, nhưng không con nào không nhanh nhẹn linh hoạt, động tác tàn nhẫn. Dù sao cũng đã thụ thương, ta tiếp chiêu có chút khó khăn, đành nói đến thoát ra, lúc này ta chỉ có thể tiếp từng chiêu từng chiêu với đối phương.

Lòng ta chùng xuống, ta dĩ nhiên đã mệt mỏi rồi, vì thế liền cắn răng, vung trường kiếm lên, bức chúng lui xuống một trượng rồi lập tức ngự phong tìm đường ra.

Chúng đuổi theo, ta cũng không ngăn cản, mặc cho pháp lực đánh lên người, ta chạy như điên, chỉ lo chạy thoát thân.

Có một thần thú cản trướng bả vai ta, trong lòng ta biết mình quyết không thể chậm nửa động tác nên càng gắng sức tránh về trước, ta thấy toàn thân đã huyết nhục mơ hồ. Trên vai đau nhức không thôi, ta thậm chí không dám quay đầu, chỉ nghĩ đến mà đã thấy sợ hãi.

Ta cứ chạy như điên, cảm giác được pháp lực liên tục quất vào người nhưng cũng không biết rốt cuộc là bị thương bao nhiêu.

Ta nghĩ có lẽ ta đã thật sự nhập ma, tâm trí mê chướng nên đã vì người đó mà điên rồi. Cư nhiên có thể không để ý sinh tử mà vì một nữ tử khác đến cướp Hồi Sinh Thảo.

Ta ước chừng bản thân không thể chống đỡ nổi mà đến Ma giới đoạt Minh Thủy Châu nữa nên đành về U Minh Phủ trước. Trên người đã đau đến chết, trước mắt ngày càng mờ lung, trên trán vì cố gắng gượng mà mồ hôi đầm đìa. Nhưng ta không dám ngã xuống, nắm chặt Hồi Sinh Thảo trong tay, đầu óc trống rỗng đi về phía trước.

Ta không biết mình đã đi bao lâu, đến khi ngẩng đầu lên, lại thấy trên cây nhân duyên kia, những dải lụa đào tung bay. Có người nam tử quay lưng về phía ta, đang treo một dải lụa khác.

Tầm mắt ta khi thì rõ ràng, khi thì mờ lung.

Nhưng đến khi nhìn rõ, trên những dải lụa đó, tất cả đều là tên ta, và Bách Lý Quân Hoa.

Nam tử như phát hiện phía sau có người, quay đầu lại. Rồi sau đó trong nháy mắt, ta thấy đồng tử hấn đột nhiên mở to, sắc mặt thoát cái trắng bệch.

Ta cuối cùng cũng không thể chống đỡ nổi nữa, ngã nhào về phía hấn. Khoảnh khắc đó ta không biết vì sao, chỉ có một ý niệm trong đầu.

Nếu hấn có thể đón được ta, ta sẽ ước nguyện với hấn, cùng hấn một mối nhân duyên đời đời kiếp kiếp.

Thương thế của ta có lẽ quá nặng, dù ta muốn tỉnh lại nhưng sống chết cũng không thể tỉnh được.

Nhưng ta biết, ta phải tỉnh lại, Liễu Hoa Hiên đang chờ ta, Quân Hoàng đang chờ ta, ta nếu bất tỉnh, đổi lại chính là tính mạng của Liễu Hoa Hiên, tính mạng của Quân Hoàng.

Trong lúc ta nửa tỉnh nửa mê, chỉ nhớ đến tính mạng hai người kia, lại không biết mình đã nói những gì. Giữa朦胧 lung năm chặt tay ai, nghe được tiếng thở dài của người đó.

Hấn hỏi ta: “Nàng thật sự muốn cứu họ?”

Tiếp theo, hấn lại nói: “Nếu ta không cứu họ, nàng cũng vẫn liệu chết đi cứu?”

Ta không biết mình đã trả lời thế nào, lại nghe người đó thở dài, sau đó cảm giác có gì in xuống trán, ấm áp mà mềm mại, đầy tình thâm ý trọng.

Hấn nói: “Được, ta sẽ đi thay nàng.”

Dứt lời, ta bỗng cảm thấy tay trống không, lại nghe tiếng bước chân. Ta vẫy vùng muốn tỉnh lại, muốn nói với người kia.

Đây là chuyện của ta, người đừng bận tâm.

Là ta khờ, ta điên, trong đầu ta chỉ nuôi cá vàng, hấn không cần phải ngốc nghếch theo ta. Ta sợ ta không tỉnh lại được nữa, ta sợ ta sẽ nợ hấn cả đời.

Thế nhưng ta lại trì trệ chưa thể tỉnh được, đầu óc hỗn loạn, vô số thanh âm văng vẳng bên tai, tiếng nói, tiếng động ồn ào.

Đầu tiên là nam tử như mưa bụi Giang Nam kia, hấn ở trước mặt mọi người, hạ xuống lời thề son sắt: “Ta thành tâm đối đãi với Tiểu Nhi, nguyện thương yêu bảo hộ nàng, làm bạn cả đời.”

Rồi sau đó hấn lại nắm tay ta, đứng trên cầu Nại Hà, nhìn dòng Vong Xuyên cuộn cuộn chảy, nói cùng ta: “Tiểu Tiểu, nàng có nguyện ý cùng ta nhìn dòng Vong Xuyên, cứ như vậy cả đời này?”

Ta gật đầu cười khẽ, tâm tính thiếu niên vội vàng xao động là thế, nên cũng dễ dàng ưng thuận cả đời.

Rồi hình ảnh bỗng xoay chuyển, hấn một chưởng đánh văng ta, ở trước mặt ta nuốt vào nguyên đan của ta, bất chấp lời khẩn cầu của ta, hấn lại nói: “Xin lỗi, Tiểu Tiểu...Ta không có cách nào...”

Ta đã cho là ta sẽ khóc, ta sẽ hận, ta sẽ sợ.

Nhưng trong giấc mộng này, không giống trước đây, một người bỗng ôm lấy ta, lặng lẽ giữ chặt ta, che đi đôi mắt ta.

Vòng ôm của hấn ấm áp là vậy, mang theo lan huân tự nhiên, ngập tràn chớp mũi ta. Hấn ở bên tai ta thì thầm: “Tiểu Nhi, ta sẽ không để bất kỳ ai tổn thương nàng, thà để nàng phụ thiên hạ chứ tuyệt không để người trong thiên hạ phụ nàng.”

Ta gắng gượng mở miệng, nhưng lại không phát ra tiếng.

Chỉ có thể nhìn hình ảnh đổi tới đổi lui, hấn mỉm cười, hấn thương tâm, hấn cầm ngọn hoa đăng, giữa nhân thế phồn hoa, hỏi ta: “Người có thích không?” Hấn dưới tàng cây nhân duyên, lặng lẽ viết tên ta và hấn, sau đó từng dải từng dải lụa, kết dây trên cây.

Ngày trước hấn nói với ta, hấn sẽ chờ. Vì thế đã chờ ta, cho dù ta tổn thương hấn, cho dù lòng ta lại mang một hình bóng khác, chưa bao giờ thật sự có hấn.

Ta cuối cùng cũng từ trong mộng tỉnh lại, cảm thấy trên gối ẩm áp ẩm ướt, ngoài phòng truyền đến tiếng chuông gió, đình linh rung động, thanh tĩnh bình an. Thương thể của ta đã khỏi, trong thân thể ẩn ẩn có một dòng nước ấm, ta theo bản năng tìm hiểu, phát hiện là linh lực của Bách Lý Quân Hoa.

Ta vội vàng xuống giường lao ra khỏi phòng, đang định ngự gió bay đi thì phát hiện linh lực trên người cũng bị Bách Lý Quân Hoa phong ấn, nhất thời không thể sử dụng được. Lúc này, một tiên tỳ xuất hiện trước mặt ta, cung kính hành lễ. Nàng mặc phục sức của tiên tỳ Bồng Lai đảo, khuôn mặt thanh tú động lòng người, đúng thực U Minh Phủ ta dung mạo không hề tốt chút nào.

“Diệp Tiểu thượng thần, người muốn đến chỗ Liễu thượng tôn ở Đông Cực?”

Cô gái cung kính hỏi, lời nói cũng không e dè.

“Bách Lý đảo chủ đâu?”

“Diệp Tiểu thượng thần, người chỉ có thể đến chỗ Liễu thượng tôn ở Đông Cực hoặc ở lại U Minh Phủ.” Tiên tỳ cúi mình vái chào, mặt không đổi sắc. Ta lạnh mặt, chạy lại phòng ngủ rút trường kiếm ra, chỉ thẳng vào nàng: “Ta hỏi Bách Lý Quân Hoa ở đâu?”

Đối diện với kiếm khí của ta, tiên tỳ này cũng không chút căng thẳng, sợ sệt, chỉ bình tĩnh đứng yên đó, chậm rãi nói: “Ngay lúc này, ba trăm đệ tử Bồng Lai đảo đang ở U Minh Phủ bảo hộ Diệp Tiểu thượng thần, Diệp Tiểu thượng thần cứ yên tâm, không cần lo lắng.”

“Người bớt nói cho ta!” Ta rốt cục nhịn không được, nắm lấy ngực áo nàng, giận dữ nói: “Chủ tử của người đâu?”

“Đảo chủ nói, mời Diệp Tiểu thượng thần đến Đông Cực đợi ngài, ngài chắc chắn sẽ mang Minh Thủy Châu về.”

Minh Thủy Châu...

Minh Thủy Châu...

Nói đến từ này, ta dần khôi phục thần trí.

“Ta ngủ mấy ngày rồi?”

“Năm ngày.”

“Năm ngày? Còn lấy Minh Thủy Châu làm gì!”

Ta đẩy nàng ra, cảm thấy đầu óc trống rỗng.

Năm ngày.

Liễu Hoa Hiên sợ là chỉ còn một khối thi thể lạnh như băng, còn cần gì Minh Thủy Châu. Hơn nữa Minh Thủy Châu dễ lấy vậy sao? Ma giới dễ xông vào vậy sao? Mặc dù hẳn là Bồng Lai đảo đảo chủ, mặc dù hẳn anh dũng thiên hạ vô song, mặc dù...

“Không được, ta muốn đi tìm hắn. Giải ấn cho ta, ta muốn đi tìm hắn...”

Ta mở mắt lao ra ngoài, tiên tỳ kia ở phía sau khe thở dài, ta thấy cả người bỗng nhẹ bẫng, tiên tỳ kia đã niêm chú, nâng ta lên.

Nàng ngự gió ở trước ta, hành lễ nói: “Thất lễ, nhiệm vụ được giao, xin thượng thần chớ trách.”

Dứt lời, nàng mang ta hướng về phía nơi ở của Liễu Hoa Hiên.

Ta không hề giãy dụa, chỉ hỏi nàng: “Đảo chủ nhà người chắc chắn sẽ về?”

Nàng dừng một chút, không đáp lời, ta nắm cổ tay nàng, không kiềm được lo lắng trong lòng, quát: “Chắc chắn về?”

Nàng rốt cục cũng mở miệng, ngữ điệu không mặn không nhạt: “Đảo chủ chắc chắn sẽ về.”

“Được.” ta lui từng bước, buông tay nàng, cực kỳ phẫn nộ nói: “Lần này ta tin ngươi, nếu hắc không trở về, ta sẽ cho ngươi chôn cùng hắc!”

Nói xong, ta không nói chuyện với nàng nữa, cả đường lặng im, đi đến chỗ Liễu Hoa Hiên.

Mới vừa tiếp đất, ta đã vội vàng phóng đi, nhưng không có cảnh tượng tàn nhẫn như ta dự đoán. Quân Hoàng không có hồn phi phách tán, vẫn an an ổn ổn nằm trên giường; Liễu Hoa Hiên không có phi hồn yên diệt, cũng ổn ổn an an nằm trên giường. Ta tiến lên từng bước xem mạch đập của hắc, sau khi cẩn thận xem xét, phát giác mặc dù tình huống của hắc rất nguy cấp nhưng hồn phách chưa tán, đang được một cỗ linh lực khác bảo hộ. Ta thần lực đã bị phong ấn, không thể biết được linh lực đó từ đâu, nhưng nghĩ cũng biết, là linh lực của Bách Lý Quân Hoa. Ta lại xem xét mạch đập Quân Hoàng phát hiện đối phương cũng đang dùng Hồi Sinh Thảo.

Hồi Sinh Thảo dùng như thế nào?

Linh lực vạn năm của Hồi Sinh Thảo đi vào, chạy thẳng đến phổi. Tình trạng Liễu Hoa Hiên, dùng thuốc cũng vô dụng, hắc vừa trị liệu thương thế cho ta, cấp linh lực hộ thể cho Liễu Hoa Hiên, lại dùng Hồi Sinh Thảo cho Quân Hoàng, sau đó còn dám lẻ loi một mình xâm nhập Ma giới lấy Minh Thủy Châu?!

“Điên rồi... Diên rồi... Hắc quả nhiên là diên rồi...”

Ta lẩm bẩm thành tiếng, nhìn hai người đang bất động nằm trên giường, toàn thân lại không nhịn được run rẩy.

Ta không dám nghĩ, cũng không muốn nghĩ, trong đầu trống tuếch, chỉ cảm thấy giống như bị ai đó nhúng vào hàn băng cực bắc, toàn thân từng đợt từng đợt lạnh lẽo đến thấu tận tâm can.

Ta nói không ra lời, cũng không thể nghĩ được gì, qua hồi lâu, ta cảm thấy đầu óc đã thanh tỉnh.

Ta đứng dậy, ra khỏi phòng, đến đình viện bên ngoài.

Ta không biết mình bị sao, dù sao cũng cứ tự nhiên như vậy, bật ra câu nói đó.

Ta nghe thấy giọng nói của chính mình, vài vạn năm chưa từng kiên định đến vậy, như đang nói một lời hứa hẹn giản đơn, nhưng lại là lời thề sinh tử.

Ta nói: “Thôi, nếu người đã chết, ta sẽ đem mệnh này cho người, đi cùng người.”

Nói xong, ta vung kiếm, trên cây đào bên đình, mạnh mẽ xuyên qua. Ta đứng trên hành lang dài, lẳng lặng nhìn cây đào, rồi bật cười.

19. Chương 19: Sáng Tổ

Những ngày sau đó, so với ý niệm lúc trước, ta đã trấn định hơn rất nhiều.

Tiên tỳ theo ta đến chỗ Liễu Hoa Hiên, ở chung mấy ngày ta đã biết tên của nàng là Hạ Thiển.

Hạ Thiển luôn ít nói, bình thường đều đứng bên cạnh ta, thường cùng ta ngây ngẩn cả ngày. Ta trước đây luôn cảm thấy thời gian trôi rất nhanh, mở mắt nhắm mắt trời đã tối, nhưng khi ta chờ người, ta mới biết được, hoá ra thời gian một ngày cũng đủ để ta mở mắt nhắm mắt vô số lần.

Ta vẫn không ngủ được, mỗi tối đều ngồi trên bậc thềm nhìn ra con đường đá, sợ hắc buổi tối bỗng nhiên trở về. Mấy ngày nay thời tiết rất đẹp, ánh trăng trong trẻo, rọi xuống những khối đá làm nhuộm sáng một vùng. Ta treo trên mái hiên vài cái chuông gió, mỗi ngày trăng lên, ta lại treo một chuông, tuy rằng chỉ có ba cái, nhưng lại cảm thấy đã nhiều lắm rồi.

Đây là đêm thứ tư, Hạ Thiển được ta cho phép đã lui xuống, ta lẳng lặng ngồi trên bậc thềm, ngơ ngác nhìn về phía trước, chờ người đó trở về.

Phòng trong bỗng nhiên vang lên một tiếng thở dài, khê khàng như đã vượt qua cả ngàn năm vạn năm. Sau đó ta nghe thấy tiếng bước chân, có người nói với ta: “Trời lạnh, nàng đứng lên đi.”

Ta không quay đầu lại, cũng không đứng dậy, chỉ nói với hần: “Người mới tỉnh, nghỉ ngơi trước đi.”

Hần không nghe lời ta, ngồi xuống bên cạnh, trên mình khoác một áo choàng dài, dưới ánh trăng lấp lánh, hần lại tái nhợt, làm toát lên một vẻ đẹp yếu ớt.

Ta cảm thấy hần đang nhìn ta, nhưng ta cũng không dám quay đầu nhìn hần, ta sợ ta vừa quay đầu lại, sẽ bỏ lỡ thân ảnh Bách Lý Quân Hoa. Qua hồi lâu, ta biết hần cầm tay ta, bao phủ bàn tay lạnh lẽo của ta, lại không khiến ta thấy ấm áp. Hần thở nhẹ bên tai ta, ngữ điệu có chút chua xót: “Tiểu Tiểu, nàng đang đợi người?” Rồi sau đó không đợi ta trả lời, hần đột nhiên mở miệng, thanh âm tràn ngập nỗi nhớ nhung, chậm rãi nói: “Ta nhớ rõ ngày ấy, là sinh nhật nàng 3 vạn 4 ngàn tuổi. Hôm đó sáng sớm ta phải đến Tây phương nghe Phật giảng, trước khi xuất môn, nàng đã kéo tay ta làm nũng, nói ‘A hiên, đêm nay chàng nhất định phải về sớm một chút.’”

Nói xong, hần dừng lại, hỏi ta: “Tiểu Tiểu, nàng còn nhớ không, khi đó chúng ta ở kia, trong đình viện nhỏ, nàng treo đầy chuông gió, khi gió thổi qua, cả sân ngập tràn tiếng linh đình lang lang. Sớm hôm đó, nàng đánh mỗi tờ giấy bên dưới mỗi chiếc chuông, viết tên nàng và ta, sau đó viết, bạch đầu giai lão.”

Nghe hần nói, ta không lên tiếng, chỉ im lặng nghe, mắt vẫn dừng ở phương xa. Ta cảm thấy tay hần càng lúc càng lạnh, giọng nói cũng đã run run, nhưng vẫn không buông tay, cứ giữ chặt lấy rồi nói: “Thật ra khi đó, trong lòng ta là khinh thường.”

“Ta biết.”

Tới đây, ta cuối cùng cũng nói chuyện.

Kỳ thật trong lòng ta vẫn có chút không cam lòng. Nhưng giờ phút này, sự không cam lòng đã chẳng còn mãnh liệt như ngày xưa, khi mà chỉ cần nhắc tới, đã đau đớn khôn cùng.

Ta chỉ thần nhiên phóng khoáng nói cho hần biết ta đã hiểu.

“Không... Nàng không biết...”

Hần đột nhiên lắc đầu, mạnh mẽ nắm chặt tay ta: “Tiểu Tiểu, hôm đó nàng nói ta phải về sớm, ta vốn không để ý. Ta ở Tây phương rề rà nửa ngày, lại không biết vì sao, vẫn trở lại. Ta tự nói với chính mình, ta bất quá là muốn lừa nàng vui, bất quá chỉ muốn nàng yêu ta, thật sâu nặng, thật cuồng si mà thôi.”

“Ừ, người đã thành công.” Ta thần nhiên gật đầu, có vẻ đại khái biết vì sao lướt qua, tuy rằng chỉ thoáng qua nhưng vẫn có.

Nhưng ta hiểu, dù sao cũng đã qua.

Có điều, vì hần là mối tình hồn nhiên trong sáng của ta thời niên thiếu, nên khắc cốt ghi tâm, dù tất cả đã trôi qua, khổ sở năm đó vẫn không thể đơn giản mà biến mất.

“Ngày ấy khi ta trở về, nàng cũng giống như bây giờ, lặng lẽ ngồi trên bậc thềm, nhìn về phía ta. Ta có thể rõ ràng thấy được bóng dáng mình trong đôi mắt nàng, đó là ta, chỉ một mình ta. Nàng dường như đã đợi rất lâu, đồ ăn đều đã lạnh, trời sắp sáng nhưng nàng không nói gì, chỉ mỉm cười với ta, nói ‘A Hiên, chàng đã về rồi? Hôm nay là sinh nhật ta, ta làm cơm rồi, để ta đi hâm nóng lại thức ăn, chàng cùng ta ăn đi.’”

“Tiểu Tiểu, nàng có biết...” Hần nhắm mắt lại, như đang phải chịu đựng sự tra tấn đau đớn: “Sau mấy vạn năm, ta mỗi ngày đều nằm mơ, mơ thấy nàng ngồi bên bậc thềm, trong mắt chỉ nhìn một mình ta, vô luận ta đi bao lâu, vô luận ta khiến nàng phải đợi bao lâu, nàng cũng chỉ mỉm cười nói với ta ‘A Hiên, chàng đã về rồi?’ Ta nghĩ nàng sẽ đợi ta...nhưng, nàng nay đã đợi một người khác mất rồi...”

“Có phải vòng xoay của bánh xe định mệnh, mười năm Hà Đông, mười năm Hà Tây?”

Hần nói xong, vươn tay, giữ chặt mặt ta đối diện với hần, nhìn hần.

Hần tuy cười nhưng còn khó coi hơn khóc, đôi mắt dài híp lại, không thấy rõ thần sắc trên mặt hần. Hần hỏi ta: “Tiểu Tiểu, nàng cũng biết, người thua thật ra chính là ta?”

“Thượng tôn...”

“Ta không phải thượng tôn của nàng!” Hắn đột nhiên gầm lên, ngắt lời ta. Ta khẽ thở hắt ra, nhìn bộ dáng đau thương của hắn mà trong lòng chẳng có nổi một chút vui sướng.

Kỳ thật ta không phải không nghĩ tới, biện pháp khiến hắn yêu thương ta, yêu đến chết đi sống lại rồi sẽ cười nói với hắn một câu “Xin lỗi”, sau đó ngênh ngang mà đi, xem như một đền một.

Nhưng ý niệm chỉ loé qua đầu đó nay đã thành hiện thực.

Ta nhìn hắn, cười nhẹ nhàng, nhắc tay gạt bàn tay hắn còn đặt trên mặt ta, cười nói với hắn: “A Hiên, ta không phải không nghĩ tới việc chờ người.

Nhiều năm trước, ta chỉ biết người thân phận bất phàm, ta cũng biết A Hiên không phải là tên đầy đủ của người, nhưng ta lại chưa bao giờ hỏi người, vì ta nghĩ nếu người muốn nói, người tất sẽ nói. Sau đó, ta cũng không phải chưa từng bắt gặp người tụ hồn cho Quân Hoàng nhưng ta cũng chưa hỏi một lời. Ta cũng không phải không biết người không thêm để ý, người chỉ miễn cưỡng, nhưng ta vẫn làm như không thấy, liều lĩnh giống như thiêu thân lao đầu vào lửa. Người nói xem, ta đã tha thứ cho người bao nhiêu lần?”

Nhớ lại năm đó, ta cảm thấy không nén nổi thổn thức, ta nhìn thần sắc hắn càng lúc càng tái, thì lại có chút không đành lòng, nhưng vẫn phải nói tiếp: “Mãi đến khi người cướp đi nguyên đan của ta, ta khẩn cầu người, người lại thờ ơ, vì thế ta sau rốt cũng đã biết, ta và người xem như đã hết. Người có biết cảm giác lúc ấy của ta không? Người từng là thiên thần tồn tại suốt quãng đời niên thiếu của ta, người ở trong lòng ta, kiêu ngạo, bí ẩn, sau đó thiên thần bỗng nhiên bóp trái tim ta, dày xéo, cắt nát, đập vỡ, vết thương tầng tầng lớp lớp, đau đến đứt gan xé ruột, khi đó ta có bị thương không? Nếu không phải mấy người Phượng Nhi, bây giờ ta đang ở đâu? Người...”

“Đừng nói nữa!”

Hắn đột nhiên ngắt lời ta, một tay ôm lấy ta vào ngực.

Vòng ôm của hắn vẫn như năm đó, lạnh lẽo đến tận tâm can. Hắn chưa bao giờ ôm chặt ta như vậy, tựa như muốn dung nhập vào cốt tủy. Ta đã từng ngày ngày đêm đêm mơ được hắn ôm như vậy, nay đã thành sự thực thì tâm ta bỗng cảm thấy lạnh.

Ta im lặng trong vòng tay hắn, ánh mắt lại nhìn ra con đường đá kia, lặng lẽ chờ đợi.

Liễu Hoa Hiên ôm chặt ta, dồn dập nói chuyện với ta, ta không nghe rõ hắn nói cái gì, chỉ cảm thấy có cái gì đó từ trong thân thể đang chậm rãi khôi phục. Từng chút, từ đầu ngón tay lan ra, sau đó tràn ngập cơ thể.

Ta hiểu đó là cái gì, nước mắt bỗng như vỡ òa tràn ra.

Chính là linh lực của ta, chỉ khi người thi phép đã suy yếu đến độ không thể chống đỡ, pháp thuật này mới có thể hoá giải. Dù sao đây cũng chỉ là một pháp thuật nhỏ nhoi, nhưng hắn đã không thể chống đỡ...

Ta muốn đứng dậy, Liễu Hoa Hiên phát hiện ý định của ta, gắt gao ôm lấy ta, quấn chặt ta không chịu buông ra.

“Nàng không thể đi... Tiểu Tiểu, ta không thể cho nàng đi...”

Hắn lặp đi lặp lại, giọng nói đã mang theo ý nài nỉ.

Luôn tự phụ như hắn, cao ngạo như hắn, nay lại cầu xin ta như vậy, ta vẫn không thể nghe theo.

Trong đầu ta chỉ có một ý nghĩ, ta muốn đi cứu hắn, ta phải đi cứu hắn.

Ta từng nói với hắn, nếu hắn rời đi, ta dù lên trời xuống biển, thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền cũng phải đi tìm hắn. Tuy rằng lúc đó chỉ là lời nói đùa, nhưng ta đã nói, Bách Lý Quân Hoa hắn đã ở tại lòng ta.

Vì thế ta đẩy Liễu Hoa Hiên ra, chạy khỏi đình viện, hắn lập tức đuổi theo, một tiếng lại một tiếng gọi ta: “Tiểu Tiểu... Nàng không thể đi... Nàng không thể đi...”

Ta không để ý đến hắn, nhảy mấy bước đã phóng lên con đường đá, không bao lâu, bóng dáng một người bỗng đập vào mắt ta.

Hắn toàn thân nhuốm máu, cả người đỏ au, trường kiếm được hắn nắm trong tay phát ra thứ ánh sáng tinh khôi mà lạnh lùng. Hắn ngã xuống đường, miệng như đang nói gì, ta vội vàng tiến lên, nhìn thấy bàn tay hắn đang gắt gao nắm chặt ngực, ta kéo tay hắn xuống, nghe hắn suy yếu gọi tên ta, hết lần này đến lần khác, vô cùng lo lắng.

Liễu Hoa Hiên đuổi theo phía sau ta, thấy cả người Bách Lý Quân Hoa nhuốm đầy máu cũng cả kinh, ta cảm thấy trước mắt một mảnh mờ mịt, đỡ hắn dậy, nhưng hắn cuối cùng cũng không còn chút khí lực, cả người đều dựa vào ta.

E rằng mấy vạn năm qua ta chưa từng sợ hãi như vậy, cũng chưa từng khóc đến thế. Trước cặp mắt kinh ngạc của Liễu Hoa Hiên, ta công Bách Lý Quân Hoa vọt vào đình viện, sau đó liên tiếp độ linh lực cho hắn.

Nhưng linh lực ta truyền qua lại như giọt nước đổ bể, đi vào nhưng lại không chút phản ứng. Liễu Hoa Hiên tiến lên kéo ta, nói: “Tiểu Tiểu, nàng bình tĩnh một chút!”

Ta lại nghe không vào, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, hắn phải sống, hắn nhất định phải sống.

Giọng nói của Liễu Hoa Hiên bên tai xa dần, ta chỉ thấy được người trước mắt này, cả người nhiễm máu, lại vẫn tuyệt đại tao nhã.

Ta nghĩ tới ánh mắt như hổ như báo của hắn, nghĩ tới trăm dặm hoa lan hắn cho ta, nghĩ tới hắn từng một lần lại một lần nói cùng ta: “Ta chờ nàng, ta chờ nàng.”

Ta cuối cùng cũng chấm dứt hành động liều mạng, ôm lấy hắn, bật khóc nức nở.

Liễu Hoa Hiên đứng bên lắng lắng nhìn ta, hồi sau, ta chợt nghe hắn hô: “Tiểu Tiểu, hắn còn cứu được!”

Nghe vậy, ta ngẩng phắt lên, thấy hắn từ trong tay Bách Lý Quân Hoa lấy ra hai hạt châu, ta ngưng thần nhìn, thấy hai hạt châu này, một là Minh Thủy Châu, một là Hoàn hồn đan!

Nháy mắt đó, ta vui mừng quá đỗi, hấp tấp nói: “Mau, mau cho hắn ăn đi!”

Liễu Hoa Hiên ừ một tiếng, mở miệng hắn ra, đưa Hoàn hồn đan vào. Ta im lặng ôm hắn, một khắc cũng không dám thả lỏng, vì thế đã hiểu được vì sao bình thường mỗi lần hắn ôm ta lại dùng sức như vậy. Chỉ vì sợ hãi, lo lắng, sợ chỉ cần buông lỏng tay, người đó sẽ không thấy đâu nữa.

“Hay quá, hay quá!” Ta chôn mặt vào cổ hắn, khẽ nói: “Ta sau này sẽ không để chàng mạo hiểm nữa, sẽ không để chàng bị thương nữa, sau này chúng ta sẽ sống thật tốt. Ta và chàng sẽ ở lại Bồng Lai đảo, nhìn ngày lên đêm xuống, chỉ cần chàng khoẻ mạnh, ta cũng sẽ khoẻ mạnh...”

Ta nói xong, Bách Lý Quân Hoa đang nằm trong lòng ta, mắt nhắm chặt, đột nhiên giật mình. Không biết là nghe thấy lời ta vừa nói, hay chỉ đang nằm mộng. Hắn đột nhiên mở miệng, thoáng như gió nhẹ từ đâu thổi đến: “Tiểu Nhi...”

“Vâng”

Ta đáp lời hắn, cầm tay hắn, mười ngón tay đan vào nhau.

Bên cạnh có một người vẫn đứng, không chịu rời đi, im lặng nhìn hai chúng ta. Hắn không nói, ta cũng không nhìn hắn, chỉ nhìn nam tử trong lòng ta, nắm tay hắn, như mỗi buổi sáng trong mấy tháng qua, ta đều mở to mắt nhìn hắn chậm rãi mở hai mắt, cả phòng sáng lạn.

20. Chương 20: Giao Đầu

Bách Lý Quân Hoa có lẽ là thương thế quá nặng, liên tục hôn mê hai tháng. Liễu Hoa Hiên lúc trước ước chừng cũng chỉ gắng gượng chống đỡ, vừa nuốt xuống Minh Thủy Châu liền không chịu được nữa mà ngất

đi. Vì thế, ta gọi vài tiên tỳ, đặt hai người nằm cùng nhau.

Sân viện của Liễu Hoa Hiên nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, ta ngại phải chạy qua chạy lại giữa hai phòng, thật phiền toái, mà giường của Liễu Hoa Hiên lại đủ cho cả năm người nằm nên bèn cho hai người nằm cùng một giường.

Hạ Thiển nơm nớp lo sợ nói với ta: “Thượng thần, ngài làm như vậy, sợ đảo chủ tỉnh lại sẽ giết người mất.”

Nghe nàng nói, ta cũng hoảng, vội hỏi: “Giết ta?”

“Đương nhiên không phải ngài.” Hạ Thiển vội vàng giải thích, vì thế ta yên tâm, lớn mật nhếch miệng cười: “Vậy không phải ổn rồi sao?” về mặt Hạ Thiển khóc không ra nước mắt, sau đó đành trơ mắt nhìn ta cho người đưa hai đại nam nhân đặt cạnh nhau trên cùng một cái giường.

Dược quân bị ta triệu hồi đến một chuyến, chẩn đoán mấy người đều không còn nguy hiểm, sẽ mau phục hồi, tâm tình ta cũng tốt hơn. Do đó, hai người dù vẫn còn đang ngủ nhưng ta lại thấy lòng vui sướng. Mỗi ngày cùng Hạ Thiển làm một ít đồ ăn, sau đó nhìn hai mỹ nam tử đang im lặng nằm ở giường, liền tiến hành sắp xếp một phen.

Ban đêm ta thường thích kéo tay hai người lồng vào nhau, rồi ở bên cạnh cười mờ ám. Hoặc bày cho họ đủ loại tư thế, chỉ vào mấy tư thế ái muội đó nói cùng Hạ Thiển: “Tiểu Thiển, cái gọi là tu trăm năm mới được đồng thuyền ngàn năm mới được cùng chăn gối, người nói xem hai người họ đã tu bao nhiêu năm, mới có thể hơn mười ngày ân ái như vậy nhỉ.”

Nghe ta nói, Hạ Thiển đứng bên, trên tay cầm một cuốn sách nhỏ đang múa bút thành văn, ta nghiêng người qua, thấy trên đó viết rõ ràng hai chữ ‘Di thư’. Ta chỉ nhẹ nhàng thở dài, cảm thán nàng thật sự là trẻ con không thể dạy bảo.

Ngày ấy thời tiết nóng nực, ta nói với Hạ Thiển: “Người nói xem, thời tiết thế này chủ tử nhà ngươi có cảm thấy nóng không?”

Hạ Thiển khẽ nhú mày, nói với ta: “Hai người họ đều đang trọng thương, còn chưa chuyển biến, có lẽ cảm thấy nóng.”

Vì thế ta phe phẩy cây quạt, trong lòng lập tức vô vàn thương hại họ. Đêm đến thừa dịp Hạ Thiển ngủ say, trút bỏ sạch sẽ áo ngoài của hai người, để họ được mát mẻ ~ mát mẻ

~Nhưng chuyện tốt làm xong, nhìn bộ ngực lộ ra của hai người, ta lại đã tâm nổi lên, đem hai người sắp lại gần nhau, người ôm ta, ta ôm người. Chợt thấy, thật là đẹp mắt, phi thường ân ái nha

~Ta nhìn kiệt tác của mình rồi gật đầu, quay lại phòng ngủ.

Đêm đó ta ngủ rất sâu, nhưng vừa sáng sớm, ta đã bị tiếng ồn ào trong viện đánh thức. Hạ Thiển đang âm ỉ gõ cửa phòng ta, nức nở khóc: “Thượng thần người mau ra đây, lớn chuyện rồi!!”

Ta bị tiếng đập cửa làm kinh động ngã lăn từ giường xuống. Sau đó quần áo chưa chỉnh tề đã chạy ra khỏi cửa. Vừa mở cửa đã nhìn thấy một quả cầu lửa trực tiếp bay tới, ta lập tức hiểu ra, chuyện lớn rồi!!

Cầu lửa bay xẹt qua đầu ta vào trong phòng, tiếp theo lại nghe vài tiếng nổ long trời lở đất, vài nơi trong viện đã tan thành tro bụi.

Các tiên tỳ trong viện lui hết vào một góc, ra sức nháy mắt với ta, sau đó chỉ chỉ lên trời, ta nhảy bèn ngẩng đầu lên, rồi hít một hơi thật sâu.

Hay thật, tình mơ đã được chứng kiến một cuộc giao đấu, hai nhân vật chính quần áo lòi thối, dung mạo tuần mỹ, làm người ta suy nghĩ miên man.

Ta lập tức trở về phòng, đội chậu rửa mặt lên rồi vọt ra sân, cùng các tiên tỳ lui thành một đám, ngẩng đầu xem kịch. Thấy hai người thổ hồng học đứng trong đám mây, một người tay cầm trường kiếm, một người phe phẩy chiết phiến, đều phong lưu phóng khoáng, tư thế oai hùng hiên ngang.

“Yêu nhân vô sỉ, rõ ràng là ngươi bỏ lên giường ta, đè lên người ta, ngươi còn chống chế?!” Liễu Hoa Hiên hét to một tiếng, chiết phiến trong tay đột nhiên vung lên. Chúng ta co rúm ở góc tường hít một ngụm khí lạnh, cả đám sợ hãi kêu lên: “Ồi~”

“Tên nhân yêu ngươi mới không biết liêm sỉ, không phải muốn ta chịu trách nhiệm đó chứ?” Bách Lý Quân Hoa cười lạnh một tiếng, trường kiếm rẽ qua, một nhát đâm tới.

Nhìn không ra Bách Lý Quân Hoa luôn cao quý tao nhã mà khi mắng người cũng độc ác thế, yêu nhân và nhân yêu không phải cùng là một sao? Chúng ta lại hít thêm một ngụm khí lạnh, kinh ngạc kêu: “À~”

“Người đang rất đắc ý đấy nhỉ, ngay từ đầu ngươi đã cố ý rồi đúng không?” Liễu Hoa Hiên hừ lạnh, lại ra thêm mấy chiêu, Bách Lý Quân Hoa khinh thường quét mắt liếc hất một cái, khẩu khí cũng khinh thường: “Cô chướng mắt nhân yêu.”

“Người...”

Liễu Hoa Hiên chớp mắt nổi giận, cây quạt vung mạnh, ta thấy thế đó đã biết, quạt này nếu hất hạ xuống, nơi đây chắc chắn sẽ chẳng còn! Bởi vậy, vì nguyên tắc thân thiện, ta đành không sợ chết, đội chậu rửa mặt xông ra ngoài, hô to một tiếng: “Dừng tay!”

Một tiếng hô của ta, hai người lập tức quay đầu nhìn, Bách Lý Quân Hoa trong nháy mắt có vẻ mừng như điên, ta chỉ thấy gió phát một cái, hất đã xuất hiện trước mắt, ôm chầm lấy ta.

Vòng ôm của hắn vẫn ấm áp, mang theo lan huân tự nhiên. Hắn mỉm cười, khẩu khí vui sướng như vừa tìm được đường sống trong chỗ chết, cười khê nói cùng ta: “Nương tử, ta đã về.”

Giây phút đó, ta đột nhiên cảm thấy mắt đau đau. Ta run rẩy ngẩng đầu, ôm lấy hắn, lại không biết nên nói gì, mở miệng nhưng chỉ nói được một từ: “Vâng.”

Liễu Hoa Hiên đứng cách đó không xa nhìn chúng ta, làn da tái nhợt gần như trong suốt, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể tan biến.

Ta chôn mặt trước ngực Bách Lý Quân Hoa lặng im một lát, sau đẩy hắn ra, rất có khí thế chống hông, chỉ tay vào bọn họ: “Vừa tỉnh là đánh nhau, không muốn sống nữa phải không?! Ngoan ngoãn nằm lại cho ta, đợi lát nữa ăn cơm!”

Nghe xong hai người đều sững sốt, sau một lúc lâu Bách Lý Quân Hoa cười cười, hành lễ với ta: “Nương tử đại nhân có lệnh, tiểu sinh xin tuân mệnh.”

Lòng ta vui sướng, muốn cười với hắn một cái nhưng lại cảm thấy bây giờ ta nên nghiêm túc, vì thế hừ lạnh, xoay người sang chỗ khác. Nhưng ta mới xoay người, lại nghe một trận âm thanh âm âm lộp bộp, tiếng Liễu Hoa Hiên rống giận: “Ai là nương tử của ngươi?!”

Da đầu ta run run, bèn niệm cho hai người một cấm chú, phong ấn linh lực của họ. Bây giờ họ còn suy yếu, không phải là đối thủ của ta nên ta mới dễ dàng chế trụ bọn họ.

“Cấm đánh nhau!” Ta vươn tay chỉ sang khoảng sân vừa bị huỷ: “Các ngươi xem mình đã làm ra cái chuyện tốt gì đây này! Các ngươi nghĩ sửa chữa lại đơn giản lắm sao? Có thể đánh nhau, không được phá hoại, vậy nên, chỉ cho vật lộn!”

Nói xong, ta xoay người bỏ đi, trong viện lại vang lên tiếng đánh đấm, so với vừa rồi thì nhỏ hơn nhiều, nghe âm thanh Liễu Hoa Hiên cùng Bách Lý Quân Hoa mắng chửi nhau, ta bỗng nhiên cảm thấy nhân sinh sao mà kỳ diệu, hoá ra dù đã có tuổi nhưng ta vẫn có mỵ lực làm cho hai mỹ nam phải đánh nhau vì mình.

Cùng Hạ Thiển ở phòng bếp bận rộn một lúc, cuối cùng ta cũng làm xong được chút điểm tâm, vui vẻ sai người đi mời hai vị đại gia đến dùng bữa, kết quả lại thấy hai kẻ tàn tật này được người khiêng đến.

Liễu Hoa Hiên còn đỡ, tuy rằng thương tích khắp mình nhưng miễn cưỡng còn có thể tự đi. Còn Bách Lý Quân Hoa, ngoài khuôn mặt lộ ra thì toàn thân đều cuốn trong băng vải ngồi xe lăn tiến vào. Ta vừa thấy đã hối hận, đáng lẽ ta ra lệnh cấm đánh nhau, họ phải yên ổn chứ, sao lại bị giày vò đến mức này?

Ta vội vàng bước tới bắt mạch cho hắn, hỏi: “Chàng trọng thương rồi?”

“Hắn có thể bị thương sao? Nực cười!” Vừa nghe ta nói, Liễu Hoa Hiên u ám hừ lạnh. Ta không để ý tới hắn, còn phải tỉ mỉ kiểm tra cho Bách Lý Quân Hoa. Bách Lý Quân Hoa nhợt nhạt cười, nói với ta: “Không sao đâu.”

Bộ dáng cổ chụm đứng đó, nhìn vào lại khiến ta chua xót.

Ta quay đầu trừng mắt Liễu Hoa Hiên một cái, rồi giúp đẩy xe Bách Lý Quân Hoa đến trước bàn cơm, sau đó múc thêm cho hắn một bát canh, nói: “Ăn cơm thôi.”

Nói xong, ta bắt đầu ăn cơm, trong lúc cúi đầu ta không phát hiện, Bách Lý Quân Hoa dặc ý nhướn mày với Liễu Hoa Hiên. Vì thế Liễu Hoa Hiên nhú mày, nghiêm chỉnh ngồi xuống, đề lên cái bàn.

Ta đang cố gắng ăn cơm, tự an ủi công lao vất vả của chính mình, lại không ngờ cái bàn bỗng nhiên rung lên. Ta nhìn Bách Lý Quân Hoa, thấy hắn đang ôn nhu nhìn ta cười, thản nhiên nhấp chén canh, lại nhìn qua Liễu Hoa Hiên, thấy hắn đang nghiêng răng nghiêng lợi cười, nhưng vẫn nói: “Tiểu Tiểu, tay nghề của nàng vẫn giống mấy vạn năm trước, luôn ngon như vậy.”

Nói xong, cái bàn càng rung mãnh liệt hơn.

Ta nghi hoặc nhìn về phía Hạ Thiển: “Động đất?”

Hạ Thiển không nói lời nào, mắt nhìn xa xăm, miệng lẩm bẩm: “Tiểu tỳ không thấy gì hết...”

Ta quay đầu, thở dài một tiếng nói: “Mọi người bình tĩnh, đừng có rung bàn nữa, bàn rung cũng chẳng ngăn được ta dùng cơm đâu...”

Nói chưa xong, lại nghe một tiếng nổ, cái bàn lập tức bị đá văng thật xa, đôi đũa trong tay ta dừng giữa chừng, ngẩn ngơ nhìn cái bàn bay tuốt đi, vô cùng kinh ngạc, quay đầu nhìn hai người họ, thấy Bách Lý Quân Hoa vẻ mặt bình tĩnh, Liễu Hoa Hiên vẻ mặt âm hiểm cười cợt, vung cây quạt chỉ Bách Lý Quân Hoa: “Tiểu Tiểu, là hắn.”

Ta nhìn Bách Lý Quân Hoa, ánh mắt dò hỏi. Bách Lý Quân Hoa lạnh nhạt cười: “Đúng, là ta.”

Ta càng mơ hồ, nhưng nghĩ đến một bàn đầy món ngon do chính tay ta làm trong chốc lát đã bị hủy hoại, vậy nên cũng chẳng mơ chẳng hồ nữa, cả giận nói: “Sao chàng phải đá bàn?”

Bách Lý Quân Hoa vẫn nét mặt bình thản ung dung, từ tốn nói: “Đá người với đá bàn, nàng chọn đằng nào?”

Nghe vậy ta lập tức cười thật tươi, chặn ngang: “Đá bàn cũng tốt, đá được bàn thì có ích, cho thân thể khỏe mạnh, thể xác và tinh thần đều được phát tiết. Hạ Thiển, mau đưa mấy cái bàn trong sân vào đây cho chủ tử người đá đi. Nếu không đủ thì đi U Minh Phủ lấy.”

Đừng mắng ta chân chó, người thì ta không biết, hắn bảo đá người, là đá ta hay đá Liễu Hoa Hiên?! Nhưng đá người nào cũng không được, nếu Liễu Hoa Hiên bị hắn đá không ra làm sao thì tâm huyết của ta chẳng đá uống phí rồi?

Nghe ta nói xong, Bách Lý Quân Hoa lại chỉ đứng đưng cười, nói với ta: “Được, nàng khá lắm!”

Dứt lời, liền tự mình đẩy xe đi. Lúc này ta mới nhớ ra, hắn còn đang ngồi xe lăn, làm sao đá được cái bàn.

Ta quay đầu trừng mắt Liễu Hoa Hiên, tức giận nói: “Người lừa ta?”

“Tiểu Tiểu, nàng không tin ta?” Liễu Hoa Hiên thoáng sững sờ, nói: “Hắn đang dùng khổ nhục kế lừa nàng đấy. Nàng đừng mắc mưu...”

Hắn còn chưa nói xong ta đã bỏ ngoài tai lời hắn, đuổi theo Bách Lý Quân Hoa. Hắn khó khăn đẩy xe lăn về phía trước, nên ta chỉ vài bước đã đuổi kịp hắn, nói: “Xin lỗi, ta sai rồi, ta đã hiểu lầm chàng.”

“Không hiểu lầm” Hắn bày ra vẻ mặt thản nhiên, nhìn cũng như không nhìn ta, chậm rãi nói: “Là ta đá.”

“Ta biết là Liễu Hoa Hiên lừa chàng.” Ta vội vàng giải thích, nhìn nét mặt ôn hoà của hắn, ta không khỏi có chút bối rối: “Chàng đừng giận.”

“Ta không giận.”

Hắn khẽ thở dài, cầm lấy bàn tay đang nắm chặt xe lăn của ta, lẳng lặng nhìn ta, mỉm cười nói: “Ta chỉ không thích nhìn nàng và hắn ở gần nhau thôi. Gia của nương tử đại nhân của ta, chỉ có thể là ta.”

Ta bị lời hắn nói làm cho nóng bừng mặt nhưng cũng không phản bác, mặc hắn im lặng lôi kéo, hắn đột nhiên cười, ngẩng đầu nói với ta: “Ta sớm đã muốn gọi nàng một tiếng nương tử đại nhân, nay đã có thể gọi ra, nàng lại không tức giận, ta rất vui.”

21. Chương 21: Toàn Thắng

Ta bị lời hắn nói làm cho nóng bừng mặt nhưng cũng không phản bác, mặc hắn lôi kéo, hắn đột nhiên cười, ngẩng đầu nói với ta: “Ta sớm đã muốn gọi nàng một tiếng nương tử đại nhân, nay đã có thể gọi ra, nàng lại không tức giận, ta rất vui.”

Ta ho khan một tiếng giả bộ trấn tĩnh lại, về mặt thờ ơ nói: “Cũng chỉ là danh xưng, danh xưng thôi mà.”

Hắn cười thêm sáng lạn, ánh mắt đặc ý người thần cùng phần nộ đang lặng lẽ nhìn ta, gió nhẹ vờn qua lại lan toả cảm giác âm áp yên bình. Hắn im lặng nhìn ta một lát, đột nhiên trừng mắt nói: “Nương tử đại nhân sẽ không ghét bỏ ta đánh không lại Liễu thượng tôn, là một phế nhân vô dụng chứ?”

“Sao thế?!” Nghe hắn nói, ta lập tức quay đầu, giận dữ nói: “Chàng vì đi tìm thuốc cho hắn mà bị thương, hắn thế mà dám đánh chàng? Chán sống rồi! Hắn luôn là tên du côn lưu manh, chàng đánh không hắn là bình thường, đấu pháp thì không biết được. Ta sẽ độ cho chàng chút linh lực, hắn nếu dám khinh khi chàng, chàng cứ đánh lại!”

Dứt lời, ta liền độ cho hắn chút linh lực. Sau đó hỏi hắn: “Chàng đói chưa?”

Hắn mỉm cười gật đầu: “Ừ, đói rồi!”

“Ta cũng đói.” Liễu Hoa Hiên ở sau chúng ta nghiêng răng. Ta quay đầu nhìn mặt hắn: “Hành hung người còn muốn ăn cơm?”

“Ta đây không thể gọi là hành hung, phải gọi là luận bàn!” Hắn còn tranh cãi với ta. Ta chỉ tay vào Bách Lý Quân Hoa đang trọng thương đến nỗi gần như tàn phế, nhún mày nói: “Luận bàn mà đánh người ta thành thế này?”

“Hắn đang dùng khổ nhục kế đó!” Liễu Hoa Hiên kích động nhảy dựng lên: “Tiểu Tiểu à, nàng phải mở to mắt nhìn cho rõ, hắn vốn không bị thương bao nhiêu mà?”

Nói còn chưa dứt lời, ta không buồn nghe Liễu Hoa Hiên nữa, lập tức xoay người đi chỗ khác, giúp Bách Lý Quân Hoa về phòng. Ta vốn còn tưởng rằng Liễu Hoa Hiên sẽ đuổi theo, nhưng phía sau lại không có tiếng người. Ta thấy kỳ quái, bèn dừng lại, quay đầu nhìn, thấy Liễu Hoa Hiên đang đứng phía cuối dãy hành lang dài.

Một kiện áo lam dài, một cây quạt nhỏ. Hình dáng vẫn như lúc ta mới gặp bên bờ Vong Xuyên năm đó, tuấn đạt xuất trần, đáng người phiêu thoát.

Hắn đứng nơi đó lẳng lặng nhìn ta, đột nhiên cười rộ lên. Ta cảm thấy trong lòng căng thẳng, cứng ngắc quay đầu đi. Bách Lý Quân Hoa bỗng cầm tay ta vỗ nhẹ nhẹ.

Cái nắm tay làm cho ta dần dần an tâm, không quay lại nữa, giúp Bách Lý Quân Hoa rời đi.

“Nàng có muốn quay lại?” Bách Lý Quân Hoa từ từ nhắm hai mắt, có chút mỗi một hỏi ta. Ta nhẹ nhàng cười, làm như không để ý nói: “Hắn đã xa ta quá, ta cũng đã đi xa rồi.”

Giữa ta và hắn, cách nhiều yêu hận khúc mắc, vạn năm thời gian.

“Yêu quá mệt mỏi, ta cũng không nghĩ sẽ yêu nữa.” Ta tùy ý mở miệng, lập tức cảm thấy Bách Lý Quân Hoa cả người chấn động. Hắn trợn mắt nhìn ta, há miệng, như muốn nói cái gì nhưng lại không thốt ra lời. Ta bỗng nhớ ra, vui vẻ nói với hắn: “Ta còn làm chút điểm tâm, lấy ra đây cùng chàng ăn nhé.”

“Được.” Hắn mỉm cười gật đầu. Ta hưng phấn đi lấy điểm tâm.

Liễu Hoa Hiên cùng Bách Lý Quân Hoa đều mới khỏi bệnh, sau trận kích động ầu ẩu đã sáng sớm, bây giờ cả người mệt mỏi buồn ngủ. Ngủ thẳng đến chiều, sau khi cả hai được ta mời qua ăn cơm chiều lại tự giác trở về phòng. Trước khi về phòng, Bách Lý Quân Hoa kéo tay ta, cười nói: “Tiểu Nhi, ta muốn cùng ngủ với nàng.”

Ta còn chưa đáp ứng, Liễu Hoa Hiên bên cạnh đã nhảy bổ vào, chỉ vào mũi ta nói: “Nàng dám!”

Một tiếng rống của hắn uy lực mười phần, làm tiểu tâm can của ta sợ tới mức run bắn. Bên cạnh, Bách Lý Quân Hoa đột nhiên lạnh mặt, mắt phượng đảo qua Liễu Hoa Hiên phía đối diện, một đôi mắt ngập đầy lãnh ý. Ta không khỏi khẽ run, rút tay khỏi Bách Lý Quân Hoa, xoa dịu nói: “Ha ha, ta đêm nay ngủ một mình, ngủ một mình...”

Liễu Hoa Hiên này nếu phát điên thì sự tình gì cũng làm ra được. Ta nhát gan, không muốn có án mạng đầu.

Nghe ta nói, Bách Lý Quân Hoa càng lạnh mặt hơn, rồi đột nhiên hắn nhếch nhếch khóe miệng, hừ lạnh ra tiếng, xoay người kêu Hạ Thiển đẩy xe về phòng mình.

Đêm hôm đó ta vốn đang ngủ như chết, lại mơ màng nghe có tiếng động, cộc cộc cộc cộc, ta bực bội trở mình, lại thấy cửa phòng mở ra, cuối cùng ta cũng nổi giận, mở mắt, phần hận nhìn người tới.

Ta vốn tưởng rằng không phải Liễu Hoa Hiên thì là Bách Lý Quân Hoa, không ngờ lại là Hạ Thiển, ta trước tiên phải xem xét trình độ tự kỷ gần đây đang ngày càng cao của mình mới được, nhìn về phía sau Hạ Thiển, hỏi nàng: “Người đêm hôm khuya khoắt còn tới phòng ta làm gì?”

“Thế giới rất nguy hiểm, thượng thần mới là chốn an toàn.”

Nàng không trực tiếp trả lời ta, ngược lại nói một câu không đâu vào đâu. Ta mê mang: “Hả?”

“Tiểu tỷ bỗng nhiên cảm thấy, thượng thần ngài thật giống một Phật chủ ngồi ngồi toả sáng, khiến tiểu tỷ cảm thấy vô cùng an tâm.”

“Gi?”

“Được rồi, ngủ thôi!”

Nói xong, nàng liền khăng khái đi về phía giường ta, lướt qua người ta, leo thẳng vào bên trong, sau đó lăn người một cái, đem cái chăn cuộn chặt mình. Ta có chút buồn bực vò vò đầu, nhưng cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều, ngả người xuống đã lăn ra ngủ. Đang lúc mông mông lung lung, ta bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng – Hạ Thiển nghĩ ta giống Phật chủ? Ta vậy hẳn là cả một đầu tóc viên tròn rồi?

Lúc ta đang buồn bực, bên kia cũng có người đang rất buồn bực.

Ánh trăng sáng trong, trên phiến đá bông bênh từng dải ánh sáng. Liễu Hoa Hiên, cái kẻ ban ngày còn giả vờ giả vệt yếu ớt để lừa gạt lòng thương cảm mà được cởi bỏ một chút cấm chú, buổi tối lại tính áp đảo về thực lực bằng cách vác cái thân quần băng tròn vo, vô sỉ hạ lưu ngồi chần trên tảng đá bên cạnh bậc thang trên sơn đạo.

“Bách Lý Quân Hoa, ngươi không phải đến thật chứ?”

Thoáng kinh ngạc nhìn xuống những bậc thang bằng đá, Liễu Hoa Hiên cố nuốt nước miếng. Bách Lý Quân Hoa lạnh lùng không nói không rằng, sau khi ban phát một ánh mắt vô cùng khinh mạn, thẳng thừng dùng hành động đáp lại câu hỏi của Liễu Hoa Hiên.

Hắn nhắc chân, một cước đá bay quả cầu Liễu Hoa Hiên xuống dưới.

Vì thế, Liễu Hoa Hiên coi như một lần được làm gấu mèo, thăng đường lặn xuống, vô cùng mây bay nước chảy, lưu loát sinh động. Chỉ để lại một tiếng thét chói tai, vang tận trời xanh: “Aaaaaaaaaaaaaaaaaa...” (Hình tượng của hắn đã bị ta hoàn toàn huỷ diệt...)

Sáng hôm sau khi ta tỉnh lại, mặt trời đã lên cao. Hạ Thiển hấp tấp vọt vào, nắm lấy cổ áo ta rung rung lắc lắc, khó chịu nói: “Dậy đi, dậy đi, dậy đi!! Chủ tử chờ người cùng dùng điểm tâm đã nửa canh giờ rồioooooooooooooooooi...”

Ta nghĩ lúc trước ta thật sự nhìn người không giỏi, vẫn tưởng nàng ta là một tiểu tiên tỷ trầm ổn nhu hoà, hôm nay xem ra, ta đã phán đoán sai trầm trọng rồi.

Ta nhập nhèm mở mắt, rửa mặt xong mới ra khỏi phòng.

Ánh mặt trời ngoài đình viện làm cho ta bỗng chói mắt, sau khi thích ứng, ta nhìn thấy Bách Lý Quân Hoa đang đọc sách bên trong đình.

Hắn nghe thấy tiếng ta, liền ngẩng đầu nhìn sang, ngọc quan tóc bạc, đôi mắt sáng như sao. Trong tay hắn cầm một quyển sách, cũng là dạng sách phong hoa tuyết nguyệt của nhân gian mà ngày thường Liễu Hoa Hiên hay xem. Liễu Hoa Hiên vốn luôn thất học thất nghiệp, lưu manh vô sỉ, nhưng Bách Lý Quân Hoa mà lại đi xem loại sách đó, thật khiến ta hết hồn!

Ta chỉ vào cuốn sách trong tay hắn, lắp bắp nói không ra lời, hắn lại cười thập phần thản nhiên, băng quơ nói: “Phẩm vị của Liễu thượng tôn cũng cao thật, thứ này cũng coi như mỹ vị của nhân gian.”

Liễu Hoa Hiên này luôn chỉ xem những giai thoại tình yêu có kết cục viên mãn, cái gì mà công chúa Phò mã, oan gia hoạn hỉ, thư sinh tiểu thư. Năm đó ta chưa từng suy nghĩ sâu xa về thói quen này của hắn, hôm nay nghĩ lại, e rằng nhân duyên của hắn không tốt, nên chỉ có thể nhìn người khác mà tìm an ủi.

Lòng ta bối rối, đi đến bên hắn nói: “Sao còn chưa dùng điểm tâm?”

“Ta vốn cũng chẳng cần ăn, nhưng muốn đợi nàng.” Hắn buông sách, vươn tay giữ lấy tay ta, ôn nhu nhìn ta. Ta bỗng hoảng hốt, quay nhìn xung quanh nói: “Liễu Hoa Hiên đâu? Hắn không đến dùng điểm tâm sao?”

“Ừ, hắn lên núi hái thuốc rồi.” Sắc mặt hắn lập tức trở nên không tốt, ta nhú mày, không tin hỏi lại: “Hắn bản thân thương thể còn chưa khỏi, đi thể nào được?”

“Ta sao biết?” Bách Lý Quân Hoa kéo ta ngồi xuống, ôm vào trong ngực, cọ cọ bên cổ ta: “Tiểu Nhi, nàng xem, hắn có thể lên núi hái thuốc được rồi, ta cũng không muốn ở lại đây, chúng ta quay về Bồng Lai đi.”

“Ồ”

“Nếu không thì về U Minh Phủ?” Hắn nghiêng đầu nhìn ta, hỏi ý kiến ta.

“Ồ.”

“Được, vậy đi U Minh Phủ.” Dứt lời, hắn đứng lên, vung tay nói với Hạ Thiển bên cạnh: “Xuất phát.” Sau đó nắm tay ta đăng vân giá vũ rời khỏi ngọn núi, ta lúc này mới kịp phản ứng lại, giãy dụa nói: “Này này này, chúng ta ít nhất cũng phải để lại thư cho Liễu Hoa Hiên chứ!”

“Đừng nhúc nhích!” Sắc mặt hắn đột nhiên trắng bệch, ôm ta vào lòng nói: “Vết thương của ta còn chưa lành mà.”

Nghe hắn nói, ta lập tức lo lắng, vội vàng niệm tiên quyết, đến lượt ta đỡ lấy hắn, khẩn trương nói: “Chúng ta bây giờ càng không tiện đi đường, chàng đã bị trọng thương, lại còn bị Liễu Hoa Hiên đánh thành như vậy...”

“Cho nên càng không thể ở lại.” Bách Lý Quân Hoa liếc nhìn ta, vẻ mặt kiên định nói: “Ta sợ ta ở lại địa bàn của hắn dưỡng thương thì thực sự sẽ chẳng trở về được. Nàng nhìn hắn bình thường đức hạnh, ngoài lúc cùng ta đánh nhau, thì đến đêm cũng không yên, luôn có ý nghĩ ám toán ta, ai biết hắn lần này đi tìm thảo dược gì.”

Lời hắn nói khiến lòng ta cũng động, nghĩ nghĩ, ta thở dài nói: “Được rồi.”

Dù sao tình hình đã ổn, chờ hồn phách Quân Hoàng hoàn toàn tụ về, ta sẽ lấy lại nguyên đan, cùng người đó cắt đứt liên hệ.

Phát hiện ta ngăn người, hắn đột nhiên cầm tay ta nhéo nhéo. Ta quay đầu nhìn hắn, cười yếu ớt. Lúc này, ta như nghe được một tiếng rống truyền đến: “Bách Lý Quân Hoa~” Đây tức giận! Ta đang tính mở miệng, hắn bỗng cười thật tươi, chạm vào môi ta, nói: “Tiểu Nhi, chuyên tâm!”

Sắc đẹp trước mắt, được rồi, ta cái gì cũng chưa nghe thấy.

22. Chương 22: Cầu Hôn

Thăng hướng đến U Minh Phủ, Bách Lý Quân Hoa không đưa ta về phủ đệ mà lại đến trước đá Tam sinh.

Vài ngày không nhìn đến, trên đá Tam sinh đã được viết chi chít những chữ, ta bước lại gần xem, tất cả đều là tên ta và Bách Lý Quân Hoa.

Hắn từ phía sau ôm lấy ta, dán vào bên tai ta nói: “Tiểu Nhi, nàng xem, trên đá Tam sinh tràn ngập tên nàng và ta, trên cây nhân duyên cũng treo đầy tên nàng và ta, mặc kệ thử sinh thử tử, không ai có thể chia tách chúng ta.”

Lời hắn nói khiến ta vừa muốn cười lại cảm động.

Ta quay lại ôm hắn, nói: “Quân Hoa, chàng có biết đá Tam sinh này có nguồn gốc thế nào không?”

“Hửm? Thế nào?”

Hắn nói không chú tâm, như không để ý lắm. Ta cười thành tiếng, nói với hắn: “Vốn là ta dùng để chặn đường. Khi đó, nhân giới mới được tạo dựng, Phụ thần cùng Tư chủ U Minh Phủ là Quân Hoàng thương lượng, để U Minh Phủ phụ trách việc luân hồi. Quân Hoàng nói việc đó rất tốt nên đã đồng ý. Nhưng ta ngại phạm nhân la hét âm ỉ, vì thế đã chuyển khối đá này chắn trên đường, dùng kiếm khắc ‘Kẻ nào bước chân vào đây sẽ hồn phi phách tán’, rồi phân phó vài tiên ty trấn thủ nơi này.”

“Phụ thần không trách tội nàng?” Hắn hơi ngạc nhiên. Ta cười hắc hắc: “Trách tội cái gì! Ta vừa đặt tảng đá ở đây, Quân Hoàng đã lập tức mở rộng đường xuống hoàng tuyền, khi đó ta vừa đứng lúc nhìn thấy một đôi tình lữ chết vì tình, bỗng cảm thấy những người này cũng không làm người ta phiền chán, nên đã xóa bỏ các chữ kia, thay vào đó là ‘Đá Tam sinh’. Ta không ngờ đến, nhiều năm sau, con người lại xem nó như nơi để ký thác nhân duyên.”

“Lại càng không ngờ” ta nhún mày nhìn hắn, rất đắc ý: “Bồng Lai đảo chủ cũng lại tin lời đồn đại như vậy.”

“Cái gọi là đồn đại, bất quá chỉ là ý niệm của phạm nhân thôi.” Hắn lại không lúng túng như ta đoán, thông thả đến trước đá Tam sinh, đưa tay dịu dàng lướt qua tên hai người chúng ta, nhu tình nói: “Nhưng vì nàng đã từng nói với ta, nếu gặp được đá Tam sinh, cũng phải khắc đầy chữ mới thỏa lòng. Hơn nữa, ta cũng có ý niệm này, nên mới cố gắng khắc lên đó.”

“Tiểu Nhi.” Hắn quay đầu nhìn ta, trong mắt có chút tịch liêu: “Sinh mệnh phạm nhân cũng lắm chỉ hơn vài chục năm, tuy có luân hồi, nhưng mỗi một lần đều phải quên, nên cũng giống như một cuộc đời mới. Họ không giống chúng ta, có thể tùy ý tiêu tốn thời gian, có thể tùy hứng làm bậy. Họ bước về phía trước, sai lầm rồi từng bước một, lại thành cả đời. Năm đó ta không thể hiểu được, khi còn sống tựa như phù du thoáng qua, họ sao lại có thể quá khoái hoạt thế?”

Chúng ta sống quá dài, quá lâu. Không sinh, cũng không tử. Ta tu hành mười ba vạn năm, thanh tâm quả dục, không dính yêu hận, mãi đến khi ta gặp được nàng, khi ấy ta mới hiểu được, nguyên lai đây chính là cái con người gọi là yêu hận tình cừ, đúng là rung động lòng người.”

“Tiểu Nhi,” hắn nhẹ nhàng xoa má ta, trong mắt đều là ý cười: “Ta cả đời vì thế nhân, vì chúng sinh, duy chỉ có ở trước nàng, mới được vì chính mình. Ta thấy nàng sống quá vui vẻ, quá nhiều màu sắc, cuộc sống

như vậy thật là độc nhất vô nhị, vì thế ta cầm lòng không được, cũng không muốn cầm lòng, muốn gia nhập vào cuộc sống của nàng, chia sẻ yêu hận này, khoái hoạt này.”

“Ta muốn nhìn nàng vô pháp vô thiên, vướng vào rắc rối, sau đó để ta tới thay nàng gánh vác; cũng muốn thấy nàng thật tâm yêu hận, sau đó để ta thay nàng hàn gắn vết thương. Ta nguyện ý cùng nàng sống cuộc đời như những cặp phu thê phàm thế, trải qua thăng trầm, bên nhau trọn đời; cũng nguyện cùng nàng làm thần tiên quyến lữ, làm ọ người trong bát hoang tứ hải phải ngưỡng mộ.”

“Ta có thể cùng nàng hồ nháo, cùng nàng vô pháp vô thiên. Nếu nàng muốn làm thần, ta sẽ cùng nàng phổ tế thế nhân; nếu nàng muốn làm ma, ta có thể dọa tiên nhập ma cùng nàng. Ta chỉ muốn được ở bên cạnh nàng, thanh thần nắm tay nàng, nhìn nàng.”

“Tiểu Nhi,” hần đột nhiên cầm tay ta, chậm rãi nói từng từ, vô cùng rõ ràng hỏi ta: “Gả cho ta, được không?”

Đầu ta ong ong, cảm giác như vừa bị nện một gậy. Người trước mắt vẫn tuấn mỹ vô song, nhưng trước đây, ta chưa từng nghĩ tới, có một ngày, có một người, đứng trước đá Tam sinh tình chân ý thiết nói với ta một câu ‘Gả cho ta.’

Không có hoa ngôn xảo ngữ, không có miêu tả dư thừa, hần đã cho ta một đảo ám nguyệt u lan, cho ta cuộc đời không có sinh tử, cho ta đá Tam sinh được khắc kín những chữ, dùng lụa dài buộc đầy trên cây nhân duyên, nắm chặt tay ta, dùng ngữ điệu bình thản hỏi ta một câu: ‘Gả cho ta, được không?’

Ta lẳng lặng nhìn hần.

Gió khe vờn qua, hạt giống của cây nhân duyên bay tán loạn mang theo ánh sáng kỳ dị rực rỡ.

Nam tử trước mặt ta, áo trắng như tuyết, ngọc quan tóc bạc. Hần có một đôi mắt đen tuyền như đêm tối, quý giá như trân châu, sáng lạn như bảo thạch, thâm trầm như đại dương. Nhưng đôi mắt ấy đang nhìn ta, yên tĩnh, bình thản.

Hần chưa bao giờ che giấu điều gì, không kiêng nể mà nói yêu.

Tuy thật chua xót, tuy khiến người ta nổi cả da gà, nhưng lại chân thật mà ấm áp.

Ta không cần đoán xem hần đang nghĩ gì, không cần đoán hần làm cái gì, không cần đoán mục đích của hần, không cần đoán hần yêu hay không yêu, thích hay không thích.

Hần moi hết tâm phế ra, thản nhiên đặt trước mặt ta, giao vào tay ta. Ta không cần lo được lo mất, cũng không cần lo nghĩ đến tương lai.

Hần che chắn trước ta, dung túng ta tùy tiện cẩu thả, cùng ta tiêu dao tứ hải.

Trên người hần lan hương không nồng không đậm, thoang thoảng quanh quần chớp mũi ta, lâu dần đã trở thành thói quen.

Ta chưa bao giờ biết có người có thể kiên nhẫn, dụng tâm đến vậy, thoảng như giọt nước, từng chút một rót vào thế giới của ta, mọi nơi mọi chỗ, đến khi ý thức được thì đã không thể chia xa.

Ta cười nhẹ, gật đầu.

“Được.”

Trong giây phút đó, ta thấy trong mắt hần lộ lên nét vui mừng, ánh mắt mê người. Ta nhéo lên mặt hần, một lúc sau vỗ vỗ nói: “Nếu sau này có con, lớn lên giống chàng mới tốt.”

“Được được.” Hần cười rất ôn nhu.

Thiếp mời được phát đến tứ hải, từng người trong bát hoang.

‘Sính lễ đầy trường thành, đồ cưới lệ hai hàng.’

Khi hai người Giản Hề và Đại Miêu dán hai câu đối một tả một hữu lên cửa viện của ta, đầu ta giật giật, không kiềm được nhảy dựng lên. Hai người vẫn tiếp tục không sợ chết tìm vị trí dán câu đối, hỏi ta: “Tiểu Tiểu người xem, hai câu đối này viết quá hay phải không?”

“Các người có ý gì?” Ta nắm cổ áo Giản Hề một tay chỉ câu ‘đồ cưới lệ hai hàng’ quát: “Con mẹ nó tính mang lại xui xẻo cho ta hả?”

“Tiểu Tiểu bình tĩnh, bình tĩnh.” Đại Miêu tiến lên, có ý đồ tách tay ta đang túm Giản Hề ra, miệng vẫn nhanh nhẩu nói: “Chúng ta cũng chỉ nghèo quá, không đưa nổi lễ vật đó mà...”

Mới nói xong, ta và Giản Hề cùng nhìn về phía hấn, Đại Miêu cả người cứng đờ, lập tức cười nói: “Đùa thôi, đùa thôi. Ta và Giản Hề luôn có vẻ tình thơ ý họa, nên muốn cho người một câu đối. Cuối cùng một câu ra hồn cũng không viết được, nên đành để Tiểu Phượng hỗ trợ.”

“Nói đùa? Phượng Nhi hỗ trợ?”

Ta cảm thấy đầu ta càng đau tệ hại hơn.

Ta cố nén xúc động muốn đem đám người trước mặt này đánh cho bẹp dí, gom thành một đồng rồi một cước đá bay xuống khỏi đỉnh núi U Minh Phủ (Ngài còn chưa gả đi mà cùng với vị hôn phu của ngài giống nhau quá xá *lời tác giả*), thập phần phong độ buông cổ áo Giản Hề ra, cười lạnh nói: “Các người sao lại đến hạ lễ cũng không đưa nổi?”

“Không phải đâu, Tiểu Tiểu, chúng ta kỳ thật đã chuẩn bị hạ lễ cho người rồi!!” Giản Hề vẻ mặt thành khẩn nói: “Nhưng ai biết Bồng Lai đảo này, ngay cả đến tiên tỷ cũng lợi hại, chúng ta cùng họ đánh mặt chược, thua te tua! Người không biết chứ, hôm đó, ta và Đại Miêu đã bị lột trần trường...aaaaa...”

Hấn còn chưa nói xong đã bị Đại Miêu ném ra khỏi phủ đệ của ta. Ta trơ mắt nhìn hấn theo đường vòng cung lướt qua rồi biến mất giữa đám mây, trong lòng hết sức chấn động, quay đầu nhìn Đại Miêu mặt đen như đất nồi, bỗng sinh ra một tia kính sợ với hấn.

“Trần trường là hấn, ta còn lại cái quần cộc.”

Đại Miêu nhìn ta, hết sức nghiêm túc sửa lại lời Giản Hề nói. Ta hoảng sợ gật đầu, vội vàng a dua theo hấn: “Ta hiểu, ta biết.”

“Ừ.”

Đại Miêu mặt đen nghiêm túc gật đầu, chạy ra khỏi phủ đệ của ta.

Ta ghen một bụng ủy khuất không chỗ phát tác, suy nghĩ nửa ngày, rốt cục cắn răng nắm chặt quyền, lao ra cửa đi tìm kẻ tông phạm còn lại: “Họ Phượng kia, người chết với ta!!!”

Nhưng ta vừa ra khỏi cửa lại nhớ đến, người tối qua còn chuyện trò với ta cũng có việc phải lo, nói không chừng đến đại hôn của ta cũng không thể tới!

Ta buồn bực, lúc này, một đoàn tiên tỷ tay cầm những khay đựng y phục đồ đang đi tới, đi đầu chính là Phán Quan của Phán Quan Điện, Liễu Thư. Liễu Thư và ta dù có thể xem là thân cận, nhưng cũng không đến mức tới để xem ta thử đồ chứ. Ta nghiêng đầu, khoanh tay hỏi: “Liễu phán quan, vô sự bất đẳng tam bảo điện, người đến đây có việc gì?”

“Chuyện này...Diệp Tiểu thượng thân,” dường như có chuyện không tiện mở miệng, Liễu Thư vẻ mặt khó xử, đưa tay cào cào tóc, xong vẫn cắn răng hỏi: “Xin hỏi, Quân Hoàng Tư chủ đã sắp trở lại?”

“Ồ.” Đề cập đến Quân Hoàng, ta liền hiểu ra bộ dáng này của hấn là vì đâu. Lúc trước khúc mắc giữa ta và Liễu Hoa Hiên sợ là ở U Minh Phủ đã lan truyền khắp cả, hấn nhắc đến Quân Hoàng, có lẽ cũng sợ ta sẽ giận.

Nhưng quá khứ là quá khứ, ta sao còn dây dưa? Vì thế ta thản nhiên cười, trả lời: “Có lẽ chỉ mấy ngày nữa thôi. Không chừng còn đứng đại hôn của bản thượng thân.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt rồi.” Liễu Thư thở phào nhẹ nhõm lại vụng trộm liếc mắt nhìn ta, sau mới nói: “Vậy...chuyện năm đó...”

“Ta đã không còn bận lòng.” Ta không khỏi thở dài, Liễu Thư này sao lại tể nhị thế nhỉ? Ta đã là người sắp xuất giá, còn nhắc gì chuyện năm đó?

Liễu Hoa Hiên vì cứu người thương đã bày ra hạ sách này, dù lợi dụng ta, thương tổn ta, nhưng xét cho cùng, hắn cũng là kẻ đáng thương. Dù sao ta cũng chưa chết, lại còn sống rất tốt nữa, ta cần gì phải uống phí tâm lực đi hận một kẻ đáng thương? Chuyện hận thù này vốn cần rất nhiều sức lực, sao ta phải tự mê võng mình?

Nghe ta nói, Liễu Thư nhìn ta chăm chú, cuối cùng cũng xác định ta đã không còn để ý, hắn mới cười rộ lên: “Là tiểu tiên nông cạn.”

Ta dĩ nhiên sẽ không gạt đầu nói cho hắn biết, so ra, người là lấy dạ tiểu nhân mà đo lòng quân tử ta thì có. Do đó, ta chỉ cười gượng hai tiếng, nói: “Liễu phán quan lưu lại dùng trà chứ?”

“Không dám.” Liễu Thư và Quán Thanh U tính tình giống nhau, cực kỳ cổ hủ. Bởi thế, hắn hành lễ với ta: “Việc cần hỏi đã hỏi, tiểu tiên còn có công vụ, không làm phiền nữa.”

“Người đi đi.” Ta cũng không phải thật lòng muốn giữ hắn lại uống trà, bèn phát tay, nói cùng một tiên tỷ: “Tiễn Liễu phán quan.”

23. Chương 23: Kinh Biến

Sau khi Liễu Thư đi, ta thử giá y, kiểm tra lại một lần nữa công việc chuẩn bị cho hôn lễ.

Trước ngày thành thân, Bách Lý Quân Hoa không thể tới gặp ta, hắn ở Bồng Lai đảo chuẩn bị, mấy ngày qua phái người mang vài tờ giấy đến cho ta, viết toàn những bài thơ tình phong hoa tuyết nguyệt. Hôn lễ lần này khiến cho người người trong tứ hải bát hoang không ai không biết, không ai không nghe, là hôm đó Thiên đế Mặc Tử Dạ đã bị Bách Lý Quân Hoa bức làm chủ hôn.

Mấy ngày sau đó là đến ngày đại hôn, tối trước lòng ta không yên, lăn qua lộn lại cũng không ngủ được, sau ta nghe bên tai có tiếng người gọi, triền miên mà ôn nhu: “Tiểu Nhi!”

Ta biết đây là Bách Lý Quân Hoa ngàn dặm truyền âm, bỗng đỏ mặt, không muốn hắn biết được bộ dáng nôn nao của ta nên làm bộ đang ngủ, không trả lời hắn. Hắn khê thở dài, nói với ta: “Ta không nhập được vào mộng của nàng, biết là nàng vẫn còn thức, nàng đừng giả bộ ngủ nữa.”

“Được rồi.” Nghe hắn nói như vậy, ta cũng không thể phản bác, ngồi dậy nói: “Nửa đêm nửa hôm chàng không ngủ đi còn làm gì thế?”

“Ta... Ta ngủ không được.” Hắn như có chút lo lắng: “Tiểu Nhi, ta rất hồi hộp.”

“Ta cũng vậy.” Ta rũ mắt, nắm chặt chăn phủ: “Chàng nói xem, ngày mai có nhiều người như vậy, ta sẽ không sợ sót gì chứ...”

“Sơ sót cũng không sao, ta xem ai dám nói gì.” Hắn trấn an ta nhưng ngữ khí lại vẫn lo lắng: “Tiểu Nhi, ta sao... sao cảm thấy đây như một giấc mơ?”

Người ta thường nói, thứ ta càng coi trọng, khi nắm được trong tay lại càng thấy bất an. Thái độ của hắn thật đúng với câu nói này. Ta bật cười, dỗ dành: “Quân Hoa, không phải là mơ mà là sự thật, ngày mai chúng ta sẽ thành hôn, sẽ có rất nhiều rất nhiều tiểu bảo bảo, sau đó chúng ta sẽ nuôi dưỡng chúng trưởng thành, chứng kiến chúng tìm một người để yêu, thành hôn, sinh con. Khi đó nói không chừng, thiên tai nhân họa, tận cùng hồng hoang, vạn vật một lần nữa luân hồi, chúng ta vẫn tay nắm tay, cùng nhau trở thành nắm đất rồi.”

“Ừm.” Giọng hắn đã trầm ổn lại không ít, còn thấp thoáng chút vui mừng: “Tiểu Nhi, ngày mai nàng chờ ta nhé.”

“Vâng.” Tối hôm nay ta mới lần đầu tiên nói câu: “Ta chờ chàng.”

Đêm đó rất dài. Ta trần trọc hồi lâu mới ngủ được. Nhưng ngủ không bao lâu đã có người tới gọi ta dậy, mặc quần áo, dày vò vài canh giờ, rốt cục cũng đội châu quan và phủ rèm che cho ta, để ta một mình ngồi trong phòng.

Ngoài cửa vang lên tiếng pháo, theo sau đó là lễ nhạc ca múa, tiếp theo truyền đến tiếng nói cười của mọi người, ta đoán nhất định là nhóm Đại Miêu đang ngáng cửa làm khó Bách Lý Quân Hoa.

Náo loạn không lâu đã nghe thấy có người đến trước cửa, Hạ Thiển luôn ở bên cạnh ta mấy ngày nay nghe có người đến, liền cười trộm chạy ra cửa, cùng mấy tiên tỳ đồng thanh: “Tân lang phải hát một bài tiểu thư nhà ta mới mở cửa.”

Lời bọn họ làm ta bật cười.

Cảnh tượng này lại khiến ta cảm thấy, dường như ta không phải là vị thượng thần đã từng trải qua thương hải tang điền, Quân Hoa cũng không phải đảo chủ Bồng Lai tiên đảo, ta chỉ là một tiểu thư khuê các, hắn cũng chỉ là một công tử trẻ tuổi. Từ đó, ông trời xe duyên, hắn hồng bào kim quan, giá mã đến rước tiểu thư về nhà.

Ta để mặc bọn họ hồ nháo, bên ngoài cũng truyền đến tiếng hô, thập phần đoàn kết, trăm miệng một lời: “Tân lang hát đi! Tân lang hát đi! Không hát không qua, tiểu thư không đến.”

Trong đám người vang lên tiếng Bách Lý Quân Hoa cười khê, giọng nói trong trẻo của hắn thốt lên: “Dừng, dừng! Tại hạ mặc dù ngũ âm không đầy đủ, nhưng vì để rước được nương tử về nhà đành bất chấp thể diện, hát thì hát vậy!”

Dứt lời, tất cả tĩnh lặng, hắn ở ngoài cửa hắng giọng, ôn nhu nói với ta: “Nương tử, nghe kỹ nhé!” Bên cạnh truyền đến vài tiếng cười trộm, ta phớt lờ tạp âm, lòng thầm chờ mong nên cũng đứng dậy tiến đến cạnh cửa. Hạ Thiển trừng mắt nhìn ta, ta trừng lại nàng, lúc này, ngoài cửa bỗng vang lên tiếng đàn cầm, tiếp đó là giọng hắn bắt ngờ cất cao:

Phượng hề, phượng hề quy cố hương,

Ngao du tứ hải cầu kỳ hoàng,

Thời vị ngộ hề vô sở tương,

Hà ngộ kim tịch đăng tư đường.

Hữu diệm thực nữ tại khuê phòng,

Thất nhĩ nhân hà sâu ngã trường.

Hà duyên giao cảnh vi uyên ương

Tương hiệt cương hề cộng cao tường.

Hoàng hề hoàng hề tông ngã tê

Đắc thác tư vĩ vĩnh vi phi

Giao tình thâm ý tâm hoà hài

Trung dạ tương tông tri giả thủy

Song dực câu khởi phiên cao phi

Vô cảm ngã tư sử dư bi.

Dịch thơ:

Phượng quay về chốn cố hương

Chân trời góc bể bốn phương tìm Hoàng

Bóng chim tăm cá, lỡ làng

Bỗng đâu lạc bước thành thang chốn này

Giai nhân gác ngọc lầu mây
Nào lòng quân tử đêm ngày tương tư
Thầm mong chỉ thắm se tơ
Uyên ương liền cánh ước mơ tung trời
Về với ta, hỡi Hoàng ơi
Sóng đôi bay lượn một đời bên nhau
Thâm tình ý hợp tâm đầu
Dang đôi cánh rộng trời cao vẫy vùng
Đêm trường nhận lẽ phòng không
Tương tư nặng gánh cho lòng bi thương
(Phượng cầu Hoàng – Tư Mã Tương Như)

Thanh âm của hắn trong sáng mang theo chút buồn thương, nhẹ nhàng lướt, thấu tận nhân tâm. Như một bàn tay nhẹ nhàng lướt qua tim, kéo theo chút rung động. Đến khi hắn hát xong, ai nấy vẫn còn ngây người. Hạ Thiển hồi thần đầu tiên, đẩy ta nói: “Nhanh ngồi xuống!”

Ta lập tức quay về bàn quỳ, đã nghe Hạ Thiển nói: “Hát rất hay, nhưng chúng ta vẫn chưa thể ra được.”

Lòng bàn tay ta vì khẩn trương mà ẩm ướt, bên ngoài lại truyền đến tiếng cười của Bách Lý Quân Hoa, thỉnh thoảng nghe một tiếng nổ ‘ầm’, nhóm Hạ Thiển bị dọa lui về sau vài bước, nhưng bên ngoài tất cả đều là tiếng hò reo ủng hộ, ta nhìn không được nghiêng đầu nhìn, thấy bức rèm châu chợt lay động, nam tử mở cửa bước vào, ánh sáng lấp lánh, hắn ngược sáng mà đến, hồng bào kim quan tựa thiên nhân. Hắn vươn bàn tay như ngọc về phía ta, dịu dàng nói: “Nương tử, ta tới đón nàng đây!”

Tim đập loạn, rũ mắt không dám nhìn hắn, ta vươn tay đặt vào bàn tay hắn. Hắn đột nhiên giật tay lại, kéo ta vào lòng ôm chặt lấy, rồi cất bước ra ngoài. Trong lúc ta còn kinh ngạc, đang muốn nói không hợp lễ nghi thì ngẩng đầu chạm phải ánh mắt vui sướng của hắn, lại nghe một loạt những tiếng khen ngợi trầm trồ, ta đành thức thời ngậm miệng lại.

Hắn đặt ta lên cổ kiệu hoa lệ, lấy tay cẩn thận vuốt ve khuôn mặt ta, đột nhiên cười, rạng rỡ như trăm hoa đua nở. Hắn nói: “Tiểu Nhi, cuối cùng ta cũng tìm được nàng về.”

Lòng ta không biết vì sao đột nhiên tê rần. Nhìn hắn buông rèm kiệu, để lại bên trong một mảnh sắc đỏ hoan hỉ.

Ta ần ần có cảm giác bất an, nhưng lại không dám truy đến cùng.

Ta luôn là người được ngày nào hay ngày ấy, nếu có thể giữ được một phần giây hạnh phúc, thì sẽ tận hưởng một phần giây. Ta tin thiên mệnh, nên luôn nghĩ mình không thể xoay chuyển căn khôn. Mấy vạn năm qua, ta đã chứng kiến quá nhiều người muốn xoay chuyển thiên mệnh nhưng đến cuối cùng vẫn phải thuận theo thiên mệnh. Như tể ti Nam Thiếu kia, nếu hắn không ‘Nghịch thiên sửa mệnh’, có lẽ việc đoán định Tĩnh quý sẽ không xảy ra, người hắn yêu sẽ không chết, và số phận đứa bé gái mồ côi cũng sẽ không trôi nổi như thế khi còn sống.

Ta ngồi trong kiệu lặng lẽ ngơ ngẩn, nhưng cũng chẳng nghĩ được cái gì, mãi đến khi có người vén rèm lên, Hạ Thiển đem một dải lụa hồng đưa cho ta, cười thật tươi nói: “Thỉnh tân nương hạ kiệu!”

Ta tiếp nhận dải lụa hồng, khom người bước ra khỏi kiệu, nhìn dải lụa dài được thắt hoa ở giữa, đầu kia được giữ bởi một nam tử đang đứng ở bậc thang phía trên, nhìn ta, cười dịu dàng.

Ta bước từng bước, cùng hắn sóng vai đứng cạnh nhau, rồi ngẩng đầu, thấy từng bậc từng bậc thang hướng lên trên, mất hút trong tầng mây. Đệ tử Bồng Lai đảo đứng ngay gần, toàn bộ đều là y phục hồng đất trường kiếm, diện mạo hiên ngang. Phía trên các tầng mây, một tòa cung điện nguy nga sừng sững, hình như đang có rất nhiều người đứng nơi đó, tuy đoan trang nhưng có lẽ cũng đang tò mò nhìn chúng ta.

“Nơi này tổng cộng có 999 bậc thang, là thánh địa Bồng Lai, nếu cùng người mình yêu dắt tay nhau đi qua 999 bậc thang này thì cả đời sẽ thiên trường địa cửu.”

Bách Lý Quân Hoa giải thích cặn kẽ, ta cười gật đầu. Tuy rằng đây là truyền thuyết, nhưng vì hắn là Bách Lý Quân Hoa, nên ta tin.

Chúng ta mỗi người cầm một đầu dải lụa, giữa tiếng nhạc từng bừng từ từ đi về phía trước. Phía chân trời truyền đến tiếng chuông ngân, ta thoáng kinh ngạc, lại thấy hắn cười khinh nhử mào: “Đại hôn của đảo chủ Bồng Lai đảo ta mà thiên đình có thể thờ ơ sao? Tất nhiên là phải giống chuông cầu phúc rồi.”

Tiếng chuông vang vọng khắp tứ hải bát hoang, không thể ngăn được chấn động trong lòng ta. Ta và hắn cuối cùng cũng lên hết 999 bậc thang, đứng trước cung điện, thấy phía trước điện chặt kín các vị thần tiên đang ngẩn cổ muốn nhìn thấy chúng ta. Liễu Hoa Hiên đứng đầu, khuôn mặt tái nhợt chậm rãi đi đến, đưa cho ta một chiếc hộp ngọc tinh xảo, nói: “Chúc mừng!”

Ta mỉm cười với hắn, cất chiếc hộp vào tay áo, thản nhiên nói: “Đa tạ.”

Khoảnh khắc ấy, ta thấy thần sắc trong mắt hắn thay đổi, Bách Lý Quân Hoa nhướn mày, kéo kéo một đầu dải lụa, dẫn ta đi vào.

Gặp thoáng qua trong nháy mắt, ta đã nghe thấy Liễu Hoa Hiên gọi một tiếng: “Tiểu Tiểu...”

Ta không đáp lời.

Giờ phút đó, một dòng ánh sáng của mây vạn năm vùn vụt chảy qua chúng ta, tất cả yêu thương sâu đậm cùng oán hận triền miên của thời hoa đại đột nhiên biến thành một ký ức tươi sáng đẹp đẽ. Như khói hoa, nở rộ trong cuộc đời ta.

Ta biết hắn đưa cho ta cái gì.

Đó là hai tượng đất ngày ấy hắn sống chết nắm giữ lấy. Nay hắn đưa trả lại, chính là...buông tay?

Ta nghiêng đầu, nhìn người nam tử đang sóng vai bên cạnh, đột nhiên hiểu được lời hắn nói đêm qua thật đúng.

Giống mộng cảnh, hoa mỹ không thực.

Ta không khỏi xiết chặt dải lụa, dường như hắn cảm giác được sự bồn chồn của ta, quay đầu, ôn nhu cười. Mặc Tử Dạ đứng bên, nhìn hai chúng ta cười như có chút cảm khái bi thương. Hắn đột nhiên mở miệng, thanh âm trong những lạnh, vang vọng khắp trời xanh: “Giờ lành đã đến – hành lễ!”

Mặc Tử Dạ rõ ràng chưa từng làm người chủ trì bao giờ.

Đương nhiên, trong thần giới người có thân phận cao quý như Bách Lý Quân Hoa cũng không nhiều.

Vì thế, hắn đem câu ‘Giờ lành đã đến – hành lễ’ nói ra cứ như ‘Thời gian đã đến – hạ táng’, ta sẽ không so đo cùng hắn.

Tiếng nhạc đột nhiên dừng lại, mọi người yên lặng trang nghiêm nhìn chúng ta. Mặc Tử Dạ tiếp tục duy trì ngữ điệu của người chủ trì tang lễ, hô lần thứ nhất: “Nhất bái thiên địa.”

Ta cùng Bách Lý Quân Hoa xoay người, đối diện với cửa điện đồng thời cúi đầu. Ta nhìn bộ dáng trầm ổn trịnh trọng của hắn, trong đầu bỗng hiện lên cái gì đó.

Tựa hồ rất nhiều năm trước, cũng từng có tình cảnh thế này. Nhưng không đợi ta nghĩ nhiều, tiếng thứ hai “Nhị bái phụ thân!” lại truyền tới.

Phụ thân là vị thần khai sáng thiên địa vạn vật, là tiên thai thần tiên từ khi chúng ta chào đời, cao đường đương nhiên sẽ là phụ thân. Vì thế ta và Bách Lý Quân Hoa lại xoay người, bái lạy pho tượng thần.

Rồi sau đó là cái bái lạy quan trọng nhất. Mặc Tử Dạ đột nhiên tươi cười, kể đó là thanh âm mạnh mẽ cất cao, mới vừa rồi còn trong mà lạnh nhưng lại kích động lòng người, thanh âm được hắn thi pháp, vang vọng khắp tứ hải bát hoang: “Phụ thê giao bái!”

Bách Lý Quân Hoa ngẩng nhìn ta, trên mặt tràn đầy ý cười, thần sắc lại có chút bi thương. Hắn nhìn ta, nói: “Tiểu Nhi, thật tốt.”

Lòng ta run lên, nhưng lại ngây ngốc nhìn hắn ở trước mặt ta cúi hạ thắt lưng. Ta đang định cúi người, đột nhiên nghe thấy một giọng nữ vọng đến, tiếng nói như truyền lên từ dưới núi, chấn động mọi người, thoáng như tiếng than của chim đỗ quyên, tràn lan căn xé lòng người, máu chảy đầm đìa.

Nàng kêu: “Sư phụ... người sao có thể đối với ta như thế!!”

24. Chương 24: Duyên Trần

Nàng kêu: “Sư phụ... người sao có thể đối với ta như thế!!”

Ngay lúc ấy, ta nhìn thấy thân hình Bách Lý Quân Hoa chợt cứng đờ. Ta cũng cảm thấy toàn thân lạnh như băng, máu tựa hồ ngưng lại. Thanh âm đó còn tiếp tục, như đã dùng hết toàn lực, trút xuống tất cả yêu hận si mê: “Ta vì người sinh, vì người đau, vì người chết tâm, vì người nhảy vào Cửu Đỉnh, vì người mà ngã say dưới Đông hải ba ngàn năm, sao người có thể đối xử với ta như thế?!!!”

Lời còn chưa dứt, ta đã thấy thân hình Bách Lý Quân Hoa nhoáng lên một cái, nháy mắt biến mất tại lễ đường.

Mọi người còn chưa biết chuyện gì xảy ra, ta lại cảm thấy giống như có cái gì đó đã bị mất đi, lẳng lặng nhìn ra ngoài lễ đường, người người tấp nập.

“Tiểu Tiểu...” Liễu Hoa Hiên đi đến bên cạnh gọi tên ta. Ta lúc này mới hoàn hồn, cố nén bất an trong lòng, nói: “Không sao!”

Nói xong, ta liền cảm đoạn lụa đỏ bị người bỏ lại, chậm rãi đi ra ngoài.

Nhưng vừa ra tới, ta lại thấy được cảnh tượng đó.

Một nữ tử thân mặc huyết y, tay cầm trường kiếm đang đứng trước mặt Bách Lý Quân Hoa.

Nàng áo trắng nhiễm huyết, trên mặt vương lệ, tựa như tu la địa ngục, vượt mọi chông gai mà đến. Bách Lý Quân Hoa sững sờ nhìn nàng, thần sắc tràn đầy khiếp sợ, mà nữ tử, đôi mắt chỉ toát lên yêu hận, vô luận là yêu hay hận, đều cực điểm.

Hai người họ im lặng nhìn nhau, như đã quên hết thảy trong thiên địa, ta nắm đoạn lụa đỏ, đứng bên nhìn họ.

Nữ tử kia và ta có dung mạo giống nhau như đúc nhưng trên người nàng phát ra một loại linh khí phàm trần. Ta đột nhiên nhớ tới ngọn hoa đăng Mặc Băng Khiết ở phàm thế đã cho ta, trên mặt là một nữ tử sinh động.

Ta biết đó không phải ta.

Ta vẫn biết đó không phải ta.

Nhưng ta lại không thể tin, cũng không dám tin, nên vẫn làm như đó có thể là một đoạn ký ức ta đã quên mất.

Cho đến khi nữ tử này đứng trước mặt ta, đứng trước mặt hắn.

Bách Lý Quân Hoa nhìn nàng, qua hồi lâu, mới không thể tin mà mở miệng gọi ra tên của nàng: “Tiểu...nhi?”

Nữ tử mắt đột nhiên rơi lệ, hoá ra vệt máu trên mặt lại là huyết lệ. Nàng chậm rãi đi đến trước mặt Bách Lý Quân Hoa, như từ Huyết Trì mà đến, lưu lại một đoạn đường đầy máu.

Nàng đi đến trước hắn, lặng lẽ ôm lấy hắn, tựa đầu vào lòng hắn, nước mắt khóc: “Sư phụ, ta chờ người đã ba ngàn năm rồi.”

“Sau khi nhảy vào Cửu Đỉnh, toàn thân ta bị thương nặng, may nhờ phụ hoàng thi pháp mang thân thể ta chôn dưới vực sâu ở Đông hải, hấp thụ linh khí thiên địa mới có thể dần thành hình.”

“Ba ngàn năm... Sư phụ... Ta nhìn nước biển chảy xuôi bên cạnh, không có người cùng ta nói chuyện, không có người có thể nhìn thấy ta, ta muốn phát điên nhưng vẫn nhớ đến người, vẫn chờ mong người...”

“Sư phụ... Sao người có thể lấy người khác? Người đã từng nói với ta, người lấy quốc làm lẽ, hứa bên ta đời đời kiếp kiếp, sao người có thể nói mà không giữ lời?”

Nữ tử ở trong lòng Bách Lý Quân Hoa nói liên miên tình sử của họ, Bách Lý Quân Hoa vẫn cứng đờ, hồi sau, đột nhiên ôm chầm lấy nàng. Thoáng như lúc gặp ta ngày trước, vội vã ôm lấy như sợ nàng vỗ cánh bay mất.

Lòng ta như vừa nhận một lưỡi dao sắc, tới tới lui lui, lặp đi lặp lại nhiều nhất, đau đến mức cơ hồ không thể thở được nữa.

Nhưng ta biết ta giờ phút này không thể khóc, cũng không thể tê tâm liệt phế.

Vì thế, ta chỉ có thể nhìn bọn họ, âm thầm xiết chặt nắm tay.

Có vài thứ trong lòng đang chậm rãi hiện lên.

Thần thoại gì thế này? Thượng thần lịch kiếp, nữ tử vì yêu mà hy sinh, trải qua ngàn năm, tìm nhau, tìm nhau, cuối cùng cũng tìm thấy đối phương.

Nhiều năm sau, sợ rằng thần thoại này sẽ được người người truyền tụng, tán dương đến muôn đời.

Mà thực không khéo, ta lại là phong nền cho thần thoại này.

Hắn tìm lắm người, ban lắm tình cảm, mà ta lại một lòng nghĩ rằng đó là cho ta, tình đó là cho ta, yêu đó là cho ta, một nam tử hoàn mỹ vô song như vậy, vì ta mà không màng sinh tử, giao trái tim vào tay ta, làm chỗ dựa cho ta.

Hắn đã từng cho ta một tình yêu chân thật.

Không giống như Liễu Hoa Hiên cố ý lừa dối, hắn để ta thấu rõ tim hắn.

Vì thế, không giống Liễu Hoa Hiên có điều giữ lại, ta thương hắn, yêu hắn toàn tâm toàn ý, không hề giữ lại.

Ta cần, không phải là thiếu niên nhiệt huyết lỗ mãng, không phải thiếu niên bất chợt xao xuyến. Hắn yêu ta, là tình yêu thật sự, có thể làm sống dậy tâm tình vạn năm héo rũ của ta, có thể vượt qua nỗi đau khắc cốt ghi tâm của ta, có thể sinh tử tương giao, có thể phó thác cả đời.

Nhưng tình của hắn, dù là thật, vẫn không phải dành cho ta.

Nghĩ đến đây, ta lui từng bước, cảm thấy chính mình đã không thể nhìn tiếp được nữa.

Nhưng lòng kiêu ngạo đã chống đỡ cho ta, khiến ta đứng thẳng, khiến ta có thể trưng ra một tư thái bình tĩnh thản nhiên, yên lặng nhìn hai người đang ôm nhau như một cảnh sắc tuyệt mỹ.

Nam tử hồng bào kim quan, dáng người phiêu nhiên; nữ tử áo trắng nhiễm huyết, thoáng như đoá mạn châu sa yêu diễm đến cực điểm bên bờ hoàng tuyền. Họ gắt gao ôm nhau, quên cả thiên địa. Tình yêu của họ vượt qua ngàn năm thời gian, vượt qua mọi khúc mắc yêu hận, cuối cùng cũng tìm được nhau.

Còn ta...

Còn ta...

Ta xoa ngực, cảm thấy đau đến vô cùng, tất cả bỗng trở nên mơ hồ.

Ta không còn nghe rõ họ nói gì.

Ta chỉ nghe được bên cạnh có ai đó hô lên: “Đó là yêu nữ ma tộc, Bồng Lai đảo chủ xin hãy cân nhắc!”

Sau đó là lời thề son sắt của Bách Lý Quân Hoa: “Yêu nữ ma tộc thì sao? Bách Lý Quân Hoa ta muốn bảo hộ nàng cả đời!”

Ta gắng gượng ngẩng đầu nhìn nhưng lại thấy một mảnh đao quang kiếm ảnh, Bách Lý Quân Hoa che chắn cô gái ở giữa, một đóa đóa tiên ẩn chậm rãi hiện ra, tựa hồ để minh chứng cho tình yêu khinh rẻ đất trời của hắn.

Ta kéo dài lựa đồ, từ từ bước về phía hắn. Sự xuất hiện của ta làm cho tất cả bỗng im bất không tiếng động. Mọi người nhường đường, ta thẳng bước, chậm rãi đi đến trước mặt hắn, mỉm cười nhìn hắn.

Ta thấy sắc mặt hắn trắng nhợt, trong mắt lại hiện lên thần sắc ôn nhu mà ta quen thuộc đến đau lòng. Ta cố gắng cười thật tươi, bình thản nói cùng hắn: “Quân Hoa, đây là hôn lễ của ta và chàng.”

Hắn mím môi, lẳng lặng nhìn ta. Đường như muốn nói gì nhưng cuối cùng nói không nên lời.

Ta lại tiếp tục mở miệng, ra vẻ đang cố gắng tranh giành.

Quả thật, ta vẫn là người không thích tranh giành.

Bởi thế, khi Liễu Hoa Hiên ra đi, ta chỉ cầu bảo toàn tánh mạng của ta.

Bởi thế, khi hắn đến, ta cũng không quá kháng cự, chỉ để mặc hắn.

Ta đã từng nghĩ, không có nguyên đan nên cũng không có chân tình, nếu hắn rời đi, cũng không mang theo cái gì của ta được. Nay ta mới biết, ta đã sai rồi.

Vì thế ta nhịn không được, dùng hết toàn lực, chậm rãi mở miệng nói: “Quân Hoa, người đã nói với ta, sẽ ở bên ta cả đời. Trên Đá Tam Sinh, tràn ngập tên ta và người. Người...”

Ta thấy sắc mặt hắn dần có chút dao động, đang muốn nói tiếp đã nghe nữ tử bên cạnh thất thanh kêu: “Sư phụ!”

Chớp mắt đó, hắn như đột nhiên nhớ tới cái gì, rũ mắt nhìn về phía ta, trong mắt tràn ngập ý xin lỗi: “Tiểu Nhi... Không, Tiểu Tiểu, xin lỗi. Thật ra ngay từ đầu, người ta tìm chính là nàng ấy. Ta nghĩ nàng là nàng ấy, nhưng...” Hắn nói câu đó đầy gian nan, ta lại không hiểu sao chỉ đứng đó, gắng gượng nghe hắn nói hết, hắn nói: “Nhưng, quả thật ta đã lầm người. Xin lỗi, Tiểu Tiểu!” (oh man!)

Dứt lời, ta cuối cùng cũng biết, hoá ra ta chỉ tự rước lấy nhục mà thôi.

Ở trong lòng hắn, ta cho tới bây giờ chưa từng có vị trí gì, hắn sở dĩ ôn nhu, đau lòng, kỳ thật cũng không phải vì ta. Ta nhắm mắt lại, đưa tay ôm ngực, nắm chặt nơi đó rồi thối lui về sau.

Trong lòng có không cam tâm, có oán trách, có yêu thương, có vui vẻ, cũng có ủy khuất và căm hận không chỗ phát tiết.

Ta từ từ nhắm hai mắt, cảm thấy tim đã đau đến chết lặng, chỉ thấy dường như tất cả bỗng trở nên trống trải, bản thân như đang rơi xuống một vực sâu không đáy, cứ rơi mãi, rơi mãi.

Ta vô thức thì thào, cảm giác có gì đó từ trong mắt chảy ra, từng giọt, không dừng lại được.

“Ngay cả người yêu cũng có thể nhận lầm, Bách Lý đảo chủ quả nhiên lợi hại...”

“Người người yêu cho tới bây giờ đều không phải ta, tại sao không hỏi ta?”

“Nếu chỉ là đùa bỡn ta, tại sao lại trân trọng ta như vậy?”

“Hay vì cho rằng tim không có trong người ta, ta vốn không có tim nên mặc người chà đạp, ta cũng không hề có cảm giác?”

“Các người yêu nhau... Các người là thần thoại, tình yêu của các người say đắm, bền bỉ không gì sánh nổi. Thế còn ta? Ta ở đâu?”

“Với Liễu Hoa Hiên, ta đã làm nên cho hắn và Quân Hoàng, lúc này đây, lại muốn ta làm nên cho các người sao?”

Ta trợn mắt, nhìn sắc mặt tái nhợt của hắn, quát: “Bách Lý Quân Hoa, ngươi cút ngay cho ta! Từ nay về sau, Diệp Tiểu ta không quen biết ngươi!”

Dứt lời, ta liền niệm tiên quyết, đằng vân mà đi.

Ta thấy hắn như muốn đuổi theo, lại bị nữ tử bên người lôi kéo, đành đứng lại. Ta cảm thấy đau lòng không thôi, phía trước bỗng dần tối đen, lại được người nhẹ nhàng ôm vào lòng, người nọ nói với ta: “Năm đó ta có lỗi với nàng, sau này chắc chắn ta sẽ trả nợ cho nàng. Nàng không phải làm nèn, nàng mới là nhân vật chính.”

Ta biết hắn là ai, nhưng đã đi xa, tất nhiên sẽ không quay trở lại. Ta tựa đầu vào ngực hắn, nắm chặt ống tay áo của hắn, hờn hển nói với hắn: “Đem ký ức trần duyên trả lại cho ta.”

Ký ức trần duyên, ký ức về mối duyên trần năm xưa. Trên người Liễu Hoa Hiên có rất nhiều đan dược, ta biết hắn tất nhiên có vị thuốc này. Ta vẫn không tin, ta sao lại không phải Tiểu Nhi của hắn? Đôi mắt hắn quen thuộc như vậy, cảm giác thân quen này, cảnh tượng kỳ quái trong mơ này, sao...ta lại không phải Tiểu Nhi?

Cả người Liễu Hoa Hiên run lên nhưng lại thở dài một tiếng, đem một viên đan dược để vào miệng ta. Ta nghe hắn nói liên miên cái gì đó, nhưng lại chỉ nghe loáng thoáng vài câu.

“Ta vẫn muốn đi tìm nàng...Nghĩ sau khi Quân Hoàng trở về, nếu ta còn sống, sẽ cầu chúc cho nàng ấy và Mặc Tử Dạ bạch đầu giai lão, rồi tới tìm nàng. Ta nghĩ nàng sẽ chờ ta, nghĩ nàng có thể hiểu cho ta, nhưng, ta còn sống, mà nàng lại đã đi rồi.”

“Hắn có thể vì người trong lòng mà dọa tiên nhập ma, nghịch thiên mà đi; hắn có thể bất chấp sinh tử, ôn nhu dịu dàng. Nhưng Tiểu Tiểu, nếu nàng đồng ý, ta cũng có thể.”

“Nàng có đồng ý cùng ta bắt đầu lại lần nữa không?”

“Chớp mắt lúc nàng xoay lưng rời đi, ta đã muốn hỏi, một lần lại một lần, ta không có âm mưu nào cả, nàng chắc cũng hiểu thấu, chúng ta lại bắt đầu lần nữa, được không?”

25. Chương 25: Chân Tướng

“Chớp mắt lúc nàng xoay lưng rời đi, ta đã muốn hỏi, một lần lại một lần, ta không có âm mưu nào cả, nàng chắc cũng hiểu thấu, chúng ta lại bắt đầu lần nữa, được không?”

Ta muốn trả lời hắn, muốn nói với hắn nhưng lại không thể mở miệng mà ngắt lịm đi.

Thật ra ta muốn nói, Liễu Hoa Hiên, ngươi còn nhớ năm đó ta đã từng nói ‘Ta sẽ không yêu nữa.’

Tuy rằng ta không làm được, nhưng tổn thương, vẫn là tổn thương.

Ta lại gặp cảnh mộng kỳ quái ấy.

Nhưng lúc này đây, ta đã nhớ rõ, đã cảm thấy rất rõ.

Thế trần hỗn loạn, tình yêu và oán hận khắc cốt ghi tâm.

Nữ tử trong mộng, khoảng 17 đến 21 tuổi, luôn im lặng đứng bên cạnh người đó, chiêm ngưỡng hắn, ngược nhìn hắn. Nhìn hắn từ một quý công tử thanh nhã, ung dung bước dần đến Điện Kim Loan.

Hoá ra nhiều năm trước, ta đã như vậy, yêu đến khắc cốt ghi tâm.

Hoá ra nhiều năm trước, ta đã như vậy, hận đến tê tâm liệt phế.

Trong mộng cảnh, lại có thêm vài chi tiết.

Phượng Nhi không biết, Giản Hề không biết, Bách Lý Quân Hoa không biết, chỉ có ta và nàng biết.

Đó là một đêm khuya năm 11 tuổi, ta một mình ngồi ở thư phòng, chăm chú đọc sách. Đột nhiên có một nữ tử đi đến, dung nhan xinh đẹp diễm lệ, nàng đột nhiên cười với ta, sau đó ta chỉ thấy trước mắt loé sáng, toàn thân lạnh buốt đến đỉnh đầu.

Từ đó, ta thường xuyên gặp ác mộng.

Trong mộng vẫn là nữ tử xinh đẹp diễm lệ đó hét lên với ta: “Tại sao ngươi còn chưa cút đi?! Sao còn chưa đi? Ta yêu chàng...nếu ngươi không đi, ta sẽ giết ngươi!”

Nhưng ta vẫn gắt gao nắm chặt sợi tơ hồng, mím môi không nói, nghe nàng lặp đi lặp lại, nhưng trong lòng ta luôn tự nhủ, không thể rời đi, không thể đi, không thể đi.

Ta bắt đầu thường xuyên nói chuyện mất kiểm soát, cười mất kiểm soát, từng đêm, cùng nàng ta, nhìn dung mạo nàng từng chút đổi thay, trở nên ngày càng giống ta, cho đến một đêm, nàng cuối cùng cũng trở thành hình dáng của ta.

Nàng nói với ta: “Ta là Diệp Tiểu!”

Ta không nhận được, nói: “Ngươi không phải!”

Nàng cười khê: “Không, ta chính là Diệp Tiểu!”

Ta liều mạng nắm giữ sợi tơ hồng, cười lạnh nhìn nàng: “Ngươi đừng hòng cướp được sự phụ ta.”

Nàng lại lắc đầu: “Đó vốn là sự phụ ta, ta cần gì phải cướp?”

Ta từ trong mộng tỉnh lại, cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Áo gối bên cạnh ướt một mảng, Liễu Hoa Hiên đang chăm chăm nhìn ta, sắc mặt tái nhợt không một giọt máu.

Ta phát hiện trong thân thể có linh lực vạn năm của hắc, nhìn hắc suy yếu thì đã hiểu ra, nhất định tình thế đã nguy cấp đến cực điểm, hắc mới phải dùng đến hạ sách này.

Ta khê thở dài, nói với hắc: “Tình cảnh này, nếu ngươi tiếp tục dùng nguyên đan của ta, Quân Hoàng tư chủ cũng có thể tự hồn xong rồi.”

Hắc nhìn ta cười nhưng thần sắc lại lo âu: “Ta đã cho người đi lấy, nàng ở U Minh Phủ nghỉ ngơi đi.”

Ta gật đầu, làm bộ như muốn nằm xuống nghỉ ngơi, Liễu Hoa Hiên thấy thái độ bình tĩnh của ta thì cũng thở phào, nhưng bất ngờ ta vung tay, dùng Toả tiên thừng trói Liễu Hoa Hiên lại. Liễu Hoa Hiên vốn đang suy yếu, một chiêu của ta đã có thể khiến hắc không thể động đậy, hắc kinh ngạc nhìn ta nói: “Tiểu Tiểu, nàng muốn làm gì?”

Ta nhìn hắc mỉm cười, áp tay lên mu bàn tay hắc, đem linh lực vạn năm chậm rãi độ lại. Liễu Hoa Hiên lập tức giãy dụa nhưng Toả tiên thừng của ta khác biệt so với Toả tiên thừng bình thường, là thánh vật của Bồng Lai đảo, là một trong những sấm lễ của Bách Lý Quân Hoa, linh lực vạn năm ta trả lại cho hắc, hắc cũng không thể hoá giải được.

Hắc sắc mặt càng lúc càng tái, nói với ta: “Tiểu Tiểu, đừng làm chuyện điên rồ, nàng trước tiên phải dưỡng thương cho thật tốt, nghe lời ta, nàng phải dưỡng thương...”

“Đừng lo!” Ta cười, thần nhiên hạ giọng: “A Hiên, ta chỉ muốn đi hỏi hắc một câu mà thôi. Dù có được hạnh phúc hay thậm chí mất mạng, cũng không hề gì.”

“Vậy nàng phải dưỡng thương cho khoẻ đã.” trong mắt Liễu Hoa Hiên dần hiện lên thần sắc cầu xin: “Tiểu Tiểu, ta không thể lại nhìn cảnh tượng như năm đó...Tiểu Tiểu, nàng chờ một chút...”

“Chờ không được.” Ta nhẹ nhàng thở dài, đứng thẳng dậy: “Ta sợ chờ thêm một chút nữa, ta sẽ không còn dũng khí. Ta sợ chờ thêm, họ đã thành thân mất rồi, A Hiên.” Ta khom lưng, gọi ra cái tên 3 vạn năm qua chưa từng gọi lại, im lặng nhìn khuôn mặt tuần tú của hắc, kể đó đặt một nụ hôn thân ái lên trán hắc, nói: “Chúng ta đã bỏ lỡ. Ta đã buông tay, ngươi cũng hãy buông tay đi thôi. Ngươi sẽ có một cuộc sống tốt đẹp, còn ta, từ lúc nào không biết, ta đã giao trái tim này cho người đó rồi.”

Nói xong, ta xoay người rời đi.

Liễu Hoa Hiên ở phía sau gọi tên ta, liên tục, nhưng lại trở thành những tiếng ghen ngào.

Ta đột nhiên nhớ lại vạn năm trước, người nam tử như màn mưa bụi Giang Nam bên cạnh dòng Vong Xuyên. Gió mát vờn qua, thời gian trôi nhanh, thương hải tang điền biến ảo đem hết thảy yêu hận mài mòn dần.

Thật ra, ta đã từng yêu người.

Nhưng người lại chậm trễ quá lâu.

Nếu là vạn năm trước, hẳn nói cho ta biết.

Hắn nói: “Tiểu Tiểu, ta chỉ sợ ta không thể sống để gặp lại nàng. Tiểu Tiểu, nàng hãy đợi ta.”

Ta nghĩ, ta sẽ không yêu Bách Lý Quân Hoa, ta cũng sẽ không rời xa hắn.

Ta ở trong phòng lục tung mọi thứ, cuối cùng cũng tìm được một lọ linh đan diệu dược, ta đem toàn bộ chỗ thuốc đó nuốt vào, cảm thấy cơ thể đã khá hơn, vì thể niệm tiên quyết, dò tìm vị trí của Bách Lý Quân Hoa. Nhưng lại như đá chìm đáy biển, sợ là có người đã bố trí kết giới quanh hắn, mọi tin tức của ta đều không truyền đi được.

Ta cười gọi tên kẻ đó: “Thư Tĩnh, người chờ đó!”

Trong cung điện của ma giới, nơi nơi giăng đèn kết hoa, hoan hoan hỉ hỉ.

Nữ tử mặc hoa bào đỏ tươi, trên mặt có một tầng ửng hồng, hỏi Bách Lý Quân Hoa đang ngây ngẩn bên cạnh: “Sư phụ, người thấy có đẹp không?”

Bách Lý Quân Hoa bị tiếng nói của nàng làm giật mình, quay đầu nhìn nữ tử đang che mặt, cùng một khuôn mặt, cùng ngữ điệu, thậm chí là cùng ánh mắt, nhưng sao hắn lại luôn cảm thấy thiếu điều gì. Hắn cố nén lại bất an trong lòng, gật đầu nói: “Ừ, Tiểu Nhi mặc cái gì cũng đẹp.”

Nữ tử hơi khựng lại, đi đến trước mặt Bách Lý Quân Hoa, ngồi xổm xuống, gối đầu lên đùi hắn, từ từ nói: “Sư phụ, Diệp Tiểu là tên ở nhân gian của ta, sư phụ phải nhớ, tên của ta vốn là Thư Tĩnh, công chúa ma tộc, Thư Tĩnh.”

Dứt lời, nàng ngẩng đầu lên chăm chú nhìn Bách Lý Quân Hoa, cười nói: “Sư phụ, người gọi ta một tiếng Tĩnh Nhi đi.”

Bách Lý Quân Hoa không nói lời nào, hắn nhìn nữ tử trước mắt, đột nhiên nhớ tới nữ tử áo trắng kia.

Nàng luôn mang theo một tư thái lười biếng không đứng đắn, nét mặt lạnh nhạt trầm tĩnh. Ôm trăm ngàn năm đau xót, lại còn có thể cùng hắn say rượu hát ca: “Dù cho thề non hẹn biển, dù cho thâm cừ đại hận, mấy ngàn mấy vạn năm trôi qua, cũng sẽ phai nhạt, sẽ bị lãng quên.”

Dường như dù có cừ hận đau khổ đến thế nào, nàng đều có thể buông xuống, nhiều năm sau, vẫn đậm phong khinh bỏ qua.

Nàng dù trầm mê trong phù thế, vẫn không hề tham nhập vào giữa thế trần huyễn hoặc đó. Nàng luôn xem tất cả như một cuộc du ngoạn đùa vui, cao cao tại thượng nhìn người người dập dềnh nổi trôi.

Yêu là yêu hết mình, bị phản bội, bị lợi dụng, nàng lại chỉ tự mình ôm đau xót, sau đó chậm rãi quên đi.

Nàng luôn có thể buông tay.

Nhưng mà, liệu nhiều thật nhiều năm sau này, nàng cũng có thể như người qua đường thản nhiên cười với hắn, gọi hắn một tiếng: “Bách Lý đảo chủ?”

Nghĩ đến đó, hắn cảm thấy tim như bị cái gì đó nghiền qua.

Thế nhưng nhìn nữ tử trước mặt này, hắn lại không thể buông bỏ khúc mắc.

Nàng vì hắn làm nhiều chuyện như vậy, thậm chí còn không sợ hồn phi phách tán, vì hắn mà nhảy vào Cửu Đỉnh. Hắn thiếu nàng một đời, làm sao có thể buông tay?

Hơn nữa hấn yêu nàng, vốn là nàng.

Nhìn đôi mắt quen thuộc kia, Bách Lý Quân Hoa thở dài, gọi: “Tình Nhi!”

Thư Tình cười híp mắt, ôm chặt lấy hấn, khẽ thở dài một tiếng: “Sư phụ... Chúng ta... cuối cùng cũng được ở bên nhau!”

Khi ta bước vào địa giới ma tộc, đối phương tựa hồ đã sớm đoán được ta sẽ đến, tầng tầng canh gác nghiêm kín. Ta cũng không nhiều lời, lập tức rút thanh kiếm trong lòng bàn tay ra, ngay lúc định động thủ chợt thấy một vầng sáng chói loà khắp trời, một con phượng hoàng thật lớn đang gào thét trên đầu, lửa cháy bùng bùng, nháy mắt đã làm a quân đại loạn.

Trong lúc đang ngốc lảng thì ta nhìn thấy một con thủy long bay tới, theo sau nó là cuồng phong gào thét, lôi điện không ngừng trút xuống. Ta há hốc miệng, thấy trên vai bỗng trĩu xuống, một hồng y nữ tử miệng đóng đưa cành cỏ dại, tay khoát lên vai ta, sốt ruột nói: “Sao giờ người mới đến? Bọn ta chờ người lâu lắm rồi.”

“Các người...” Ta kinh ngạc, kiếm của Mộc Tử Du xẹt ngang qua, nàng quay đầu nói với ta: “Diệp Tiểu thượng thần, chủ tử nhà tiểu tiên vừa nghe chuyện xảy ra ở đại hôn của người, lập tức lôi tiểu tiên tới đây luôn.”

“Lâu rồi không đánh nhau, lần này coi như luyện tập.” Một bên, từ trong tay Giản Hề nhanh chóng hóa mấy phù chú, liên tiếp mấy con thủy long xé trời hiện ra. Đại Miêu đột nhiên đẩy ta một cái, nói: “Chúng ta mở đường, người đi đi!”

Nói xong, mắt thấy từ tay hấn ánh sáng chợt lóe, còn người đã cầm cờ nhún mình nhảy lên, những hình ảnh kỳ dị vầng chói vừa chuyển, liền thấy bốn phương tám hướng bỗng chấn động, Phượng Nhi nhỏ cọt cọt trong miệng ra, tóm lấy ta nhảy lên, sau đó biến hóa nhanh chóng, chỉ kịp thấy một loạt pháo hoa ùn ùn phát sáng, ta liền rơi vào giữa đồng lông vũ, tiếng phượng kêu vang vọng trời xanh, hoa lệ sáng lạn, không ai bì nổi.

Ta nhanh chóng điều chỉnh tư thái, ngồi ngay ngắn trên mình phượng hoàng, cảm giác gió thổi vù vù bên tai, Phượng Nhi ngày thường hay đùa giỡn vô lại, nay lại dùng ngữ điệu trịnh trọng cao giọng nói: “Thiên Đế có lệnh, ma tộc dụ dỗ đảo chủ Bồng Lai đảo nhập ma, xâm phạm lãnh thổ thần giới ta, đoạt hôn phu của thượng thần U Minh Phủ, thân làm thủ lĩnh phượng tộc – Thiên Địa Chính Thống ‘Phượng Âm’, Thiên Quân Giản Hề, Tư Mệnh Quán Thanh U, Tiên Quân Đại Miêu, thiên binh mười vạn, đưa đảo chủ Bồng Lai đảo trở về!”

Thanh âm truyền cực xa, ta cảm thấy trong lòng một cỗ nhiệt huyết sôi trào. Phượng Nhi thẳng đường tiến lên, thể như chẻ tre, những nơi đi qua đều bị nàng dùng tam vị chân hỏa thiêu sạch không còn một mảnh. Phía sau, tiếng ồn do mười vạn thiên binh cùng Ma quân chém giết vẫn đang diễn ra, sau đó càng lúc càng nhỏ dần.

Không biết đã bay bao lâu, ta cuối cùng cũng thấy được cung điện ma tộc đang giăng đèn kết hoa như muốn chúc mừng cái gì.

Ta cảm thấy mắt đau đau, Phượng Nhi giải thích cho ta: “Bọn họ sắp thành hôn. Tiểu Tiểu, người đi đi, nói cho hấn biết đó là kẻ lừa đảo, người nhất định có thể đem Bách Lý Quân Hoa trở về.”

Nghe nàng nói, ta không khỏi thở dài.

“Phượng Nhi, nàng không phải kẻ lừa đảo.”

“Sao có thể?!” Phượng Nhi thất thanh: “Tiểu Tiểu, Diệp Tiểu kia vốn là người lịch kiếp!”

“Phượng Nhi, người có biết ký hồn thuật? Người có biết, thân thể kia là một thể hai hồn? Hấn không nhận lầm, ta là Diệp Tiểu năm đó, Thư Tình cũng là Diệp Tiểu năm đó.”

“Người...”

Phượng Nhi còn muốn nói tiếp nhưng ta lại không cho nàng cơ hội, quay người, từ trên mình nàng nhảy xuống, tiếng gió bên tai gào thét, thoáng như năm đó khi ta nhảy vào Cửu Đỉnh. Ta vẫy tay với nàng, nói: “Đi đi! Phượng Nhi, xem binh sĩ thần giới chúng ta kiến công lập nghiệp tài giỏi thế nào, phá tan giang sơn Ma giới!”

Dứt lời, ta xoay người nhẹ nhàng đáp xuống đất, thủ vệ giữ thành lập tức xông về phía ta, trường kiếm trong tay ta vung lên, kiếm quang nở rộ, nháy mắt trên mặt đất đã lưu lại một vết cắt dài.

Phượng Nhi tuy ở trong hình dáng phượng hoàng nhưng ta nhìn thấy mắt nàng khẽ nhú lại, nói cùng ta: “Được, hôm nay việc công phá thành dành cho ngươi.”

Dứt lời, nàng liền bay đi. Trường kiếm của ta chỉ thẳng về trước, nhìn đám ma binh mà nói: “Tránh đường!”

Ngay lúc ấy, ta bỗng nhiên có một cảm giác.

Hoá ra, ta không phải đến để cướp phụ quân, ta đến để vui đùa.

26. Chương 26: Thương Tâm

Đương nhiên, đối phương không để cho ta có thời gian suy nghĩ ta đến đây để làm gì, chúng nhất loạt xông lên, toan lấy thịt đè người. Ta nhìn chúng, nhú mày nói: “Các ngươi ý đồ đồng hiệp yếu?”

Đối phương dùng hành động trả lời ta, tên cầm đầu đáp: “Lên!”

Sau đó chỉ còn đao quang kiếm ảnh, ta ôm trán than nhẹ, trường kiếm xẹt qua lập tức hất tung bọn ma binh trong bán kính 10 thước, rồi nhún người lao thẳng về phía chúng.

Sống mấy vạn năm rồi mà cung điện Ma giới cũng chưa tới bao giờ, không thể chấp nhận được.

Dù là quang minh chính đại hay là lén lút, tóm lại số lần ta đến đây không nhiều lắm nhưng cũng không tính là ít.

Tuy rằng ta luôn nhàn hạ tham ngủ, nhưng dù sao cũng sống lâu năm, tu luyện cũng lâu, trong tứ hải bát hoang còn phải gọi ta một tiếng ‘Thượng thần’, nên dù ta bất tài nhưng cũng không phải bán cải trắng.

Ai nấy trên thần giới đều biết phiền phức nhất chính là U Minh Phủ, yêu ma quỷ quái đều do U Minh Phủ quản lý, nên chúng ta đã được tôi luyện nhiều, sức chiến đấu cũng mạnh mẽ. Bởi vậy, Phượng Nhi mới to gan, an tâm để ta lại nơi này, tóm lại một câu, chết cũng không thua!

Ta còn chưa vọt tới đại điện, đã nghe từ trong truyền đến tiếng ca quen thuộc. Làn điệu trong trẻo, dịu dàng xen lẫn bi thương.

Ta biết đó là ai, xoay người vịn lan can nhảy lên, kéo theo cả đám truy binh từ cửa sổ nhảy vào bên trong điện.

Hình ảnh vô cùng ảm áp.

Nữ tử nằm trên giường, gối đầu lên đùi hắn, mái tóc dài buông xoã, trong tay nam tử cầm một chiếc lược, tỉ mỉ chải từng sợi tóc cho nàng.

Nam tử dung mạo tuấn nhã, tuyệt thế vô song. Hình ảnh hai người quấn quýt, hoàn mỹ như một bức họa.

Nếu ta chưa từng đến, nếu ta chưa từng cầm kiếm nhảy vào mang theo truy binh thì bức họa này dĩ nhiên là còn tiếp tục.

Nhưng ta đã đến.

Vì thế, ta thấy sắc mặt Bách Lý Quân Hoa đột nhiên biến đổi, sững sờ nhìn ta, ánh mắt lay động nhưng lại chưa hề mở miệng. Ta thu hồi kiếm.

Dùng bạo lực giải quyết một đám truy binh, rồi sau đó nhân lúc rảnh rỗi, ta ngồi xuống đối diện với hai người đang nằm kia, vô sỉ cười cười: “Aha, chào hai vị!”

Thư Tĩnh đang nhắm mắt dưỡng thần cuối cùng cũng mở mắt ra nhìn ta, nàng ta vẫn gối trên đùi Bách Lý Quân Hoa, lười biếng phất phất tay nói với đám người phía sau ta: “Ồn ào chết được, đừng tay cho ta!”

“Nhưng...”

Đám ma binh chần chờ nhìn nàng ta, Thư Tĩnh lạnh lùng trừng mắt nhưng lại vô hình trung có khí thế không giận mà uy: “Bản cung bảo các người đừng tay!”

‘Bản cung’ vừa lên tiếng, đám ma binh lập tức thối lui sang một bên. Ta quay đầu làm bộ cung kính chào Thư Tĩnh, trêu đùa: “Thư Tĩnh công chúa, nhiều năm không gặp, người vẫn khỏe chứ?”

“Sao bằng người.”

Thư Tĩnh cười nhạt, ta lại cảm thấy nàng ta đang nghiêng răng nghiêng lợi: “Ta ở Đông Hải bị giam ba ngàn năm, mà Diệp Tiểu thượng thần vẫn sống tiêu sái làm vậy, rất khoái hoạt.”

Nghe nàng ở trước mặt Bách Lý Quân Hoa thản nhiên đề cập đến chuyện năm đó, ta nhú nhú mày, quay đầu nhìn về phía Bách Lý Quân Hoa nói: “Người đã biết?”

Bách Lý Quân Hoa lặng nhìn ta, gật đầu.

Ta nhìn người trước mặt này, cùng dáng vẻ, cùng khuôn mặt, qua ngàn năm, hẳn lại chưa từng mấy may thay đổi, vẫn như đêm mưa ấy, người thiếu niên đã đưa tay cho ta.

Tuy rằng đã qua ba ngàn năm, ta lại vẫn nhớ rất rõ.

Khi đó, ta còn là phạm nhân, chỉ mới 7 tuổi. Ta giương mắt nhìn đám quan binh vọt vào, theo sau là một nam tử tên Nam Thiếu mang theo rất nhiều người cùng tộc nhân của ta đấu pháp, tiếp đó là một con đường nhuộm máu, ta được phụ thân ôm vào lòng, chạy, chạy mãi.

Không biết đã chạy bao lâu.

Cho đến khi người đột nhiên ngã xuống, ta chỉ thấy trước mắt một trời đỏ thẫm, bên tai là tiếng tộc nhân la hét chói tai, còn phụ thân chỉ lặp đi lặp lại: “Tiểu Nhi, chạy mau, chạy mau!”

Toàn thân ta run rẩy đặt thi thể phụ thân xuống, nhìn lại lưng người, chẳng chịt những vết thương huyết nhục mơ hồ. Khi còn bé, ta tuy rằng nhỏ nhưng đã biết một ít pháp thuật, ta tận mắt chứng kiến những phù chú trên lưng người mà không kiềm nổi, quỳ sang bên cạnh nôn hết ra.

Cách đó không xa truyền đến tiếng truy binh, ta nghĩ ta chắc chắn sẽ chết. Khoảnh khắc đó, sợ hãi và tuyệt vọng xen lẫn, bao phủ lấy ta.

Thật ra, ta không sợ chết.

Nhưng, ta lại không thể chết được. Nếu ta chết, ai sẽ báo thù? Ai sẽ vì Lan Lăng Diệp gia mà đòi món nợ huyết hải thâm cừ này?

Vì thế, ta bỏ lại thi thể phụ thân, nhắm cánh rừng bên kia dốc sức chạy vào.

Hôm đó trời mưa, màn mưa phùn dày đặc, không lâu sau ta đã ướt nhẹp, trong đêm mưa đó, ta đã nhìn thấy người thiếu niên áo trắng hoa quan, che ô mà đến. Hắn đứng trước mặt ta, khẽ khàng thở dài rồi ngồi xuống, đôi mắt tuyệt đẹp nhìn ta, hỏi: “Người có muốn theo ta không?”

Gió vờn trắng, hẳn giống như một thiên nhân.

Khi đó ta còn nhỏ nhưng đã liều lĩnh ôm lấy hắn, khàn khàn nói: “Dẫn ta đi!”

Nhớ lại năm đó khiến ta sống lại những yêu hận triền miên.

Ta nhìn người này, hỏi hắn một câu: “Vậy, người người yêu là ta, hay Thư Tĩnh?”

Quả thật, ta biết ta không nên hỏi những lời này.

Chuyện ta nên làm lúc này là lập tức rời đi, trở lại cổng thành, chờ mười vạn thiên quân đánh tới, rồi công phá thành, không chừng còn được thưởng một chức quan tạm. Rồi sau đó, tiếp tục cùng đám Phượng Nhi vô tâm vô phế, ngày dài qua mau sẽ có thể quên được hấn.

Hấn là như vậy.

Từ đó, ít nhất nhiều năm sau, hấn sẽ vẫn nhớ một Diệp Tiểu thượng thần tiêu sái chưa từng hèn mọn yêu hấn, chưa từng bỏ xuống lòng kiêu ngạo, nhưng lại tự biến mình thành một vật phẩm tầm thường, mặc hấn lựa chọn, hỏi hấn một câu ‘Người người yêu là ta, hay Thư Tĩnh?’

Nhưng ta lại lựa chọn con đường khó khăn này.

Ba ngàn năm trước, ta lấy thân phận phạm nhân mà yêu hấn,

Ba ngàn năm sau, ta lại lấy thân phận thần tiên mà yêu hấn.

Hấn là kiếp số của ta, ta trốn không thoát, trốn không thoát. Ta lấy ba ngàn năm yêu hận đến hỏi hấn một câu này.

Ta bình tĩnh nhìn hấn, chờ hấn đáp lời.

Hấn không mở miệng, ta thấy Thư Tĩnh âm thầm kéo tay hấn, nói với hấn: “Sư phụ, người không thể rời bỏ ta. Ta chỉ có người, nếu người đi...”

Câu sau nàng không nói ra, nhưng ta và Bách Lý Quân Hoa đều hiểu. Ta nhìn thấy thần sắc thống khổ của Bách Lý Quân Hoa. Hấn nhìn vào mắt Thư Tĩnh, như đang nhớ lại điều gì, qua hồi lâu, hấn quay đầu nói với ta: “Tiểu Tiểu, ta không thể phụ nàng ấy.”

Thời khắc ấy, ta bỗng nhiên cảm thấy bên tai có gì đó vang lên, vỡ vụn.

Ta nhếch khóe miệng, nhìn vào gương mặt giống ta rồi cười nói với Thư Tĩnh: “Thư Tĩnh, hấn yêu người, vậy thứ thuộc về ta, hãy trả lại cho ta.”

Dứt lời, trường kiếm của ta đâm thẳng tới, hướng vào gương mặt giống ta kia. Trong mắt nàng ta hiện lên một tia hoảng sợ, giữa ánh sáng chớp loè, ta nghe thấy Bách Lý Quân Hoa thét lên: “Đừng!”

Kế đó cảm giác có thứ gì xuyên qua ngực ta, kiếm của ta cũng không dừng lại, đâm thẳng về trước, phút chốc đã cắm vào mặt Thư Tĩnh, khắc theo đường viền trên mặt nàng ta.

Tấm da từ mặt nàng rơi xuống, nàng lập tức buông rơi thanh kiếm đã đâm xuyên qua ngực ta, ngồi thụp xuống ôm mặt hét chói tai.

Bách Lý Quân Hoa sững người nhìn ta, run giọng nói: “Tiểu Nhi...”

Tay hấn run rẩy.

Vì thế, cảm giác kiếm của hấn cũng run theo, truyền đến trái tim đã bị hấn xuyên thủng.

Có lẽ hấn đã quên, Thư Tĩnh vốn là công chúa ma giới, sao lại cần hấn hỗ trợ?

Có lẽ hấn đã quên, ta vốn không có nguyên đan, vị trí trái tim, chính là tử huyết của ta.

Hai thanh kiếm, một tiên một ma, cùng lúc xuyên qua, ta thật vinh hạnh.

Ta mỉm cười nhìn Bách Lý Quân Hoa, nói: “Không phải vì ta làm bị thương nữ tử người yêu thương, nên người cảm thấy một kiếm xuyên qua tâm ta còn chưa đủ, muốn thêm vài nhát người mới thỏa lòng?”

Khi nói những lời này, ta đã bắt đầu không nhìn được rõ gương mặt hấn nữa. Rất nhiều hình ảnh ở trong đầu ta nhất tề hiện lên, giống đèn kéo quân, ghi ấn ký lên cuộc đời ta.

Dược quân nói đúng, U Minh Phủ của ta là đất chết, không thể trồng nổi hoa đào.

Nhưng buồn cười, sao ta lại thế, cứ tin tưởng hết lần này đến lần khác?

Ta cảm thấy có cái gì đó từ mắt chảy ra, không thể kiểm soát.

Thư Tĩnh có lẽ cuối cùng cũng tỉnh táo lại, la hét vọt về phía ta. Ta không còn sức lực đánh trả, chỉ có thể đem hết toàn lực, nắm lấy tay áo của Bách Lý Quân Hoa.

Ta há miệng, nhưng chỉ nói được: “Sư phụ... Người nắm đó cứu phạm nhân ta một mạng, hôm nay ta lấy tiên thân trả lại cho người, cũng coi là đáng giá.”

Nói xong, ta cảm giác được toàn thân có gì đó đang thoát ra. Thân mình người bên cạnh run rẩy, điếng người hỏi: “Tiểu Nhi?”

Ta dùng hết lực nói chuyện, nhưng lại không biết hắn có thể nghe thấy không.

“Sư phụ, ta đúng là không bằng nàng... Ta đã quên người ba ngàn năm, nhưng nay ta đã nhớ lại rồi. Nàng vẫn nhớ rõ người, ta quả thực không bằng nàng...”

Có thứ gì đó trong đầu lướt qua, ta nhớ lại từng chút một.

Đêm mưa đó, người thiếu niên đội mưa mà đến, gió vờn trăng, tựa thiên nhân;

Trên núi Lan Lăng trăm hoa đua nở, hắn nói cùng ta lời thề son sắt, hắn nguyện lấy quốc làm sinh, rước ta về;

Tiết hoa đăng, hắn cầm một ngọn hoa đăng hoạ ta, hỏi: “Tiểu Nhi, nàng có thích không?”

Dưới tàng cây nhân duyên, hắn kiên nhẫn viết tên ta và hắn;

Bên đá Tam sinh, hắn nắm tay ta, hỏi: “Tiểu Nhi, gả cho ta, nhé?”

...

Ta bất hạnh làm sao, may mắn làm sao.

Hắn là nam tử tuyệt thế vô song, sao ta lại diễm phúc được tận hưởng tình yêu của hắn?

Ta thấy mắt dần rõ hơn, nhưng bỗng nghe được có tiếng kêu hét hoảng: “Tiểu Tiểu!”

Ta quay đầu, thấy sắc mặt trắng bệch của Liễu Hoa Hiên.

Ta lại nghĩ tới những năm tháng tốt đẹp chẳng dài lâu ấy.

Họ đều đã cho ta những mộng cảnh đẹp đẽ, đều cho ta giấc mộng tươi sáng.

Tầm mắt ta càng rõ hơn, ta thấy Phượng Hoàng ngày ngày đều ngông cuồng ngạo mạn nhưng xinh đẹp, thấy Giản Hề thuần thực triệu hồi thuỷ long, thấy trường kiếm phá trận của Mộc Tử Du, thấy tế cờ triệu yêu của Đại Miêu...

Sau đó ta quay đầu lại, nhìn hắn.

Hắn quỳ trên đất, ngửa đầu nhìn ta, ta lúc này mới phát hiện, ta đã trôi nổi trên không, thân thể đã gần như trong suốt.

Gương mặt tuần tú của hắn đầy vết lệ, trong mắt ngập tràn sững sờ và tuyệt vọng. Ta mỉm cười, nhìn Thư Tĩnh với gương mặt kinh dị bên cạnh hắn.

Ta đột nhiên cảm thấy không cam lòng.

Nhưng ta có thể làm được gì?

Ta chỉ có thể làm một chuyện duy nhất, ta cười yếu ớt hỏi hắn: “Sư phụ, tự tay giết ta, người có vui không?”

Nói xong, ta cảm thấy thân thể từ từ tan biến. Ta thấy hắn nhào tới, hét lớn một tiếng: “Không!!”

Thế nhưng tay hắn lại xuyên thẳng qua cơ thể ta, ta trở mắt nhìn chính mình nát vụn thành từng mảnh nhỏ, phiêu tán quanh hắn.

Trong giây phút cuối cùng, ta thật ra muốn nói

‘Sư phụ, kỳ thật ta đã có một giấc mộng rất đẹp!’

Ta muốn có với người thật nhiều hài tử, muốn cùng người nắm tay đi đến trọn đời, chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão.

Nhưng với phàm thân, ta không thể như nguyện.

Với tiên thân, ta cũng không thể như nguyện.

Bên tai là tiếng ca của người nam tử từ từ vọng lại, thẳng đến đáy lòng:

Phượng hề, phượng hề quy cố hương,

Ngao du tứ hải cầu kỳ hoàng,

Thời vị ngộ hề vô sở tương,

Hà ngộ kim tịch đẳng tư đường.

Hữu diệm thực nữ tại khuê phòng,

Thất nhĩ nhân hà sâu ngã trường.

Hà duyên giao cảnh vi uyên ương

Tương hiệt cương hề cộng cao tường.

Hoàng hề hoàng hề tông ngã tề

Đắc thác tư vĩ vĩnh vi phi

Giao tình thâm ý tâm hoà hài

Trung dạ tương tông tri giả thùy

Song dục câu khởi phiên cao phi

Vô cảm ngã tư sử dư bi.

(Khúc ‘Phượng cầu Hoàng’ – Tư Mã Tương Như)

Hoàn chính văn

27. Chương 27: Ta Là Diệp Tiểu

Dãy Hằng Sơn là một nơi rất đẹp.

A Hiên nói cho ta biết, trên thế giới này nơi đẹp nhất chính là dãy Hằng Sơn, cho dù là thiên cung cũng không thể sánh bằng, mà Bồng Lai đảo trong truyền thuyết lại càng không thể so được.

Lúc hắn nói điều này thì nghiêng răng nghiêng lợi, mang theo nụ cười âm hiểm, lại còn ra vẻ hòa ái nói với ta: “Tiểu Tiểu, người phải nhớ kỹ, trên đời này nơi đáng ghét nhất chính là Bồng Lai đảo, người đáng ghét nhất chính là người Bồng Lai đảo, mà không thể tiếp xúc nhất chính là đảo chủ Bồng Lai đảo.”

“Người và hắn có thù?”

Nhìn điệu bộ ngây thơ của A Hiên, ta thật khó hiểu, ăn từng quả từng quả vải trong đĩa, lơ dềnh hỏi. Sắc mặt A Hiên thay đổi mấy lần, thần sắc rất phức tạp, làm cho ta càng khó hiểu hơn nhưng không đợi ta mở miệng, hắn lại trưng ra một nụ cười tươi rói: “Tiểu Tiểu, hôm nay muốn đi chơi ở đâu? Ta mang người đi.”

Yên lặng, xuất hiện này giờ mà còn chưa tự giới thiệu, ta quả là rất vô lễ.

Đúng vậy, như mọi người đã biết, ta sinh ra ở cực đông, là tiểu bá vương trên dãy Hằng Sơn, Diệp Tiểu.

Từ khi sinh ra, ta đã ở dãy Hằng Sơn, bên cạnh A Hiên.

A Hiên tên đầy đủ là Liễu Hoa Hiên, nhưng hắn chưa bao giờ cho phép ta gọi hắn như vậy, hắn luôn nói với ta: “Tiểu Tiểu, người phải gọi ta là A Hiên, gọi A Hiên mới có kẹo ăn.”

Sau đó, vì ta còn nhỏ, để có kẹo liền khuất phục.

Nhưng ta vẫn cảm thấy, hắn là trưởng bối của ta, ta không nên gọi hắn như vậy. Vì thế ta suy tư thật lâu, rốt cục nên gọi hắn thế nào đây?!

Vấn đề này luẩn quẩn quanh ta ba mươi năm, mãi đến một ngày, ta ngồi trên bậc thang ở dãy Hằng Sơn nhìn một hầu tử chạy qua, đột nhiên sau khi nghe được một tiểu hầu tử gọi ‘cha’, ta mới bừng tỉnh đại ngộ, hoá ra ta hắn phải gọi A Hiên là cha mới đúng.

Vì thế tối hôm đó, khi A Hiên về đến nhà, ta đang an vị bên bàn ăn, dùng cặp mắt không tính là lớn lắm nhìn chòng chọc hắn từ trên xuống dưới, cung kính giơ ngón tay cái một tiếng: “Cha!”

Lúc đó, sắc mặt A Hiên chuyển đủ màu, từ xanh sang trắng, từ trắng sang đỏ, từ đỏ biến thành đen.

Qua hồi lâu, hắn trầm mặt hỏi ta: “Ai dạy người gọi như thế?”

Ta gõ bát, tiểu ý kéo dài nhìn hắn nói: “Cha, con thông minh không? Con tự nghĩ ra đó.”

“Tiểu Tiểu,” nghe ta nói, sắc mặt A Hiên có vẻ buồn, hắn ôm lấy ta, đặt lên đùi, ta ôm cổ hắn, nhìn khuôn mặt cau lại của hắn, thấp thỏm hỏi: “Con gọi không đúng sao?”

“Người không thể gọi ta như vậy được.” A Hiên khẽ thở dài: “Ta không phải cha người.”

“Hả?” Đến lượt ta buồn rầu: “Người không phải cha ta, vậy người là ai?”

“Ta...” A Hiên trở nên lúng túng, hắn chăm chú nhìn ta, ta có thể cảm giác được, hắn kỳ thật không mấy vui vẻ. Cảm giác này so với việc ta không thể ăn vải thì còn khó chịu hơn.

Ta cảm thấy, xuất phát từ hiếu đạo, ta không thể cứ tiếp tục để hắn buồn bã thế được.

“A Hiên đừng buồn!” Vì thế ta ôm cổ hắn, vỗ vỗ lưng hắn nói: “A Hiên đừng buồn nữa, A Hiên buồn, Tiểu Tiểu sẽ không ăn cơm.”

“Ha...” Nghe ta nói, hắn liền nở nụ cười, đưa tay捏捏 mũi ta: “Tiểu quỷ, người nói không ăn cơm? Ta tin người mới lạ đấy!”

Lúc hắn cười, ánh mắt lấp lánh như ngọc quý phát sáng, vô cùng đẹp đẽ. Ta không kiềm được vươn tay khẽ chạm qua đôi mắt hắn, hắn bị động tác của ta làm cho sững sốt, ta nhìn hắn rồi nói: “Mắt A Hiên đẹp quá!”

“Thật không...” Nghe lời ta nói, hắn như phục hồi tinh thần, thở dài một tiếng: “Nếu người thích, ta sẽ móc nó ra cho người, được không?”

Lời hắn nói sắc mùi máu, làm ta giật mình, cả người run lên.

Hắn liền hỏi: “Người sao thế?”

“A Hiên, người làm ta sợ.” Ta thành thực trả lời: “Lời người nói máu me quá. Lấy mắt người...tuy ta là tiểu bá vương của dãy Hằng Sơn này nhưng cũng không phải kẻ cuồng sát mà.”

“Ta đùa đó.” Hắn chưa xót cười, kéo ta: “Thôi, ăn cơm đi. Sau này cứ gọi ta là A Hiên, không cần phải nghĩ ngợi cách gọi khác. Còn tái phạm sẽ không cho người ăn vải nữa.”

Kết quả là, dưới sự uy hiếp trắng trợn của hắn, ta vẫn luôn gọi hắn là A Hiên cho đến bây giờ.

Năm nay ta vừa tròn 170 tuổi, ta là tiên thân trời sinh, nên thời gian trưởng thành so với phàm nhân chậm hơn rất nhiều, vì thế ta 170 tuổi nhưng bề ngoài vẫn chỉ như phàm nhân bảy tuổi, bởi vì ăn nhiều nên cũng mập mập tròn trĩnh, mắt không to nhưng rất có thần.

Hôm nay là sinh nhật ta 170 tuổi, buổi sáng ta thức dậy rất sớm, đến cạnh giường A Hiên đòi quà. A Hiên còn đang ngủ, bị ta đánh thức, hấn liền kéo ta vào trong chăn, uy hiếp ta nói: “Tiểu Tiểu, hoặc là cùng ta ngủ, hoặc là ném ngươi xuống hồ cho cá ăn.”

“Đừng, cá ăn không nổi ta đâu.”

Ta sớm biết cá vốn không ăn thịt người, vì thế ta ra sức phản kháng: “Cho ta quà, cho ta quà, không ta sẽ phá phòng ngươi.”

“Đầu ta đau lắm... ta muốn ngủ...” A Hiên ôm đầu: “Tiểu tổ tông, ngươi để yên cho ta ngủ được không?”

“Không được, ta muốn quà. Sinh nhật ta, ta muốn quà.”

“Tiểu tổ tông.” A Hiên run run, chỉ ra bóng đêm đen như mực bên ngoài: “Giờ mới canh ba...Quà của ngươi, ta đã chuẩn bị rồi, chờ sáng sẽ đưa cho, nhé? Ngươi ngủ đi, được không?”

“Không được.” Trong phòng tối hù nhưng đôi mắt ta đặc biệt sáng ngời, như lang sói, hưng phấn nhìn A Hiên: “A Hiên, ta rất hồi hộp. Ta...ta...ngủ không được! Biết sao ta ngủ không được không?” Ta nắm chặt tay, vẻ mặt kích động nói: “Hôm nay, hôm nay Mặc Tử Dạ sẽ đến!”

“Phanh!” Một tiếng nổ, ta nhìn thấy Liễu Hoa Hiên nhảy dựng lên, sau đó thẳng tay đánh lên cái trụ ở đầu giường.

Trụ giường của hấn là vàng ròng. Hấn đánh lên thứ rắn chắc như vậy, nó không mảy may sứt sẹo nhưng mặt của hấn đã đỏ au, thần sắc khiếp sợ chỉ vào ta nói: “Mặc Tử Dạ đến mà ngươi vui vẻ vậy sao?”

Mặc Tử Dạ làm ta vui vẻ ư?

Nghe hấn nói ta ngượng ngùng cười, ra vẻ nũng nịu kéo kéo quần áo nói: “A Hiên... Người ta thích hấn thôi... đừng nói trắng ra, mắc cỡ chết được!”

Ta nhìn thấy sắc mặt A Hiên trong bóng tối rất chi là khó coi, hấn nắm vai ta, thập phần thành khẩn nói với ta: “Tiểu Tiểu, Mặc Tử Dạ là người xấu, vô cùng xấu. Hấn có thể giết ngươi, la hét với ngươi, còn có thể lấy quy củ làm khó dễ ngươi, còn có thể nhân lúc không có ta mà đánh ngươi. Hơn nữa, ngươi không biết đấy, thật ra hấn rất nghèo, vô cùng nghèo. Nơi ở cũng tồi tàn, nên ngươi trăm ngàn lần đừng có thích hấn.”

“Hấn so với đảo chủ Bồng Lai đảo còn nghèo hơn á?” Lời miêu tả của hấn rất quen thuộc, ta không nhận được nghiêng đầu hỏi một câu. A Hiên cân nhắc một lát rồi nói: “Gần thế.”

“Hấn so với đảo chủ Bồng Lai đảo còn hung ác hơn á?”

“Ừm...gần thế.”

“Hấn so với đảo chủ Bồng Lai đảo còn xấu hơn á?”

“Ồ...cái này thì không bằng.” Hấn suy nghĩ một lát. Vì thế ta đã biết, xem ra đảo chủ Bồng Lai đảo quả nhiên là kẻ thù số một của hấn.

“Nhưng...” Ta không chịu thỏa hiệp, “ta vẫn thích hấn.”

Lời ta nói làm hấn cười gượng. Hấn trầm mặc nhìn ta hồi lâu mới thở dài hỏi: “Vì sao ngươi thích hấn?”

“Hấn có gương mặt đẹp.” Ta thốt ra, “cho tới giờ ta chưa từng thấy ai có gương mặt đẹp như thế.”

“Ồ...thế sao?” Sắc mặt A Hiên đỡ khốc đỡ cười, lại có chút mất mát. Hấn lẳng lẳng ôm ta vào lòng, không nói nữa, ta mơ hồ nghe hấn thì thầm: “Nếu nói là đẹp, trên đời làm gì có ai so được với hấn ta...”

“Ai? Ai còn nhìn đẹp hơn?” Ta nghe hấn nói như vậy, lập tức hưng trí bừng bừng.

A Hiên cười buồn, hỏi ta: “Tiểu Tiểu, A Hiên có đẹp không?”

“Đẹp!” Ta thành thực trả lời.

“Vậy vì sao ngươi không thích A Hiên?”

“Bởi vì...” Ta nghĩ nghĩ, xem có nên nói ra câu trả lời không. A Hiên im lặng nhìn ta, truy hỏi: “Vì sao?”

“Nhất định phải nói sao?”

Ta hơi bất an. A Hiên lại rất kiên định: “Nhất định phải nói.”

“Không được đánh ta?”

“Không đánh người.” Hấn hứa.

Ta vịn vẹo ngón tay, hít một hơi thật sâu, rốt cục cũng nói: “Bởi vì, người là cha ta!”

Phanh! Hấn lại một lần nữa đánh lên trụ giường.

Nhưng ta lại không sợ chết nắm góc áo hấn, vẻ mặt ta-rất-hiểu, nói ra suy đoán nhiều năm nay: “Cha, con biết, người nhất định có nỗi khổ không nói nên lời, nên không thể công khai quan hệ của con và người. Làm con riêng, thật ra con rất tự giác, chỉ cần người cho con ăn no, cho con tiếp tục làm tiểu bá vương của dãy Hằng Sơn, con cũng không để ý đến danh phận gì đâu.”

28. Chương 28: Ta Là Lưu Manh

Nhưng ta lại không sợ chết nắm góc áo hấn, vẻ mặt ta-rất-hiểu, nói ra suy đoán nhiều năm nay: “Cha, con biết, người nhất định có nỗi khổ không nói nên lời, nên không thể công khai quan hệ của con và người. Làm con riêng, thật ra con rất tự giác, chỉ cần người cho con ăn no, cho con tiếp tục làm tiểu bá vương của dãy Hằng Sơn, con cũng không để ý đến danh phận gì đâu.”

Nghe ta nói, A Hiên im lặng, sau một lúc lâu, hấn gắt gao nắm lấy bả vai ta, ra sức rung lắc hết lớn: “Ai nói với người như thế hả?!!!”

“Ồi...”

Ta bực mình hất tay hấn ra, khinh bỉ nói: “Còn cần người khác nói sao? Con sớm đã đoán được.”

“Nghe này, Tiểu Tiểu.” Hấn xoay mặt ta qua đối diện với hấn, vô cùng nghiêm túc nói: “Tiểu Tiểu, ta không phải cha người, ta không phải huynh đệ người, cũng không phải tiền bối của người.”

“Vậy người là ai?” Ta giương mắt hỏi lại.

A Hiên im lặng một lát, trịnh trọng nói: “Ta là nam nhân của người.”

Phốc ——

Ta té thẳng từ trên giường xuống.

Ta bị câu ‘Ta là nam nhân của người’ của A Hiên làm chấn động ước chừng ba canh giờ. A Hiên dường như đối với lời khẳng định này hết sức vừa lòng, hấn cũng không ngủ, trong ba canh giờ này, hấn luôn trông chừng ta, giải thích về cái định nghĩa ‘nam nhân’ này.

“Ta chăm sóc người, quan tâm người, thương yêu người, như vậy người cũng sẽ thử yêu ta.”

“Ta chẳng lẽ không yêu người?”

“Không phải kiểu yêu này.”

“Vậy là kiểu gì?”

“Nói đúng ra, là người muốn gả cho ta. Người muốn ta trở thành nam nhân của người. Hiểu không? Nam nhân, phu quân của người, đối tượng kết hôn của người, sau này sẽ là cha của con người...”

Phốc ——

Hắn lại lần nữa thành công dọa ta lăn xuống giường.

“A Hiên...” Ta từ dưới giường ngóc đầu lên: “Ta không phải trẻ con...”

“Cũng thế cả thôi.” Hắn nhìn ta, yên lặng thở dài, đáy mắt có chút ánh sáng nhu hòa: “Người vẫn chỉ là trẻ con. Chẳng qua...” ôm ta lên giường, hắn cười rộ lên: “Nếu người có thể cả đời không biết yêu hận, cứ như vậy ở bên ta cũng được.”

“Chỉ cần ở bên người?” Ta kinh ngạc nhú mày, hắn nheo mắt lại, gật gật đầu: “Ừ, chỉ cần ở lại bên ta.”

Ta vui sướng ôm chầm lấy hắn, phần khởi nói: “Vây, A Hiên chỉ cần tốt với ta hơn bất kỳ ai, ta sẽ không bỏ đi.”

“Thật không...” Nghe lời này, hắn ngẩn người rồi chậm rãi nở nụ cười: “Ta sẽ đối tốt với người hơn tất cả mọi người.”

Ta im lặng.

Ta cảm thấy có cái gì đó từ đáy lòng chảy qua, ấm áp, nhưng bí ai.

Ta lẳng lặng ôm hắn, hắn vươn tay ôm trọn ta vào lòng. Ta cùng hắn tựa cây và dây, quấn quýt dây dưa, sinh tử không rời.

Ta ở trong lòng hắn ngủ thiếp đi, không biết qua bao lâu, A Hiên gọi ta dậy, hắn cầm trong tay một bộ phục trang mới tinh màu tím, nói với ta: “Hôm nay là sinh nhật người, nên mặc quần áo mới.”

Ta để hắn giúp thay đồ, sau đó thay ta chải đầu. Ta chưa bao giờ phải làm những chuyện này, đều do hắn hoặc thị nữ giúp ta, một trăm bảy mươi năm qua, hắn từ vụng về lúng túng đã làm rất thuần thục. Ta ngoan ngoãn ngồi trước gương, nhìn những ngón tay khéo léo của nam tử tuấn mỹ đang vắn cho ta búi tóc rất đẹp. Ta ngửa ngáy tay chân liền túm lấy áo hắn nói: “A Hiên, ta nhìn thấy tỷ tỷ ống trúc mỗi sáng đều vẽ lông mày, ta cũng muốn vẽ.”

“Người cũng muốn vẽ?” A Hiên kinh ngạc hỏi, chỉ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của ta nói: “Tiểu Tiểu, nếu người vẽ lông mày, người ta sẽ nghĩ người có 2 cặp mắt đó.”

“Không thể nào...” Ta bất mãn, nhìn người trong gương, rất chi là buồn bực.

Mắt ta tuy hơi nhỏ, nhưng cũng không đến mức thế chứ.

Nhìn động tác của ta, trong mắt A Hiên tràn ngập ý cười dịu dàng, hắn vỗ lưng ta: “Được rồi, Tiểu Tiểu ngoan, mai mốt ta sẽ vẽ cho người, hôm nay đi gặp khách trước đã.”

“Ai? Họ sẽ đến sao?” Ta từ ghế nhảy xuống, không đợi A Hiên trả lời, liền phóng ra ngoài.

Họ là các thúc thúc, cô cô thường xuyên đến chơi với ta, Phượng Nhi, Giản Hề, Đại Miêu, Mộc Tử Du, Quán Thanh U, Quán Hoàng... Đường nhiên, còn có Mặc Tử Dạ nữa.

Ta gọi họ là thúc thúc, cô cô nhưng họ đều không thích ta gọi như vậy. Tất cả đều giống A Hiên, bắt ta phải gọi tên, mỗi lần ta lỡ miệng kêu một câu ‘cô cô’ hay ‘thúc thúc’, họ đều nổi trận lôi đình, nhảy dựng lên: “Làm ơn, đừng coi chúng ta già thế được không?”

Được rồi, kỳ thật là ta cố ý. Mỗi lần thấy điệu bộ phát hỏa của họ, trong lòng ta đều thấy thỏa mãn.

Ta hấp tấp vọt tới đại đường, sau đó giữa một đám người đang nói cười vui vẻ, ta phóng thẳng vào lòng một nam tử hoa y huyền sắc, dúi đầu vào ngực hắn, nũng nịu gọi: “Tử Dạ...”

Ta nhìn thấy hắn và mọi người, da mặt giật giật, sau đó rõ ràng còn thấy Quán Thanh U cùng Mộc Tử Du chớp chớp mắt, tiếp theo, Giản Hề cũng thật khoa trương, một tay vịn lấy góc bàn, một tay ôm mặt vô cùng đau khổ kêu to: “Trời ơi!”

Những người khác cũng ồn ào làm mấy động tác a dua, chỉ có người đang ở trước mặt ta đây, sau khi co rút cơ mặt xong thì tươi cười với ta, nheo nheo da mặt ta nói: “Người quả nhiên khi còn nhỏ vẫn đáng yêu hơn.”

Ta không hiểu ý hẩn lắm nhưng ta nghĩ hẩn đang khen ta. Vì thế lá gan của ta lớn hơn chút nữa, vươn tay sờ sờ mặt hẩn: “Tử Dạ có làn da đẹp quá!”

Ồ, cảm giác rất thích...

“Thật không?” Mặc Tử Dạ chớp chớp mắt, trong mắt như có ánh cười. Còn ta, rành rành nghe được tiếng nắm tay răng rắc.

Hừm...

Thật ra ta chẳng sợ.

Vì thế ta lại ngây thơ nhìn Mặc Tử Dạ, sau đó cực nhanh hôn lên hai má hẩn, ngay lúc đó, ta nghe được một tiếng ‘Bùm’.

Một tiếng nổ vang lên, kể đó một nữ tử túm lấy cổ áo ta kéo lên, liệng thành một đường cong hoàn mỹ hướng về phía A Hiên vừa bước vào phòng.

A Hiên bị hành động này làm cho kinh hoàng, chạy nhanh đến đón được ta, sau đó nhíu mày nhìn về phía nữ tử áo đen vừa ném ta: “Quân Hoàng, nàng có biết làm vậy nguy hiểm lắm không, nếu ngã xuống thì sao?”

“Làm ơn đi!!” Quân Hoàng chỉ vào người ta, vẻ mặt khó tin giậm giậm chân: “Liễu Hoa Hiên, người xem nàng vừa làm gì kia?!! Người đã thật sự đào tạo được một nữ lưu manh rồi đấy!! Còn nhỏ như vậy mà đã biết ăn đậu hũ người ta rồi, lớn lên sẽ thành ra thế nào nữa?”

“Hả? Thật sao?”

A Hiên nhìn quanh bốn phía, kết quả mọi người đều che kín mặt. Vì thế hẩn dùng mắt trên người ta, mỉm cười hỏi: “Tiểu Tiểu, thật sao? Người thật sự ăn đậu hũ Thiên Đế?”

“Không có... A...” Ta còn chưa nói xong, đã cảm thấy miệng bị ai đó nhéo thật mạnh, không khỏi hai mắt nhắm lại nhìn cái người với bộ dáng vô tội trước mắt. Đối phương còn mở to mắt hỏi ta: “Ấy, làm sao vậy?”

“A Hiên...” Ta biết hẩn chắc chắn là không tin ta, nên đành rưng rưng nói: “Hung dữ gì chứ, người ta thích ăn đậu hũ thôi mà.”

“À, đậu hũ...” A Hiên ra vẻ suy nghĩ rồi nói: “Tiểu Tiểu, ta đã nói với người, có người, được người ta cứu một mạng, kết quả còn muốn ‘ném bay’ ân nhân cứu mạng của mình, người nói người như thế có phải rất xấu xa không?”

“Hả?” Tư duy của A Hiên quả nhiên tốc độ, đột nhiên đã nhảy đến vấn đề này. Nhưng ta vẫn rất chân thành gật đầu phụ họa: “Rất xấu!”

“A... Hoa Hiên” Quân Hoàng bên cạnh bỗng nhiên nở nụ cười, rất một bộ mặt nịnh nọt ngắt ngang lời ta và A Hiên, “Ta sai rồi, lần sau không ném nữa, đem Tiểu Tiểu lại đây, lại cho Tử Dạ ôm một cái...”

“Không cần!” Ngay lúc ta dang rộng hai tay muốn bay về phía Mặc Tử Dạ, A Hiên đột nhiên dùng sức ấn ta vào lòng, mặc ta hai mắt nhắm lại nhìn tình nhân trong mộng đang ở trước mắt mà vô cùng tàn nhẫn cự tuyệt đề nghị của Quân Hoàng.

Quân Hoàng sắc mặt lập tức trở nên tốt hơn, chạy đến ngồi bên Mặc Tử Dạ, nắm bàn tay mềm mại của hẩn, sau đó ở trước mặt ta nói: “Tử Dạ, chàng xem ta đang bảo vệ chàng đấy”

Tử Dạ cái đầu người!

Tử Dạ cái mẫu thân người!

Tử Dạ cái tổ tông mười tám đời nhà người!

Ta ở trong lòng A Hiên cắn răng, xé rách quần áo A Hiên, ôm nỗi hận nhìn qua Mặc Tử Dạ và Quân Hoàng. A Hiên bất mãn ôm đầu ta, ta lại vùng vẫy chống lại, hẩn rốt cực không thể nhìn được nữa, cúi đầu nói: “Ta sẽ cắt phần vải của người!”

Ta lập tức quay đầu, liếc mắt đưa tình nhìn A Hiên, vì thế A Hiên nở nụ cười, dắt ta ra sân để chào đón nhóm Phương Nhi, sau đó giải phóng cho ta: “Tiểu thọ tinh, đi chơi đi.”

Nói xong, hắn liền xoay người, đi về phía Mặc Tử Dạ và Quân Hoàng. Lập tức có người xúm lại quanh ta.

Nói là đi chơi, nhưng ta cảm thấy thật ra ta đang bị người ta soi mói thì đúng hơn.

Ta bị một đám người vây ở giữa, sau đó mọi người ngồi xổm xuống, hí ha hí hửng nhìn ta như nhìn quốc bảo.

Vì thế ta giận dữ trừng họ, muốn để họ biết khó mà lui.

Thế nhưng, họ lại lộ ra nụ cười quỷ dị, Phương Nhi đột nhiên vươn tay, béo hai má ta: “Đúng là múp míp nha...”

“Tiểu Tiểu lúc nhỏ thật đáng yêu nhỉ” Giản Hề đột nhiên sờ soạng đầu ta.

“Ừ, lúc nhỏ ngực cũng phẳng...” Đại Miêu đột nhiên ấn lên ngực ta.

“Hóa ra Tiểu Tiểu lúc 7 tuổi lại có cái dạng này...” Mộc Tử Du ở một bên cảm thán.

“Vẫn là lúc nhỏ có vẻ quý củ hơn... lớn lên lại tự thành cái ‘đức hạnh’ gì đâu...” Quán Thanh U vuốt đầu ta cảm khái.

Ta cuối cùng không thể nhịn được nữa, trường kiếm từ lòng bàn tay trượt ra, một kiếm bổ về phía Phương Nhi, rống giận: “Có thôi đi không hả?!”

Một kiếm bổ ra ước chừng một trăm thước, mọi người sửng sốt một giây, Phương Nhi thì thào ra tiếng: “Ta còn tưởng rằng nhỏ sẽ không có sức, hóa ra vẫn mạnh dữ vậy...”

“Ấy, haha, chơi mệt chược đi, mọi người lại chơi mệt chược, chơi mệt chược thôi.” Giản Hề phản ứng lại trước hết, lập tức vừa hô vừa chạy, ta mất lạnh trợn trừng, giơ kiếm lên, đoàn người lại vừa hô hào chơi mệt chược vừa tản ra.

Ta cuối cùng cũng được yên tĩnh một chút, tính trở về tìm mỹ nhân Mặc Tử Dạ của ta.

Đi được không xa, bỗng ta nghe thấy tiếng ba người nói chuyện với nhau.

29. Chương 29: Hắn Là Quân Hoa

“Những năm qua thân thể ngươi có khỏe không?” Đầu tiên là thanh âm ẩn ẩn lo lắng của Quân Hoàng, kế đó là tiếng ho khan của A Hiên bộc lộ sự suy nhược mà bình thường ta cũng chẳng nhận ra.

“Khụ khụ... Vẫn khỏe. Khụ...tốt hơn trước...khụ khụ”

“Ta...haiz, là ta liên lụy các ngươi.” Giọng điệu Quân Hoàng tràn đầy áy náy, bên cạnh Mặc Tử Dạ khe khẽ thở dài, nói: “Thật ra, đều là sai lầm của ta,” nói xong, hắn quay đầu hỏi A Hiên đang ngồi: “Uống thuốc vẫn không khá hơn sao?”

A Hiên không đáp lời hắn, chỉ dứt quãng ho khan. Qua hồi lâu, hắn mới dần dịu xuống, từ tốn thở phào: “Cảm ơn thuốc các ngươi đã đưa đến.”

“Nếu không phải ta, ngươi cũng không đến mức như thế.” Quân Hoàng chậm rãi mở miệng: “Nếu không phải ngươi trước kia đã dùng năm vạn năm tu vi cứu ta, lần này lại mất thêm bảy vạn năm tu vi cứu Tiểu Tiểu thì sẽ không bị tổn thương lục phủ ngũ tạng như bây giờ.”

“Nhưng nếu không phải nhờ nàng, ta sao lại được như ngày nay?” A Hiên cười khổ, nhẹ giọng nói: “Năm đó nàng vì cứu ta mà chết, ta cứu lại nàng vốn là lẽ phải làm. Vả lại, ta và nàng cùng nhau lớn lên, làm sao ta lại không quyền luyện tình cảm này, chúng ta sao cần phải nói ai có lỗi với ai ư?”

“Thôi, quả thật là ta phải xin lỗi các người.” Nói tới đây, Mặc Tử Dạ thở dài tiếp lời A Hiên: “Nay người chỉ còn ba vạn năm tu vi, lại thêm mang trọng thương, sau này đừng cố gắng quá sức, phải dưỡng bệnh thật tốt, về phần khác...chúng ta sẽ giúp người che giấu.”

“Hắn còn tìm nàng sao?” Nghe Mặc Tử Dạ nói, A Hiên rũ mắt xuống, trong mắt đầy tràn khổ ỷ: “Một trăm bảy mươi năm, hắn sao còn không tin lúc trước đã tự tay giết chết nàng?”

“Haiz...Hắn sớm đã điên rồi, vô luận thật giả, hắn đều không tin nàng đã chết.” Quân Hoàng nâng chén trà lên, sắc mặt không đành lòng nói: “Ta còn nhớ rõ, khi gặp hắn năm vạn năm trước, một nhân vật phong hoa tuế nguyệt là thế, nay lại rơi vào tình cảnh này...Bây giờ hắn chẳng màng thứ gì, điên điên khùng khùng, chỉ biết đi khắp hoang tứ hải tìm người...”

“Dù thế nào, ta cũng sẽ không tặng nàng cho hắn.” A Hiên ngắt lời Quân Hoàng, tầm mắt phiêu hốt ngoài cửa sổ: “Quân Hoàng... Ta chẳng cần gì nữa, ta nghĩ chỉ cần giữ lấy nàng, để nàng vĩnh viễn không nhớ lại, ở bên cạnh ta cả đời, thế là tốt lắm rồi. Nói ta ích kỷ cũng được, nói ta vô sỉ cũng chẳng sao, nhưng ta thật sự không thể chịu đựng được cảm giác đó lần nữa.

Ta trở mắt nhìn nàng được gả cho người khác, nhìn nàng ngồi ở bậc thang mà chờ đợi người khác, nhìn nàng vì người khác mà khóc, vì người khác mà đau, vì người khác mà gượng cười, hơn nữa, ta lại phải trở mắt... trở mắt nhìn nàng ở trước mặt ta hồi phi yên diệt.”

Nói tới đây, hình như không thể kiềm chế nổi, A Hiên nắm chặt lấy ngực áo, đáy mắt ngập tràn thần sắc kích động: “Ta muốn giết hắn... Khoảnh khắc đó, ta thật sự hận không thể giết chết hắn! Vậy mà hắn lại động thủ trước ta, ra tay hủy diệt Ma giới, giết nữ nhân kia, sau đó điên điên khùng khùng bỏ chạy! Ha... Hắn cho tới bây giờ vẫn thế, lần đầu tiên, phải đợi sau khi nàng chết hắn mới lật đổ Cửu Đỉnh; lần thứ hai, cũng chờ nàng chết, hắn mới đi diệt ma tộc. Mỗi lần đều oanh oanh liệt liệt, kinh thiên động địa nhưng lại quá muộn.”

“Tặng nàng cho hắn? Ha...” A Hiên ngược mắt nhìn Quân Hoàng đang sững sờ trước mặt, cắn răng nói: “Trừ phi ta chết.”

“Haiz...” Nghe hắn nói xong, Quân Hoàng thở dài thành tiếng, buông chén trà trong tay xuống, nhẹ giọng nói: “Mấy vạn năm không gặp, người lại trở nên thế này. Ta vẫn nghĩ rằng, người chỉ là đang dạo chơi nhân thế, lần đối với ta đó chắc có lẽ đã là cực hạn. Vậy mà không ngờ, hóa ra người lại có thể chấp niệm đến vậy. Ta cũng không biết là tốt hay xấu... Năm đó người nói với ta, chỉ cần đối phương có thể mạnh khỏe, tình yêu của người cũng có thể buông bỏ, nhưng nay...”

“Nàng ở bên ta không tốt ư?” Nghe lời nói của Quân Hoàng, A Hiên cười rộ lên: “Ta sẽ đau cùng nàng, sẽ nuông chiều, bảo hộ nàng, sẽ yêu nàng hơn bất luận kẻ nào, sẽ trở thành người đối với nàng tốt nhất thiên hạ này. Nàng sẽ ở dưới sự che chở của ta, vui vui vẻ vẻ trưởng thành, không ai dám khi dễ nàng, cũng không ai có thể thương tổn nàng, không tốt sao?”

A Hiên nhếch miệng hỏi Quân Hoàng: “Không tốt sao?”

Ừ...Tốt lắm.

Ta âm thầm trả lời, sau đó xoay người sang chỗ khác, không muốn nghe trộm câu chuyện buồn chán của họ nữa.

Họ đang nói về ai nhỉ?

Hay là...mẹ ta?

Nhận thức này làm ta thốn thức một trận, nhưng không lâu lại bị ta phủ định. Dù sao nếu đó là mẹ ta, vậy thì lời A Hiên nói với ta chẳng phải thành ra loạn luân sao? Không được, không được, ta nghe nói Tru Tiên Đài nhiều năm chưa có tiên nhân nào nhảy xuống, ta cũng không muốn để tình nhân trong mộng của ta là Mặc tử đại phải xuống tay hạ sát ta đâu.

Nghe lén là hành vi không đạo đức, tất nhiên ta biết, vì thế ta thập phần lo lắng A Hiên sẽ phát hiện ra, nhưng lại không muốn đến chỗ đám người Giản Hề đang chơi mạt chược, vậy nên đành lết xuống núi, đi lâu thật là lâu rồi, sau khi xác định đã cách bọn họ rất xa, ta mới dám ngồi xuống.

Ta rất ít khi rời khỏi dãy Hằng Sơn, bởi vì A Hiên nói, thế giới rất đáng sợ, ta lại đáng yêu thế này, sẽ bị kẻ xấu bên ngoài dãy Hằng Sơn bắt cóc mất. Mà ta lại rất yêu quý bản thân mình, hơn nữa ở trên dãy Hằng Sơn cũng không có gì không tốt, vì thế ta cũng nghe lời A Hiên, chưa bao giờ bước ra khỏi đó nửa bước.

Dù thế, ta vẫn gặp phải kẻ xấu.

Khi đó, ta đang an vị trên bậc thang bằng đá, nghiêm chỉnh ngồi ở bậc đầu tiên để khi A Hiên phát hiện không thấy ta sẽ tới tìm. Đợi không bao lâu, chợt nghe bên cạnh truyền đến tiếng một nam tử: “Chỗ này rất giống nơi đó...Nàng sẽ ở đây chứ?”

Nàng xem... cùng là bậc thang bằng đá, bây giờ ta vẫn còn nhớ, khi đó nàng cứ thế xuất hiện trước mặt ta, ánh trăng rơi xuống, chiếu trên người nàng, phát ra thứ ánh sáng mờ ảo. Vì thế ta nghĩ... nếu phải chết cũng đáng lắm. Tiểu Nhi...”

Thanh âm của hắn rất êm tai, thanh thanh lảng lảng, tựa như một dòng nước trong lành, đột nhiên tim ta đập liên hồi.

Ta ngẩng đầu, liền nhìn thấy trước mặt có một người, áo trắng như tuyết, tóc đen như lụa.

Hắn đưa lưng về phía ta, ta nhìn không rõ diện mạo hắn, chỉ cảm thấy nổi bật trong bóng áo trắng, thân hình tựa như đang phiêu diêu, đúng là không thể miêu tả bằng lời.

Ta há mồm, vô thức phát ra một tiếng: “A...”

Ta không biết đây là kinh ngạc, hay là đáp lại tiếng gọi ‘Tiểu Nhi’ kia của hắn. Hắn dường như bị tiếng nói của ta làm cho kinh ngạc, quay đầu lại nhìn ta.

Hắn có một tướng mạo có thể làm cho thiên địa thất sắc, mắt phượng môi hồng, phong hoa tuế nguyệt. Ta cảm thấy trong lòng đột nhiên có cái gì đó nảy lên, không nhịn được muốn bỏ chạy.

Quả thật, như Quân Hoàng đã từng đánh giá ta, ta chỉ là một nữ lưu manh không hơn không kém, nhưng giờ phút này trước mặt mỹ nhân ta lại chẳng có chút tâm tư đùa giỡn, thậm chí phải cách hắn thật xa.

“Tiểu Nhi...” Nhìn thấy ta, hắn đột nhiên vọt lại, nắm lấy tay ta. Toàn thân ta không ngừng run rẩy, liền tiếp muốn chạy trốn, nhưng bất luận ta dùng bao nhiêu pháp thuật, giấy dựa đến thế nào cũng không có tác dụng gì với hắn.

Hắn gắt gao ôm ta vào lòng, như điên như dại gọi ta: “Tiểu Nhi... Nàng thật không chết, nàng thật sự không chết. Ta tìm được nàng rồi, ta cuối cùng cũng đã tìm được nàng rồi...Chúng ta sẽ không xa rời nhau nữa, sau này sẽ không bao giờ xa nhau nữa. Nếu ta không thể nhận ra nàng, cũng sẽ không nghi ngờ, sẽ không thương tổn nàng... Sau này, cùng trời cuối đất cũng chỉ có mình nàng.”

Khi hắn nói những lời này, ta cảm thấy hắn như vừa tỉnh giấc khỏi một cơn ác mộng, toát lên vẻ bi thương cùng cực như muốn nhấn chìm ta.

Ta không ngừng giấy dựa, thật sự không nghĩ rằng người này lại điên khùng đến thế: “Người, người, người thả ta ra!”

“Tiểu Nhi... Sao nàng không chịu gặp ta? A, chắc nàng lại uống linh dược quên lãng hồng trần rồi...Không sao không sao...Ta sẽ giải được, giải được nàng sẽ nhận ra ta, ta cũng sẽ không nghi hoặc nữa. Rồi sau đó, ta sẽ đưa nàng trở về Lan Lăng... Lúc này hoa lan đã nở cả rồi...”

Hắn sống chết ôm rịt lấy ta, một khắc cũng không chịu buông. Ta nghe hắn hồ ngôn loạn ngữ mà không khỏi nhớ tới những lời ngày thường A Hiên từng nói, nếu gặp phải kẻ điên, nhất định phải gọi hắn.

A, đúng rồi, phải gọi A Hiên. Gọi A Hiên đến đánh hắn.

Vì thế ta đang chuẩn bị kêu cứu, lại đột nhiên nhìn thấy một tia sáng lóe lên trên đỉnh đầu, rồi kẻ điên kia ôm lấy ta, thân hình chớp sáng. Sau cùng, chúng ta cùng nhìn về phía người tới.

Người tới chính là A Hiên!

A Hiên đứng ở bậc thang lạnh lùng nhìn kẻ điên, sắc mặt đột nhiên trở nên tái nhợt, sau một lúc lâu, đột nhiên bật ra một tia cười lạnh lẽo diêm lệ. Nụ cười quá mức phức tạp, ta thực không hiểu, như oán hận, như sợ hãi, lại như bất đắc dĩ.

Hắn chậm rãi mở miệng, là ngữ điệu lạnh lẽo ta chưa từng nghe qua: “Bách Lý Quân Hoa, người còn dám tới đây?”

Ta nhìn sắc mặt A Hiên, không khỏi lo lắng kêu lên “A Hiên...”

Thân hình người phía sau ta run bắn lên, dường như hắn đã nghe thấy những từ khiến hắn e sợ, độ ẩm trên người trong nháy mắt liền rút xuống thấp.

“Ta... Ta sau này sẽ đối xử thật tốt với nàng. Ta không thể lại đánh mất nàng...Liều Hoa Hiên, người hãy thành toàn cho chúng ta. Người hãy để ta đưa nàng đi...điều kiện thế nào ta cũng đồng ý với người.”

Hắn nói xong những lời ta nghe không hiểu rồi thắm ôm chặt ta hơn chút nữa, như tuyệt đối sẽ không buông tay. Trong mắt A Hiên ngập đầy lãnh ý, hắn chậm rãi nói: “Điều kiện? Trong thiên hạ này, lấy gì có thể đổi được Tiểu Tiểu đáng yêu của ta?”

Lời nói này đủ khí phách! Đủ mạnh mẽ! Ta nhin không được lập tức bắn về phía hắn ánh mắt sùng kính, sau đó tính phi thân qua.

Nhưng người phía sau ta khẳng định sẽ không để ta được động đây, hắn cười khổ một chút, khàn khàn nói: “Ta không biết người làm thế nào để nàng sống lại. Nhưng xin lỗi, ta không thể để nàng lại rơi bỏ ta.”

Dứt lời, ta chỉ thấy tiếng gió quét qua, thân hình A Hiên vừa động, lập tức đuổi theo ta và nam tử kia. Nam tử nhướng mày, một tay ôm chặt ta, một tay vẽ phù chú giữa không trung. Ta biết chú ngữ đó, vội vàng ra tay muốn ngăn chặn. Nhưng so với họ, ta dù sao pháp lực cũng kém hơn nên chỉ có thể nhìn phù chú bùng tỏa ánh sáng phá vỡ pháp thuật của ta, đánh thẳng về phía A Hiên. Thân hình A Hiên lách qua, ngàn cân treo sợi tóc, nhưng giây phút đó, ta nhìn thấy sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi rồi bùng ra một ngụm máu tươi.

Kẻ điên ở phía sau ta không chút do dự, bàn tay vừa nhấc, vài đạo ánh sáng hóa thành mũi tên bay vút tới, đóng đinh A Hiên lên cây.

Ta lo lắng trong lòng, hai ngón tay nhỏ bé hợp thành hình mũi kiếm đâm thẳng đến cổ hắn, hắn nắm chặt tay ta, ngơ ngàng nhìn ta, trong mắt chỉ còn nỗi hoảng hốt kèm theo chút đau xót.

“Nàng muốn giết ta?!” Hắn đột nhiên mở miệng: “Tiểu Nhi, nàng...nàng muốn giết ta sao?”

“Người là người xấu!” Lấy tay tập kích bất thành, ta liền dùng chân đạp loạn nhưng hắn cứ như có luyện được tà thuật gì đó, dù ta dùng hết sức hắn cũng chẳng mấy may cử động, chỉ kinh ngạc nhìn ta như muốn xác định điều gì.

Ta bị hắn nhìn mà nổi hết da gà, nhưng vẫn thẳng lưng ưỡn ngực, đối mặt với hắn.

“Nàng...” giọng hắn đáng ghét: “Nàng vì hắn mà muốn giết ta?”

“Tiểu Tiểu...”Nghe chúng ta nói chuyện, A Hiên gắng gượng đứng lên.

Hắn đã bị những mũi tên ánh sáng ghim lại trên cây nên vừa động máu tươi đã tuôn ra, ta nhìn mà kinh hãi, vội vàng nói: “A Hiên người đừng cử động!”

“Tiểu Tiểu!” A Hiên lẳng lặng nhìn ta bằng ánh mắt van nài: “Đừng đi, bây giờ...đừng đi. Đừng đi với hắn!”

“Người nằm mơ!” Nhìn bộ dạng A Hiên, kẻ điên ở phía sau ta nhẹ nhàng thở dài: “Nếu người chấp nhận không đến quấy rầy chúng ta, ta có thể nghĩ cách khôi phục tu vi của người. Bằng không...”

“Ta không chấp nhận, sao nào?” A Hiên nhướn mày, lúc này ta mới phát giác, hóa ra hắn cũng không phải là mưa bụi Giang Nam. Hắn thật sự phải là mẫu đơn quốc sắc thiên hương, nhìn thế nào cũng diêm lệ bức người.

Kẻ điên nâng mặt ta lên, mỉm cười nhìn ta.

Hắn cười đến ôn nhu động lòng người, tựa như đang đối diện với người trong lòng: “Tiểu Nhi, ta không thể mất nàng. Nàng vĩnh viễn ở lại bên ta, được không?”

Tiểu Nhi, nàng nói đi...Nàng sẽ theo ta, hay ở lại đây?”

Hắn hỏi ta.

Thế nhưng, đó hoàn toàn không phải là hỏi!

Ta rõ ràng cảm giác được sát ý trên người hắn, rõ ràng ý thức được, chỉ cần ta nói ở lại, lập tức, hắn sẽ đem A Hiên bầm thây vạn đoạn, thậm chí là hồn phi phách tán!

Ta cảm thấy sau lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, đang muốn trả lời, chợt thấy bên cạnh có tiếng gió vút qua, cả người liền rơi vào vòng tay của một nữ tử.

Nàng nhíu mày, cười nhạt: “Bồng Lai đảo đảo chủ, gần đây có khỏe không?”

Thời khắc đó ta chợt bừng tỉnh, quả nhiên là địa phương tối tà ác trong khắp thiên hạ.

30. Chương 30: Hắn Vẫn Không Hỏi

“Trả lại cho ta!”

Ta bị cướp đi, nữ tử vừa xuất hiện còn đang nói, Bách Lý Quân Hoa đã lướt tới. Chỉ trong chớp lát, mấy đạo ánh sáng từ trên trời giáng xuống, Bách Lý Quân Hoa trái tránh phải né nhưng vẫn bị một đạo sáng đánh trúng, văng xa nửa trượng.

Bách Lý Quân Hoa thân như giao long, mới vừa đáp xuống đất lập tức lại phi thân lên, hướng về phía Quân Hoàng đang ôm ta đánh tới.

Lúc này đám người Giản Hề, Mặc Tử Dạ, Đại Miêu mới lục tục đuổi tới, còn Bách Lý Quân Hoa lại như phát điên liên tục đánh về phía ta, vừa đánh vừa kêu tên ta: “Tiểu Nhi, lại đây! Tiểu Nhi! Tiểu Nhi!”

Hắn quát gọi khiến ta run sợ, hai bên đấu pháp đấu đến thiên hôn địa ám, hắn lại vẫn không chịu từ bỏ. Mấy trăm năm qua ta sao được chứng kiến một trận đấu như vậy? Trong lòng không khỏi sợ hãi, đầu chúi rúc vào lòng Quân Hoàng, nắm chặt áo nàng.

Quân Hoàng nhắm mắt, lạnh lùng theo dõi cuộc chiến như đang tìm thời cơ ‘một kích tất sát’. Ta ngây ngốc nhìn một đám người đấu pháp, nhìn đến bộ dáng điên cuồng của người kia không khỏi bật thốt: “Hắn điên rồi...”

“Hắn vốn đã điên.”

Quân Hoàng tiếp lời ta.

Khắc đó, nàng dứt khoát ra tay, trong tay một đạo trường tiên hoa lệ hướng thẳng về phía người đó tập kích. Hắn cũng cực nhanh, thẳng tay đánh úp về phía A Hiên trên cây, kéo hắn xuống đất chắn trước thân mình.

A Hiên bị hắn bất ngờ kéo lên, mũi tên ánh sáng còn đang ghim trên người xuyên thẳng qua cơ thể, A Hiên luôn luôn ẩn nhẫn, giờ phút đó ta lại chợt nghe hắn đau đớn hự một tiếng!

Tất cả đều cả kinh, lập tức rút pháp lực về, Bách Lý Quân Hoa một tay túm A Hiên, một tay cầm thanh kiếm quang biến hóa khôn lường kề vào cổ A Hiên, một môi nói: “Giao Tiểu Nhi cho ta, bằng không ta giết hắn.”

“Đừng!” Ta kêu lên, nhưng bị Giản Hề ở bên túm chặt, mọi người nhìn chằm chằm vào hắn, quân Hoàng nhíu mày, âm thanh lạnh lùng nói: “Bách Lý Quân Hoa, người việc gì phải đắm mình như thế? Người vốn là vị thần tiên thanh tâm quả dục, đã ba ngàn năm tuổi, sao người còn không thể phá giải nỗi tình kiếp

này? Năm đó khi ta gặp ngươi, ngươi cao cao tại thượng thế nào, nay lại sa đọa thành bộ dáng này, ngươi không thấy quá đáng sao?” (sao muốn đập mụ này thế, giả tạo)

“Quá đáng?” Nghe Quân Hoàng nói, Bách Lý Quân Hoa cười lớn: “Ngươi cảm thấy đây là quá đáng? Từ chủ U Minh, ngươi nay đã được cùng người yêu sớm chiều kề cận, há có thể hiểu được nỗi đau của ta? (đúng, đúng, ghét mụ này tập 2) Đau vì yêu nhưng bỏ lỡ, đau vì yêu mà không thể, lại nhìn thấy nàng ở trước mặt ta mà chết, ngươi lại cho là ta quá đáng!

Nàng hết lần này đến lần khác ra đi...” ngữ điệu của Bách Lý Quân Hoa đã run run: “Nàng lại chưa bao giờ quên hẳn...Nàng có thể tha thứ cho sự phản bội của hắn, nhưng lại không thể tha thứ cho ta...Ta chẳng cần bất cứ thứ gì...Bồng Lai đảo ta có thể không cần, tiên thân tu vi ta cũng có thể không cần, thậm chí ngay cả mạng sống, ta cũng có thể không cần. Chỉ cần nàng ở bên ta, chỉ cần nàng còn nhớ, chỉ cần nàng còn yêu ta...”

“Nhưng ngươi và nàng duyên phận đã hết, tình kiếp đã qua, nhất định phải hai ngã chia lìa, Bách Lý đảo chủ, ngươi cần gì phải cố chấp?” (mụ mà không thể à? Tập 3)

“Haha...” Bách Lý Quân Hoa cười lớn: “Tình kiếp? Chia lìa? Ta đã khắc tên ta và nàng lên đầy đá Tam Sinh, treo ngọc cây nhân duyên, ta chắc chắn sẽ cùng nàng có nhân duyên đời đời kiếp kiếp. Ai cũng không thể chia tách chúng ta, ai cũng không thể!”

“Tiểu Tiểu!” Khi hai người họ đối đáp, Phượng Nhi âm thầm đến bên cạnh ta, dùng thuật truyền âm nói với ta: “Bây giờ không có cách, chờ một lát nữa, chúng ta sẽ đổi người lấy Liễu Hoa Hiên, sau khi hôn ngươi, ngươi hãy cười và nói với hắn ‘Sư phụ, giết ta, ngươi có vui không?’, sau đó bất luận hắn làm cái gì, nói cái gì, ngươi cũng cứ nói với hắn ‘Sư phụ, ngươi nói một mạng đổi một mạng, hãy để ta giết ngươi.’ sau đó...” Sau đó...” Nói tới đây, nàng không tiếp tục được nữa, bỗng giọng nói của Đại Miêu truyền đến, không chút sợ hãi nói: “Giết hắn.”

Cả người ta run bắn lên.

Nhưng nhìn về phía A Hiên toàn thân nhuốm máu, ta khẽ cắn môi, gật đầu nói: “Được.”

Ta không biết họ tranh cãi thế nào, tóm lại sau khi Quân Hoàng thở dài, Bách Lý Quân Hoa đột nhiên nhìn về phía ta, “Tiểu Nhi, nàng lại đây, đến bên ta, nhé?”

“Đừng lại...” Nghe Bách Lý Quân Hoa nói, dù còn đang trọng thương, A Hiên vẫn bật ra một câu, hốc mắt ta đỏ lên, nói với Bách Lý Quân Hoa: “Ngươi thả A Hiên, ta sẽ lại.”

“Được, ta sẽ thả hắn, nàng đến đây trước đi.” Bách Lý Quân Hoa gật đầu, trong mắt ngập tràn vui sướng, ôn nhu nói với ta: “Tiểu Nhi, ta sẽ đối với nàng thật tốt, ta sẽ không thương tổn nàng nữa, lại đây, nào?”

“Được.” Ta gật gật đầu, được mọi người ngầm đồng ý mà bước qua. Bách Lý Quân Hoa nhìn ta đi tới, vội vã lao lên, ôm lấy ta, sau đó hất bay A Hiên lại, dứt khoát bỏ đi.

Hắn không phải dâng vãn giá vũ mà đi, mà là dùng Côn Luân Kính, di chuyển thẳng vào trong một đóa hoa lan.

Ta đã nghe nói qua pháp bảo này, có thể tự do di chuyển đến bất cứ nơi nào, vì thế ngay lúc đó ta cuối cùng cũng có cảm giác hoảng sợ, hắn dùng Côn Luân Kính, điều này chúng ta ai cũng không nghĩ tới!

“Tiểu Nhi... Tiểu Nhi...” Hắn ôm ta mỉm cười, sau đó vui vẻ xoay tròn ta trong không trung, phấn khởi nói: “Nàng xem, rừng lan trăm dặm vẫn còn đây, nàng đã trở lại. Âm nguyệt u lan đã được ta trồng không chết, ta dẫn nàng đi xem, để nàng tận mắt thấy!”

Nói xong, hắn như đang muốn khoe khoang bảo vật, lôi kéo ta chạy loạn trên cỏ. Ta không thể không cẩn thận cân nhắc, Phượng Nhi kêu ta giết hắn, tất nhiên là đã nắm chắc ta dù chỉ một mình cũng có thể giết được hắn. Chỉ cần ta có thể giết hắn, ta có thể trở về tìm A Hiên.

Thế nhưng, nhìn bộ dáng vui mừng của hắn, không biết vì sao, ta lại không đành lòng.

Thật lòng, hắn bắt quá là vì bị điên mà thôi...

Nhưng...ta lại tàn nhẫn đến nỗi này.

Có điều, nếu không giết hần, nói không chừng hần sẽ diên cả đời, sau đó giam cầm ta cả đời, nói không chừng còn giết ta... Dù sao hần cũng là người diên, chẳng biết gì nữa.

Ta im lặng nhìn thần thái vui vẻ của hần, nghe hần nói liên miên bất tận: “Hoa đào đã được ta thi pháp, vẫn còn nở chờ nàng trở về. Ta còn trồng một rừng vải, sau này ta sẽ để mặc nàng, ta biết nàng thích...Tiểu Nhi...” Hần ngồi xổm xuống, chăm chú nhìn ta.

Ta bị hần nhìn mà sửng sốt.

Đó là ánh nhìn ôn nhu mà chất chứa bi thương cỡ nào!

Hần chỉ im lặng nhìn ta, sau đó vươn tay ôm trọn ta vào lòng.

“Đừng rời khỏi ta. Ta sẽ dùng cả đời còn lại trả cho nàng. Ta sẽ đối xử với nàng tốt hơn bất kỳ ai, yêu thương nàng hơn bất kỳ ai. Tu vi của Liễu Hoa Hiên ta sẽ trả cho hần, nàng sẽ không nợ hần cái gì nữa, nàng có thể ở lại bên cạnh ta...”

Hần nói miên man như một hải tử. Sau đó, tay hần càng siết chặt hơn, giọng nói cũng trở nên run run: “Đừng đi... Đừng rời khỏi ta... Ở lại với ta, được không...Tiểu Nhi, được không?”

“Ta yêu nàng...” Sau những lời gần như tuyệt vọng ấy, hần đột nhiên la lên, ngay lúc ấy, ta cảm thấy có cái gì đó rơi xuống trên cổ: “Ta yêu nàng, Tiểu Nhi...”

Thanh âm sao lại tuyệt vọng đến thế?

Thời gian đen tối dài đằng đẳng thế nào mới có thể đem một người dày vò thành thế này?

Tuyệt vọng, diên cuồng, nhưng chỉ cần bắt được một chút ánh sáng, liền không thể buông tay.

Ta nhìn rừng lan trăm dặm trải dài, ngẩng đầu lên, cảm thấy có cái gì đó vỡ òa trong tim.

Cảm giác này khiến ta càng xác định, ta muốn trốn, ta phải chạy trốn.

“Sư phụ, giết ta, người có vui không?” Dựa theo chỉ dẫn của Phượng Nhi, ta mở miệng hỏi.

Toàn thân hần rung động, cứng đờ, run rẩy dữ dội, sau đó dùng tay ôm đầu, như trong đầu có gì khiến hần thống khổ không chịu nổi, phải lấy tay đánh mạnh vào đầu.

Hô hấp của hần ngày càng dồn dập, đứt quãng thoát ra những từ ta không thể hiểu được: “Giống quá...”

“Ta đã không nhận ra...”

“Ta thế mà không nhận ra...”

“Đừng...”

“Không được...”

“Không phải thế...”

“Tiểu Nhi... Tiểu Nhi...” Trong mắt hần đột nhiên hiện lên một tia sáng, mạnh mẽ giữ lấy ta như bắt được vật cứu mạng, hoảng sợ mà chờ mong nhìn ta: “Tiểu Nhi, nàng còn sống đúng không? Nàng còn ở bên ta...Nàng còn sống... Còn sống...”

“Còn sống thì thế nào? Món nợ của ta đã không cần phải trả?” Ta cười lạnh nhìn hần, dựa theo phỏng đoán của mình mà thêm mắm bỏ muối. Ấy mà hần lại từ từ nở một nụ cười quỷ dị, tựa như cuối cùng cũng đã thả lỏng, hạnh phúc và thỏa mãn nhìn ta nói: “Trả, Tiểu Nhi, nàng nói phải trả thế nào?”

“Thật không? Thế nào cũng được?” Ta thâm niệm pháp. Pháp lực ta thấp kém, ta biết hần tất đã phát hiện, nhưng hần lại vẫn mỉm cười, trên dung nhan tuyệt đại phong hoa tràn đầy ý cười thỏa mãn, lẳng lặng nhìn ta, gật đầu nói: “Thế nào cũng được!”

“Tốt,” ta cười rộ lên, nâng kiếm vừa được triệu hồi, chỉ ngay ngực hần, mỉm cười nói: “Sư phụ, người nói một mạng đổi một mạng, để ta giết người nhé, được không?”

Nói lời này, ta âm thầm xiết chặt thanh kiếm trong tay, không khỏi khẩn trương.

Nhưng ngoài dự kiến, hắn cũng chỉ lặng lẽ nhìn ta, sau một lúc lâu, bỗng quỳ xuống, tiến về trước.

Cảm giác trường kiếm đâm vào máu thịt này truyền từ lòng bàn tay ta một cách rõ ràng, ta không khỏi chấn động. Nhưng hắn cũng không thêm để tâm, mang theo nụ cười yếu ớt mà thoải mái, từng bước một, theo kiếm của ta tiến tới, vẫn quỳ trước mặt ta.

Ta cảm giác tay của ta đang run rẩy mãnh liệt, ta nhìn thấy ngực hắn loang lổ từng mảng từng mảng huyết hoa, ở nơi nào đó trong tim ta cũng rung động.

Ta không dám động, cứ lặng lặng nhìn hắn. Hắn và ta chỉ cách nhau trong gang tấc, hắn run run giơ tay lên, bàn tay dính đầy máu chậm rãi xoa mặt ta, mắt ta chỉ còn một mảnh sương mù.

“Ta biết nàng chưa thức tỉnh.” Giọng hắn nghẹn ngào, lặng lặng nhìn sâu vào mắt ta, khẽ cười buồn: “Nhưng, nếu nàng muốn mạng của ta, sao ta lại từ chối được?”

Ta cảm thấy đau đầu.

Ta cảm thấy đau lòng.

Ta cảm thấy có cái gì đó thành linh nổ tung, tựa như pháo hoa năm mới, từng chùm từng chùm, sáng lạn rực rỡ.

Ta ngây ngốc nhìn hắn, hắn mỉm cười nhìn ta. Sau một lúc lâu, hắn chậm rãi nói: “Năm ta gặp nàng đó, nàng có bộ dáng thế này...không ngờ được, khi ta và nàng phân ly, nàng vẫn bộ dáng này.”

“Ba ngàn một trăm hai mươi bảy năm...” Hắn nhẹ nhàng thở dài: “Nàng chắc đã mệt mỏi? Nàng đã mệt rồi. Nàng mất đi quá nhiều, ta cũng mất đi quá nhiều...”

Hắn nhìn ta, mỉm cười nói.

“Nhưng mà...” Hắn chậm rãi mở miệng: “Ta chưa bao giờ hối hận.”

“Tiểu Nhi, ta yêu nàng, cả cuộc đời này, chưa bao giờ hối hận.”

31. Chương 31: Chuông Gió

Đời người, luôn có một số việc không cách nào dừng lại được.

Càng nghĩ càng thấy người trước mặt ta đây vốn chỉ là một kẻ điên mà thôi, ta sao lại so đo với kẻ điên làm chi?

Hắn đang nhìn ta chăm chú, máu vẫn không ngừng chảy ra. Nếu trước mặt ta là một phạm nhân, hắn nhất định đã chết rồi; nếu ta cứ trơ mắt nhìn thì hắn cũng nhất định sẽ chết.

Nhưng mọi việc luôn có lúc ngoài ý muốn. Vì vậy, khi kẻ điên nói xong câu nói kia ta đã hoàn toàn buông bỏ!

Có đúng không?

Có kỳ quái không?

Một phút trước ta còn khẳng khái muốn giết hắn, phút sau ta đã muốn cứu người!

Ta thu hồi kiếm, hỏi hắn: “Ở đây còn ai khác không?”

Hắn không đáp, chỉ im lặng ôm ta. Trong lòng ta bỗng sinh ra một cảm giác mỗi mảy may khó hiểu, ta không biết đó là gì, chỉ biết bản thân chưa từng mệt đến vậy, không muốn cử động, không muốn ngủ, không muốn ăn cơm, cũng không muốn ăn vải.

Ta thở dài, hỏi hắn: “Người thật sự muốn chết?”

“Nếu nàng muốn ta chết, sao lại không thể?” Hấn ôm ta cười khê, ngữ điệu không hề sợ hãi. Ta cảm thấy tiên quang của hấn đang mờ dần, không biết sao tim giống như bị kim đâm. Trong đầu luôn có hai từ, đừng, đừng.

Ma xui quỷ khiến ta vươn tay, từ trong túi lấy ra một cái bình nhỏ cho hấn.

Đó là thuốc A Hiên cho ta.

A Hiên thường nói với ta, trên trời dưới đất, nếu muốn bàn về người chế thuốc giỏi nhất, thiên hạ không ai có thể so với hấn.

Khi hấn nói vậy, đặc ý dào dạt như muốn bay lên chín tầng mây. Ta nghĩ đến dáng vẻ của hấn mà mũi không khỏi đau xót. Mở bình ra, đưa cho Bách Lý Quân Hoa: “Người uống đi. Ta cứu người, người phải trả ta về.”

“Tiểu Nhi...” Nghe ta nói, hấn cười thật tươi nhưng trong mắt lại lưu chuyển thứ ánh sáng lạnh lẽo. Hấn gắt gao siết chặt tay, bàn tay lạnh như hàn ngọc, ta run bắn người nhưng hấn lại cười ha hả, nói với ta: “Nàng đã quên ta! Nàng đúng là đã quên tất cả...Tiểu Nhi, Tiểu Nhi, sao nàng có thể quên ta!”

Ta quay đầu đi, thấp giọng nói: “Người là ai, dựa vào đâu mà muốn ta phải nhớ người? Nếu là người quan trọng, sao ta có thể quên được? Cứ dùng dây dưa như vậy người không thấy chán sao?”

Ta nói xong, đối phương lại chẳng có phản ứng gì, sau một lúc lâu, hấn đột nhiên đoạt lấy thuốc trong tay ta, uống một lèo. Ta kinh ngạc quay đầu nhìn hấn, lại thấy hấn đang điên cuồng cười như si ma: “Người không liên quan? Haha...vậy nàng chắc đã quên, chẳng phải nhân sinh đều là những người không liên quan đó sao? Không sao...Không sao...Tiểu Nhi, ” hấn lại ôm ta vào lòng: “Ta sẽ khiến nàng nhớ lại, đừng sợ!”

“Ta không sợ!” Ta chống tay đẩy hấn ra, hấn lại ôm ta chặt hơn. Ta cuối cùng cũng tức giận, nhin không được gắt lên: “Bây giờ ta cũng rất tốt, người đừng có kiếm chuyện nữa được không?”

“Ta không thích nghe nàng nói như vậy.” Hấn nhẹ giọng thở dài: “Nàng không biết gì, nên không thể quyết định được gì cả.”

Dứt lời, hấn ngoắc người bên cạnh, gọi: “Hạ Thiển!”

Tiếp theo, một tiên tỷ cử chỉ cung kính đi ra. Tiên tỷ kia cũng thật kỳ quái, vừa nhìn thấy ta liền cắn chặt môi dưới, chòng chọc nhìn ta, một vẻ muốn nói lại thôi.

Bách Lý Quân Hoa nhìn nàng gật đầu, nàng vươn tay, đột nhiên nắm lấy thần mạch ở cổ tay ta, sau liền hô lên một tiếng, không biết từ đâu một nhóm người từ từ bước tới, kẻ thì vây quanh Bách Lý Quân Hoa, kẻ thì liên tục hỏi chuyện ta, tựa như cảnh tượng tranh chấp vừa rồi của chúng ta chỉ là một trò khôi hài, lúc này lại đối đãi nhau theo nghi thức khách chủ.

Sau một hồi, Bách Lý Quân Hoa đi dưỡng thương, còn ta ở lại rừng lan đào kia.

Nơi ta ở cũng rất hợp với sở thích của ta, dưới hiên treo đầy chuông gió, dưới mỗi chuông gió là một tờ giấy. Ta tùy tiện lật một tờ ra nhìn, trên mặt là nét chữ thanh tú đoan chính:

‘Nàng lại rời nhà không thấy, trái tim ta khắc khoải, vọng ngóng nàng về.’

Xem thời gian, đã là trăm năm trước. Một tờ giấy cả trăm năm tuổi mà vẫn có thể được bảo tồn tốt như thế dưới mái hiên này, ta liền biết chủ nhân căn phòng này coi trọng tờ giấy đó cỡ nào.

Ta không nhin được xem từng tờ từng tờ, phát hiện trên giấy toàn bộ đều viết những lời rất bình dị.

‘Mười mẫu trải dài, đọc một loại vải, khi chúng sinh hoa kết quả, nàng sẽ trở về.’

‘Đêm khuya bức bối trong viện, chợt nhớ đến nét cười của nàng, trần trọc bắn khoan, mãi chẳng ngủ được.’

‘Nay gặp lại cố nhân, thấy hài tử của hấn, thật vui mừng! Nếu chúng ta có hài tử, nó cũng sẽ tuần tuệ, thông minh, ham học hỏi. Thiên địa mịt mờ, nàng đang ở nơi nào?’

‘Từ Bắc Hải trở về, đêm gặp ác mộng, thấy ta cầm kiếm đã thương nàng, nàng hơi phi yên diệt trước mắt ta. Tỉnh mộng còn kinh hãi, Bồng Lai đảo trắng đêm đèn đuốc sáng trưng.’

...

Ta xem rất lâu, đến lúc mắt trở nên đau nhức. Theo sau ta là Hạ Thiển, nhìn thấy ta cầm tờ giấy đó, nàng đột nhiên mở miệng: “Từ đó về sau, Bồng Lai đảo không ngừng đốt đèn, mỗi đêm đèn đóm sáng rõ. Đảo chủ chưa bao giờ dám ngủ, có đôi khi thật sự không chịu được, ngủ thiếp đi nhưng cũng sẽ gặp ác mộng mà tỉnh lại, cứ thế ngày qua ngày.”

“Ừm...hắn thật đáng thương!” Ta ngượng ngùng cười, chỉ có thể gật đầu, tùy ý nói một câu. Hạ Thiển mắt bỗng đỏ ửng, nàng đột nhiên kéo ta, vội vàng vàng đến phía sau, ta nhìn thấy, nơi đó cũng treo chuông gió. Không nhiều, chỉ duy độc một cái ở trong gió đình linh rung động.

Ta trầm ngâm nhìn chuông gió này, trực giác mách bảo không ổn, muốn xoay người chạy đi lại bị Hạ Thiển nắm chặt tay, ngón tay vừa động, tờ giấy liền bay vào tay nàng. Nàng cầm tờ giấy, ngồi xuống đưa cho ta xem.

Ta không tự chủ liếc mắt nhìn qua, trên đó là nét chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, lời lẽ loạn thất bát tao, vừa nhìn đã biết không phải do cùng một người viết.

“Đêm nay chàng đã nói những lời kỳ quái. Ta biết chàng đang nói đến chuyện cũ, nhưng ta lại không nhớ được. Ta thường xuyên nghĩ, có phải chàng đã nhận lầm người rồi không, nhưng rồi ta lại nghĩ, chuyện tình cảm, vì có gì phải bận khoăn nhiều? Nếu chàng nhận lầm người, lúc này ta sẽ giả như không biết không hiểu, để có thể trầm mê trong cơn mơ này thêm chút nữa, cần gì phải tự mình chuốc khổ?”

“Nhân thế phù hoa, ta thường nghĩ, chàng và ta, đoạn tình này rốt cục là thế nào? Ta yêu chàng nhưng có nhất thiết chàng phải yêu lại ta? Nếu nhìn không thấu, cần gì phải nhìn nữa?”

“Hôm nay chàng cùng ta đi ngắm phong lan, ta thấy bên trong có nguyệt u lan, liền rõ ràng hết thấy. Kỳ thật, chẳng ai hay biết rằng trong tất cả các loại lan, ta hận nhất nguyệt u lan. Âm nguyệt u lan không sống được, người ta đành tìm loại lan này thay thế, lâu ngày, âm nguyệt u lan cũng thật sự trở nên hiếm hoi, chàng nói sao ta không buồn phiền cho được?”

“Hôm nay ăn rất nhiều vải, chảy máu mũi, thế mà chàng lại mời được Dược Quân đến, ta sợ Mặc Tử Dạ sẽ giết ta mất. Nếu không có Bồng Lai đảo của chàng che chở, ta có khi lại đến xương cốt cũng chẳng còn. Chàng thật ác độc, nhưng ta lại cam tâm tình nguyện.”

Ta si ngốc xem đến hết, cuối cùng cũng thấy được.

Thấy không phải lỗi của chữ, mà là dấu chu sa đỏ sẫm. Màu sắc còn đậm hơn chu sa bình thường, ta mở mắt. Hạ Thiển khẽ thở hắt ra, chậm rãi nói: “Đây là tờ giấy cuối cùng của thượng thần...Ngày ấy, tờ giấy cùng cái chuông gió này từ Ma giới phiêu diêu vạn dặm bay đến, sau đó được giữ lại ở đây...Cái này...có lẽ là huyết thư của thượng thần.”

Ta cầm một tờ giấy, đó là tờ duy nhất có lời văn nhô nhô.

Trên viết:

Đừng tìm ta, đừng tìm ta, đôi bên hãy quên nhau thôi!

Gió lạnh thổi đến, chuông gió trong sân leng keng lay động, ta nhắm mắt, khẽ thở hắt một hơi dài.

32. Chương 32: Trí Nhớ

Ta ở Bồng Lai đảo mấy ngày nay, mỗi ngày đều rất nhàn tản, ngoài việc thường phải uống thuốc do Bách Lý Quân Hoa đưa tới thì cũng không có gì đặc biệt. Trong lòng ta nhớ A Hiên, không biết hắn bị thương nặng nhẹ thế nào, nhưng cũng đành bó tay, ta không giết được kẻ kia, cũng không trốn được khỏi hắn.

Thật ra ta biết rõ, vị thượng thần theo lời họ nói có lẽ là một người bất tài. Hạ Thiển mỗi ngày đều kể với ta về một hai câu chuyện xưa, ta nghe mà thẩn thức vô hạn nhưng lại chẳng có cảm xúc gì. Ta vẫn biết,

nếu lúc trước ta đã viết câu ‘Đừng tìm ta, đừng tìm ta, đôi bên hãy quên nhau thôi!’ thì tất sẽ không muốn cùng hấn tái tục tiền duyên. Nếu không phải bị tổn thương quá sâu, sao ta lại nói ra lời này?

A Hiên thường nói với ta, ta tính tình luôn tốt, nhưng lại dễ mềm lòng, cũng hơi nhát gan. Ta là một người mềm lòng nhát gan như vậy thì sao lại bị thương tổn nặng nề, sao lại có gút mắc dây dưa như thế? Nếu năm đó ta không chịu nổi thì nay ta cũng không nhất định có thể chấp nhận.

Ta đưa ra lời giải thích dễ hiểu này, Hạ Thiển cũng thoáng giạt mình, sau một lúc nàng trịnh trọng hỏi ta: “Thượng thần, người đã quên hết mọi chuyện rồi sao?”

Ta im lặng dùng trà, không trả lời, hồi sau ta đứng dậy nói: “Hạ Thiển, ta vẫn cho là ta rất mềm lòng, nhưng ta mới phát hiện, thật ra trái tim ta, còn cứng rắn hơn bất cứ ai.”

Dứt lời, ta liền xoay người, vui vẻ hướng đến tiên tỳ vừa mang vải vào.

Đêm hôm đó, Bồng Lai đảo lần đầu tiên từ khi ta đến đã nổi cơn giông. Tiếng mưa bão quất vào những nhánh đào cùng tiếng sấm truyền vào tai, ta đang mơ ngủ bỗng phát hiện có người nhìn ta, vì thế ta nhin không được, mở choàng mắt.

Sau đó, ta nhìn thấy một nam tử áo trắng như tuyết, lặng lẽ đứng bên cửa sổ nhìn ta.

Ngoài kia chuông gió linh đình lang đang, hấn đứng yên, chập vạt dưới trời mưa giông gió dữ, bất động thanh sắc nhìn ta.

Rõ ràng là chập vạt như vậy nhưng lại chẳng tổn hại chút nào đến độ tao nhã của hấn. Hấn chỉ im lặng nhìn ta, thần sắc thanh tở mà lần đầu tiên ta thấy, ánh mắt như đã trải qua trăm ngàn năm, nặng nề, bi ai.

Chúng ta lẳng lẳng nhìn nhau, qua hồi lâu, hấn mới mở miệng, thanh âm khàn khàn: “Ta luôn chờ nàng!”

Ta không đáp lời, chỉ hờ hững nhìn hấn. Hấn lại nói: “Ta cũng luôn tìm nàng!”

Ta vẫn không đáp, đứng dậy, nhấc áo khoác, đi đến bên giường. Thần sắc hấn thay đổi mấy lượt, ánh mắt dần lộ ra vẻ đau thương, hấn hỏi ta: “Tiểu Nhi, nàng đã quên ta, hay là không muốn nhớ lại?”

Khi hấn hỏi ta, ta rũ mắt xuống, thấy trong lòng ngập đầy cảm xúc bất lực và đau đớn.

Rồi ta nhấc tay, một cái chuông gió lập tức rơi vào tay ta, ta nhìn hấn, thở dài, thần nhiên nói: “Sau này đừng đưa thuốc nữa!”

Nói xong, ta nắm chặt tay, chuông gió thoát cái trở thành tro bụi.

Ta nhìn hấn giật giạt khóe miệng, như muốn nói gì, nhưng cuối cùng hấn chỉ cười mỉm, mũi chân khẽ điểm đã đến cạnh cửa sổ chỗ ta. Ta ngửa đầu nhìn hấn, hấn cúi đầu nhìn ta. Qua hồi lâu, hấn vươn tay nhẹ nhàng xoa xoa gò má ta. Ta nhắm mắt lại, rồi sau đó cảm giác có giọt nước ấm áp rơi xuống trên mặt, hồi lâu, chờ ta mở mắt ra, bên cạnh đã không có một bóng người.

Cứ xem như là một giấc mộng dài hư ảo, mộng tỉnh thì đã chẳng còn gì.

Ta xoay người nằm xuống giường, không lâu sau bỗng nghe bên tai có người lo lắng gọi: “Tiểu Tiểu, A Hiên bệnh nặng...”

Sau đó thì im bật. Ta nhảy khỏi giường, liền biết Bách Lý Quân Hoa đã tạo kết giới quanh ta, Quân Hoàng đã gian nan dịch dung để phá vỡ kết giới đưa tin đến.

Ta biết sức khỏe A Hiên thế nào.

Năm đó hấn dùng năm vạn năm tu vi truyền cho Quân Hoàng, sau lại dùng thêm 7 vạn năm cho ta. Nay cũng chỉ còn lại 2, 3 vạn năm, mà chuyện cứu người này vốn sẽ tổn hại đến thân thể, 2, 3 vạn năm tu vi bất quá cũng chỉ có thể chống đỡ mà thôi. Lúc trước lại bị Bách Lý Quân Hoa đả thương, hấn nếu không bệnh mới là lạ!

Lòng ta nóng như lửa đốt, bất chấp tất cả phóng ra ngoài, ta mới ra khỏi cửa bên này đã nhìn thấy Hạ Thiển mang theo một đám người lao về phía ta, lòng ta biết nhất định là Quân Hoàng đã quấy nhiễu đến kết giới, trường kiếm chìa thẳng: “Hạ Thiển, người tránh ra!”

“Thượng thần, xin người hãy trở về.”

Hạ Thiển khom lưng, nét mặt nghiêm túc hiem có: “Liễu thượng tôn không sao, xin người yên tâm.”

“Người tránh ra!” Ta hét lớn, Hạ Thiển cũng vẫn vẻ mặt trang nghiêm, bình tĩnh nói: “Thượng thần, trừ phi hôm nay Hạ Thiển chết ở chỗ này, bằng không, Hạ Thiển sẽ không tránh.”

“Người đừng ép ta.” Ta lạnh lùng nhìn nàng: “Hạ Thiển, cái gì mà Bồng Lai đảo, cái gì mà đá tam sinh, ta không muốn quan tâm. A Hiên chờ ta trở về, ta sẽ không vì ngươi mà ở lại.”

“Nhưng đảo chủ cũng đang chờ người trở về.” Hạ Thiển ngẩng đầu nhìn ta, ánh mắt sáng quắc.

Dứt lời, ta bất chấp niệm chú, trường kiếm xé gió lao tới, mở ra một đường.

Ta phá vòng vây, họ nhân số tuy nhiều nhưng lại không dám dả thương ta, mà ta thì xuống tay tàn nhẫn, vì thế xuyên qua đám người, ta dễ dàng thoát ra được.

Vừa mới phi thân ra khỏi Bồng Lai đảo, bỗng thấy hoa quang chợt lóe, ta bị buộc lui về sau mười trượng, đợi ta ngẩng đầu lên, Bách Lý Quân Hoa đã ngăn trước mặt ta.

Ánh mắt của hắn mang theo hàn ý, sắc mặt tái nhợt nhìn ta, hỏi: “Nàng muốn chạy?”

”Tránh ra!” Ta chỉ kiếm vào hắn, sắc mặt hắn càng khó coi, nhưng vẫn cố chấp không tránh, hỏi lại ta: “Nếu ta nói cho nàng biết, hắn không sao, nàng vẫn muốn đi?”

“Ta kêu người tránh ra! Người không nghe thấy sao?! Tránh ra!”

Ta vẫn chỉ kiếm vào hắn, kiệt lực la hét: “Người thật sự cho rằng ta sẽ không thể giết người? A Hiên đang đợi ta, người mau tránh ra cho ta!”

“Người đang chờ nàng là ta mới đúng!” Hắn bỗng nhiên gào lên, bộ dáng điên cuồng, ta sợ tới mức tay cũng run lên. Nhưng hắn không như trước kia, sau khi hét xong thì tận lực khắc chế, hắn lúc này đã mặc kệ tất cả, tiếp tục quát: “Ta luôn luôn chờ nàng, luôn luôn tìm nàng, nàng có từng nhìn đến ta? Mỗi lần nàng đều quên mất ta, mỗi lần nàng đều hận ra, nàng có thể tha thứ cho hết thấy mọi người trong thiên hạ, lại chỉ không thể tha thứ cho ta? Nàng rõ ràng đã nhớ lại, rõ ràng đã biết, nhưng nàng vì muốn tổn thương ta hay muốn làm bộ như không nhớ được lúc ta tổn thương nàng? Diệp Tiểu, rốt cuộc là vì sao?”

Hắn có thể độ cho nàng vạn năm tu vi, ta cũng có thể độ; hắn có thể làm được tất cả, ta cũng có thể làm được. Thậm chí chuyện hắn không thể ta vẫn có thể làm cho nàng.”

“Tiểu Nhi,” hắn thống khổ nhắm mắt, giọng nói trở nên khàn khàn, thì thào hỏi ta: “Nếu nàng chưa bao giờ quên, sao có thể dả thương ta?”

Ta yên lặng nhìn hắn, cuối cùng than nhẹ thành tiếng.

Đúng, quả thật ta chưa bao giờ quên.

Như A Hiên đã từng nghi hoặc, hắn cùng lắm chỉ cho ta một thân thể mới, nhưng sao ngay cả trí nhớ cũng mất? Nghi hoặc của hắn, luôn đúng, bởi vì ta kỳ thật chưa bao giờ quên.

Ta chưa từng quên, nhưng ta không thể không quên, vì thế ta si si ngốc ngốc; vì thế ta bị hắn cướp đi, rõ ràng có thể tránh nhưng lại vẫn theo hắn trở về quãng thời gian tươi đẹp nhất ở Bồng Lai đảo; vì thế sau khi tái kiến hắn, ta vẫn nhìn không được xuyên một kiếm qua tim hắn; vì thế sau một kiếm đó, ta lại kiềm lòng không đặt mà cứu hắn.

Cuối cùng, ta cuối cùng cũng vẫn không thể giả vờ được nữa.

Không chỉ vì A Hiên, mà vì tất cả trên Bồng Lai đảo này đã từng chút mài mòn ý chí của ta, từng chút làm cho ta sụp đổ, sắp đến bờ vực điên dại.

Ta nghĩ ta phải chạy đi, ta phải đi.

“Đúng, ta chưa từng quên!”

Nếu hắn đã vạch trần, ta cũng không muốn giấu diếm nữa, ta ngẩng đầu lên, lẳng lặng nhìn hắn: “Người nghĩ, nếu ta chưa từng quên, vì sao còn có thể đối với người như vậy?”

“Quân Hoa,” ta cởi bỏ phong ấn, làm cho thân thể vẫn luôn chậm phát triển dần khôi phục như trước, tứ chi của ta lớn dần, khuôn mặt đầy đặn, sau khi thi pháp, quần áo cùng cơ thể dần bình thường trở lại. Ta đứng giữa đám mây, buông kiếm nhìn hắn, nhưn mày cười yếu ớt. Hắn nhìn ta không chớp mắt, không nói được một lời. Ta nghĩ mọi chuyện, chung quy cũng sẽ có một ngày kết thúc, dù là yêu say đắm nhưng cũng sẽ có ngày chấm dứt. Ta không ngại thú nhận vì đây dứa lâu như vậy, ta mệt mỏi rồi. Ta vốn rất hận, nhưng nay ngay cả nỗi oán hận của ta cũng đã bị tiêu biến, vậy ta còn lại gì?

“Ta nghĩ, ta là tình yêu của người.” Ta than nhẹ, sắc mặt hắn vừa sáng ta lại cười rộ lên: “Nhưng người phải biết rằng, không phải những người có tình đều được ở bên nhau.

Chúng ta, giữa lúc ấy, đã cách nhau quá xa.

Khi còn là phạm nhân, ta vốn vì người mà đau, người lại vì ta mà nhập ma; sau khi về lại thiên giới, ta cũng vẫn vì người mà đau, mà chết, người lại vì ta mà thành diên thành si. Người xem, hai chúng ta luôn bỏ lỡ nhau, hiểu lầm, thống khổ, dây dưa ba ngàn năm, nhưng vết thương trong lòng lại cứ càng cứa càng sâu.

Phải, ta yêu người. Nhưng người có nhớ, ở nhân gian ta đã từng nói gì với người không?

‘yêu người quá mệt mỏi, trả giá quá nhiều, rồi lại liên tiếp bị thương tổn, không thể tiếp tục được nữa, vì thế mới rời đi. Chỉ vì duyên trần đã hết, lòng đã không còn vướng bận mới có thể chọn cách ra đi, chọn cách quên đi những thị thị phi phi.’ Ta dù còn yêu nhưng lại không muốn yêu người nữa. Ta sẽ rời khỏi người, rồi thời gian trôi qua, từ từ sẽ quên người, từ từ đem đoạn tình cảm này hóa thành hư ảo.

“Quân Hoa,” ta than khẽ: “A Hiên nay không thể không có ta. Người nếu không có ta thì vẫn còn Bồng Lai đảo, người còn có tiên đạo chính đồ của người, người còn có thể có tình yêu mới. Nhưng thân thể A Hiên, đừng nói đến tiên đạo chính đồ, có thể tiếp tục sống được không cũng là vấn đề, ta sao có thể rời bỏ hắn?”

Dứt lời, ta bước đi, định rời khỏi, ta nói: “Quân Hoa, buông tay thôi!”

Giây phút đó, ta nghĩ hắn hắn đã buông bỏ, nhưng không nghĩ tới, hắn lại cười lạnh một tiếng, ta thấy quanh ta ánh sáng rực rỡ, dưới chân chúng ta nước biển sôi trào, phóng thẳng lên cao, nhằm hướng ta mà đến. Ta diễm mũi chân, xoay người trên không trung, tránh né pháp lực của Bách Lý Quân Hoa, cả giận nói: “Đã nói đến đây, người còn dây dưa?”

“Vì sao? Vì sao?” Bách Lý Quân Hoa cười ha hả, vừa cười lớn vừa trào lệ, như đã phát điên mà thi pháp tấn công ta: “Nàng thật sự muốn rời bỏ ta, nàng thật sự muốn quên ta? Nàng cho rằng thời gian trôi qua sẽ xóa nhòa hết thấy? Ta sẽ trối nàng lại bên cạnh, mỗi ngày đều ở bên nhau, nàng nói xem nếu như vậy, nàng có thể quên ta không?”

“Bách Lý Quân Hoa!” Trường kiếm của ta nhắm về phía hắn, hắn đảo thân tránh thoát, khuôn mặt tái nhợt nở một nụ cười yếu diễm: “Ta sẽ làm cho nàng nhớ rõ ta, vĩnh viễn nhớ rõ ta. Hận ta cũng được, oán ta cũng được, nàng đều phải nhớ ta. Ta sẽ giết Liễu Hoa Hiên, giết Phượng Âm, giết Giản Hề, giết...”

“Người nằm mơ!”

Hắn càng nói càng ngông cuồng, ta cuối cùng cũng nổi lên sát ý, niệm tiên quyết, phóng thẳng về phía hắn. Hắn cũng không né không tránh, chỉ lặng lẽ nhìn ta, cười đến quỷ mị yêu dị. Một chiêu của ta đánh trúng hắn, giữa không trung bắn ra muôn vàn tia sáng, hắn nhắm mắt lại, nhợt nhợt nở nụ cười. Nụ cười thoải mái như rót cục cũng được giải thoát, hắn mở miệng, ta nghe hắn nói: “Tiểu Nhi, ta thật sự rất yêu nàng!”

Rồi sau đó, ta thấy một thân áo trắng tựa như hoa điệp tuyệt mỹ, cánh điệp phấp phới, lao thẳng xuống lòng biển sâu. Tiếng kinh hô xung quanh nổi lên, ta biết nhất định sẽ có người đi cứu hắn, lòng không muốn cùng hắn dây dưa thêm nữa, đầu cũng không quay lại, ta hướng về đông cực bay đi.

Hết PN 6

Đọc đến mấy PN này, dường như những khúc mắc mới dần được xóa bỏ. Trước đây ta từng nói, Bách Lý không phải nam chính hoàn mỹ và cool, thậm chí ta còn nghe nhiều nường bầu ghét ảnh nữa. Nhưng bắt đầu từ lúc này, tưởng anh chấp mê bất ngộ níu kéo nàng hồ, nhằm nhột nhá! Đến mấy PN sau, chúng ta sẽ

được phân tích diễn biến tâm lý của anh dưới góc nhìn của 1 người ngoài cuộc. Lúc đó mới thấy, thật ra, anh vốn cũng chẳng nợ chị hoặc có lẽ, chữ nợ ấy, đã được định sẵn là kiếp số quần bện họ lại với nhau. Cũng may, ta vốn không phải giáo đồ của tình yêu hoàn mỹ, ta thích những thứ khiếm khuyết, đặc biệt là trong tình yêu.

33. Chương 33: Trăm Dặm Trường An

Ta vội vội vàng vàng trở lại đông cực, đã thấy khắp nơi hối hả bận rộn, tất cả mọi người đều ở nơi này.

Ta xuất hiện trong sân đã khiến ai nấy đều sửng sốt, Phượng Nhi dựa vào câu cột ở hành lang dài mỗi một cười: “Ta biết mà!”

Ta gật đầu, hỏi nàng: “A Hiên thế nào rồi?”

Nàng cũng gật đầu, nói với ta: “Tiểu Tiểu, có người đã thay người trả nợ rồi.”

“Người nói cái gì?” Ta chẳng để ý, đi thẳng vào phòng Liễu Hoa Hiên, thấy hắc đang nằm im lìm trên giường, Quân Hoàng và Mặc Tử Dạ đứng một bên, vẻ mặt Quân Hoàng tiêu tụy, Mặc Tử Dạ thần sắc cũng không tốt hơn là bao.

Ta vội vã chạy tới, ngồi bên giường bắt lấy mạch đập của Liễu Hoa Hiên, thấy mạch vẫn tốt, có vẻ đã ổn định. Ta thở dài nhẹ nhõm quay đầu nhìn Quân Hoàng đang mỗi một, dò hỏi: “Hắc gần đây thế nào?”

“Cuối cùng người đã trở lại!” Quân Hoàng không trả lời câu hỏi của ta, chỉ khẽ thở hắt ra, nói: “Người trở về thì hắc sẽ ổn thôi.”

“Mấy ngày qua hắc có chuyện sao?” Ta vội vàng hỏi nàng. Quân Hoàng nhợt nhạt cười: “Có bảy vạn năm tu vì Bách Lý đảo chủ độ cho hắc, nói là thay người trả nợ hắc, vì thế bây giờ đã không sao rồi.”

“Người nói cái gì?!” Ta la hoảng lên, Quân Hoàng giữ chặt ta, lắc đầu nói: “Tiểu Tiểu, nếu đã muốn quay về đây thì đừng nghĩ ngợi nhiều nữa. Thêm khó chịu mà thôi.”

“Người đừng gạt ta.” Ta sợ hãi lui từng bước. Quân Hoàng nhíu mày: “Ta gạt người làm chi? Hắc mang theo thánh vật Cửu Diệp Hoa của Bồng Lai đảo đến, cộng thêm tu vi của hắc mới có thể giữ được tánh mạng của A Hiên.”

Ta nhìn Quân Hoàng, nổi bất an trong lòng càng lúc càng dâng cao. Quân Hoàng như nhìn thấu tâm tư của ta, hít một hơi rồi nói: “Tiểu Nhi, người nếu đến đây, đừng quay đầu lại! Có lẽ ta thật sự đã lấp liếm lỗi lầm, nhưng cuộc sống của A Hiên thật chẳng dễ dàng gì.” (muốn đập mụ này quá, tập 4 rồi)

Ta không đáp, sau một lúc im lặng thì vẫn gật đầu nói: “Ta hiểu.”

Quân Hoàng cười, nhân tiện nói: “Nhìn người như vừa đại chiến trở về ấy, trước tiên đi nghỉ ngơi đi.”

Ta trong đầu một mảnh hỗn loạn, ta nghĩ, có lẽ thật sự nên đi nghỉ.

Vì thế ta lơ đãng đi tới gian phòng bên cạnh, ngã thẳng lên giường, nhắm mắt, không lâu sau liền chìm sâu vào giấc ngủ.

Ta vừa ngủ đã nằm mộng, trong mộng, ta là đứa bé gái mồ côi phạm trần đang bị người đuổi giết, hắc đội mưa mà đến, đứng trước mặt ta, siêu phạm thoát tục như thiên nhân; tiếp đó là ta trong bộ dáng của Tống Tử Mạch, cùng Bách Lý Quân Hoa, Liễu Hoa Hiên dạo chơi trong tiết hoa đăng. Bách Lý Quân Hoa vẽ lên một ngọn đăng, cười hỏi ta: “Tiểu Nhi, nàng có thích ngọn hoa đăng này không?”

Rồi sau đó lại là hắc đứng giữa vườn ánh nguyệt u lan, ung dung hỏi ta: “Ánh nguyệt u lan này, nàng có thích không?”; tiếp đó, bên đá Tam Sinh, hắc im lặng đem tên hai chúng ta khắc đầy lên đá; hắc toàn thân đầm máu xuất hiện trước mặt ta, ta ngồi xuống ôm lấy hắc, đồng ý bên nhau; còn...

Sau đó là Bồng Lai đảo đèn đuốc sáng trưng, giọng nói Hạ Thiển vang lên bên tai ta: “Từ đó về sau, Bồng Lai đảo không ngừng đốt đèn...” người nam tử trước mặt ta, an vị trên bậc thang trước căn phòng treo đầy

chuông gió, trầm ngâm nhìn về phương xa, như muốn ngủ, nhưng lại không dám ngủ, chỉ si si ngốc ngốc, trong miệng không ngừng lầm nhảm: “Tiểu Nhi, sao nàng còn chưa trở về... Còn chưa trở về?”

Lòng ta đau xót, lập tức thấy hắc đang nhợt nhạt cười với ta, giữa không trung tựa như cánh bướm gãy cánh lao thẳng xuống, ngã vào lòng biển sâu. Giọng nói của hắc vẫn còn quanh quẩn bên tai ta, hắc nói: “Tiểu Nhi, ta yêu nàng.”

Trong mộng ta có một dự cảm xấu, ta thấy hắc rơi xuống, ta muốn tiến lên cứu hắc, nhưng dù cố thế nào cũng chẳng thể chuyển động. Ta hoảng sợ lơ lửng giữa trời, nhìn cảnh tượng không ngừng biến hóa quanh mình.

Bồng Lai đảo, đá Tam Sinh, nhân gian, đông cực...

Một Tô Quân Hoa để quân, Bách Lý Quân Hoa đảo chủ Bồng Lai đảo, Bách Lý Quân Hoa nhập ma, Bách Lý Quân Hoa như thiên nhân, Bách Lý Quân Hoa điên điên khùng khùng...

Tất cả đều xoay quanh ta, ở cạnh ta, nhún mảy cười yếu ớt, lặp đi lặp lại một câu, làm như nếu không ra sẽ không còn cơ hội để nói, lớn tiếng nói: “Tiểu Nhi, ta yêu nàng, ta yêu nàng, ta yêu nàng...”

Ta cảm thấy đau đầu, ta cố sức muốn giữ lấy họ, nhưng chung quy lại chẳng nắm giữ được.

Ta gần như sắp khóc thành tiếng thì chính lúc này, trong mộng bỗng nhiên có một luồng sáng dịu dàng lan tỏa, một thiếu niên từ giữa vùng sáng bước ra, như lúc mới gặp, tiên phong đạo cốt như thiên nhân.

Ta nhìn quanh bốn phía, phát giác đang có mưa phùn, hắc lẳng lặng đứng trước mặt ta, ta ngã xuống đất, ngửa đầu nhìn hắc.

Hết như lúc chúng ta mới gặp nhau.

Hắc dịu dàng cười với ta: “Tiểu Nhi, ta đến từ biệt nàng.”

“Sao cơ?” Ta kinh ngạc nhìn hắc. Hắc vẫn cười rồi ngồi xuống, lẳng lẽ nhìn ta. Hắc đưa tay chạm đến mặt ta, thần sắc đầy lưu luyến, nhưng vẫn cười nói: “Nàng mệt rồi, ta sẽ không khiến nàng mệt mỗi thêm nữa.

Ta muốn buông tay, nhưng ta không buông được, không an tâm.

Ta không muốn trở mặt nhìn nàng quên ta, hết yêu ta...Nhưng, nàng đã làm thế.” Hắc nheo mắt, từ hốc mắt một dòng lệ chảy ra, hắc mở miệng, khàn khàn hắng giọng nói: “Ta...sớm đã nên buông tay mới phải.”

“Quân Hoa...” Ta gọi tên hắc. Hắc vươn một ngón tay, đặt lên môi ta. Hắc nói: “Tiểu Nhi, phật giới thường nói, nhân quả tuần hoàn. Chúng ta bắt đầu từ đâu thì hãy kết thúc ở đó thôi.”

Dứt lời, hắc im lặng nhìn ta một lát rồi hôn xuống.

Hắc ôm chặt ta, nụ hôn nồng cháy điên cuồng. Làm cho ta gần như thở dốc, ta không tự chủ được ôm chặt hắc, có một dự cảm chẳng lành, như thể hắc sắp bỏ đi vậy.

Qua hồi lâu, hắc đột nhiên buông ta, hỏi ta: “Tiểu Nhi, nàng có nguyện vọng gì không?”

Nhưng không chờ ta trả lời, hắc lại hỏi: “Tiểu Nhi, nàng, có còn yêu ta?”

Ta ôm hắc, gật gật đầu, khàn khàn nói: “Còn, từ đầu tới cuối, ta vẫn luôn yêu chàng.”

“Ha...” Ta nghe được tiếng cười của hắc, trong đó lẫn theo niềm vui sướng. Lâu sau, hắc chậm rãi nói: “Nàng hãy sống thật tốt với Liễu thượng tôn. Ta chưa từng mang đến hạnh phúc cho nàng...Vậy nên, hai người hãy sống bên nhau thật hạnh phúc!”

Nói xong, ánh sáng nhu hòa lại xao động, hắc nhẹ giọng nói: “Ta yêu nàng, nhưng ta phải đi rồi... xin lỗi, Tiểu Nhi...”

“Quân Hoa... Không phải.” Ta lắc lắc đầu: “Dù chàng đã từng làm tổn thương ta, nhưng...”

Lời còn chưa dứt, cảnh trong mộng liền hóa thành một màn đen kịt. Ta kinh hoàng chợt tỉnh, thấy đêm đen thâm trầm như mực, bên gối đã ướt đầm. Đầu óc ta trống rỗng, như còn chưa hoàn toàn thoát khỏi giấc mộng. Ta thì thào, tuôn ra những lời còn chưa kịp nói xong.

“Chàng đã cho ta hạnh phúc thật sự.”

Chàng thay ta vẽ hoa đăng, thay ta khắc tên lên đá Tam Sinh, thay ta xuất sinh nhập tử, thay ta trồng một đảo hoa lan...

Chàng nói ta tha thứ cho tất cả mọi người nhưng lại không tha thứ cho chàng.

Là vì tất cả mọi người chưa từng thật sự yêu thương ta đến tuyệt địa.

Chỉ có chàng, chỉ có chàng.

Chính vì chàng đã cho ta những điều quá mức tốt đẹp, quá mức hạnh phúc, nên lúc ta bị tổn thương mới có thể tuyệt vọng thống khổ đến nhường ấy.

Vẫn biết leo càng cao té ngã càng đau. Vẫn biết yêu càng đậm, hận càng sâu.

Giữa đêm, ta thở dài, nhưng ngẫm nghĩ, ta cùng hán đã dây dưa nhiều năm, tại sao lại chưa dứt xuống được?

Ta đi đến bên cửa sổ, mở một tờ giấy, lại huyền hóa ra một cái chuông gió, sau đó viết xuống tâm nguyện, đem chuông gió ném đi, chuông gió liền theo gió mà đi.

Ta nghĩ, đó là chuông gió cuối cùng, tờ giấy cuối cùng ta gửi cho hán.

Trên mặt giấy ta viết một câu:

Quân Hoa, cuộc đời này ta không còn sở cầu gì nơi chàng, chỉ nguyện chàng cả đời có thể bình an vui vẻ.

Ta nhìn chuông gió càng bay càng xa, khẽ mỉm cười. Ta nghĩ, vậy là đã xong.

Ấy nhưng, chính thời khắc đó, phía chân trời bỗng nhiên truyền đến tiếng chuông trời, vang dội khắp tứ hải bát hoang, chấn động lòng ta!

Ta lặng yên đếm tiếng chuông, dừng lại ở lần thứ 36, toàn thân ta run bắn, ngay lúc ấy, cửa chính ầm ầm mở toang, đoàn người Mặc Tử Dạ và Quân Hoàng đứng trước mặt ta, thần sắc khác nhau nhìn ta.

Ta run rẩy nhìn họ, Quân Hoàng mở miệng, muốn nói nhưng cuối cùng lại chẳng nói ra lời, ta cảm thấy trong mắt có lệ chảy ra, lại cố chống đỡ thân mình, vẫn duy trì nét mặt thản nhiên, quét về phía Mặc Tử Dạ.

Mặc Tử Dạ khẽ thở một hơi dài, giọng nói không nhẹ không nặng, bình tĩnh: “Tiểu Tiểu, Bách Lý đảo chủ, đã tiên thệ rồi.” (chết)

36 tiếng chuông trời, thượng cổ chi thần tiên thệ.

Trí nhớ của ta thật tốt, không hề nhớ sai.

Ta cứng ngắc cười rộ lên, thời khắc đó, cuồng phong cuốn quanh, lá rơi rụng phá bung cửa sổ, bay vào phòng ta, sấm sét vang dội.

Ta hỏi: “Hôm nay có giông ư?”

Họ không dám đáp lời, ta cười ha hả, chính lúc ấy, chuông gió ta đã tung lại theo gió cuốn bay trở về, rơi trên mặt đất.

Trên đó, lời ta mới viết còn rõ ràng đập vào mắt.

Trước đó, ta đã viết:

Quân Hoa, cuộc đời này ta không còn sở cầu gì nơi chàng, chỉ nguyện chàng cả đời có thể bình an vui vẻ.

34. Chương 34: An Giác Giữa Hàn Băng

Hôm ấy là tiết thanh minh của nhân giới, phạm nhân có tập tục, trong ngày này sẽ đi tế bái những người thân đã mất như một cách thức tưởng niệm.

Ta cũng vậy.

Ta nghĩ không biết mình đã trải qua bao nhiêu cái tiết thanh minh rồi, chỉ cảm thấy như ngày tàn đêm xuống đã lại đến thanh minh. Sau đó ta sẽ mang theo một nhánh hoa lan đến Bồng Lai đảo, đem lan thả xuống lòng biển.

Ta không biết người ấy có thể nhìn thấy hay không, nhưng có thấy hay không cũng chẳng sao.

Bồng Lai đảo đã có đảo chủ mới, là một nữ tử tên Cô Hoa, ta chưa gặp nàng nhưng nghe nói người ấy đã báo mộng cho hạ tiên ở Bồng Lai. Mặc dù về phương diện tình cảm hẳn luôn mờ mờ mịt mịt nhưng với chính sự lại luôn gọn gàng dứt khoát, hẳn cũng thật lợi hại, lúc ấy hẳn vừa tiếp nhận Bồng Lai đảo đã san bằng hỗn loạn và tranh chấp, sau đó cai quản rất vững vàng. Sau ngày Cô Hoa nhậm chức liền hạ một văn điệp, phạm là người của U Minh Phủ tuyệt không được phép bước vào hải vực Bồng Lai đảo, vi phạm giết không tha.

Bởi đó, năm tháng trôi qua, ta chưa từng được tới gần hẳn.

Ta yên lặng ném hoa lan xuống biển, sau đó ngóng trông nhánh lan có thể theo nước biển dạt trôi, phiêu lãng đến nơi hẳn đang ngủ.

Ta còn nhớ rõ ngày hôm đó, sau khi chuông trời vừa dứt 36 tiếng, tứ hải bát hoang, tam giới đều kinh hoàng.

Mặc Tử Dạ hạ lệnh, tất cả đều phải cài hoa lan trắng, vận bạch y, bày tỏ lòng tôn kính với vị thần thượng cổ. Đảo chủ tân nhiệm của Bồng Lai đảo đối với thiên lệnh này tỏ lòng biết ơn, nhưng trong thư lại chỉ nhắc đến tên ta.

“Diệp Tiểu thượng thần thân phận cao quý, Bồng Lai đảo không dám trèo cao, mong Diệp Tiểu thượng thần mặt một thân hỉ phục, chớ để tiểu sự của Bồng Lai làm nhiều hứng trí.”

Tất cả mọi người đều lộ nét mặt giận dữ, còn ta lại chỉ cười, nói cùng Phượng Nhi bên cạnh: “Ta thường thấy người mặc hồng y rất đẹp, nay ta cũng muốn thử một lần xem sao.”

Vì thế hôm nay, ta đã trở thành màu sắc khác biệt nhất tiên giới.

Giữa biển người trắng thuần, rất nhiều người chói mắt muốn cho ta mấy đao.

Ừ, tất nhiên rồi, có người thật sự làm thế đấy.

Người đó, từng cùng ta ngủ trên một giường, từng nói chuyện, từng cười nói cùng ta: ‘Thượng thần, lúc này trông người tỏa sáng như Đức Phật ấy,’ từng đưa ta đi xem từng tờ giấy nợ, nhưng bây giờ nàng đang nắm trường kiếm, cắt qua bóng đêm hắc ám và không gian yên tĩnh, chỉ thẳng hướng ta.

Kỳ thật, ở phía sau có lẽ rất nhiều người sẽ nghĩ rằng ta chắc sẽ đứng bất động, để kiếm của Hạ Thiên thuận đường đâm thẳng, ta nói không chừng sẽ rơi vào một thế giới nào đó để tìm kiếm người đã rời đi trước kia?

Có lẽ sự tình hẳn nên phát triển như vậy.

Nhưng thật có lỗi, ta là một nữ tử quá vô sỉ và nhát gan, vì thế ta nhanh chóng tránh né, nói cùng Hạ Thiên: “Xin lỗi, mạng này của ta cũng có chút quý giá, người giết ta rồi, chỉ cần ta còn thân cây, vẫn có sống lại. Vậy có thể khiến ta sống không dễ dàng không? Người xem, trên người ta mang đầy nợ máu, ta sống như vậy chẳng thoải mái gì, người cũng không cần phải ép buộc ta.”

“Diệp Tiểu, sao người không chết đi?” Nhìn bộ dáng cợt nhả của ta, Hạ Thiên điên cuồng. Ta tỏ vẻ buồn bã, sau đó cười phá lên: “xin lỗi, ta cũng thật muốn chết, nhưng mạng ta không phải của một mình ta, sao ta có thể chết được? Đúng không?”

“Đảo chủ đã chết...” Kiếm của Hạ Thiên đã hơi chùng xuống: “Người đã chết...Sao người còn có thể cười được? Sao người còn bày ra cái bộ dạng này...Người vì người mà chết...”

“Hạ Thiển.” Ta không biết nên biểu hiện thế nào, vì thế chỉ có thể cười rặng rờ hơn: “Người cảm thấy, ta nên thế nào? Khóc? Đau khổ? Hay giống hần, phát điên lên rồi đi khắp thiên hạ tìm hần, hay lao đến Bồng Lai đảo của các người, cá chết lưới rách cũng quyết đem thi thể hần về, cuối cùng là ôm thi thể hần mà tự sát? Như vậy người sẽ vừa lòng?”

“Nhưng, không phải người nói thương người sao?” Hạ Thiển vẫn không thể chấp nhận lời ta nói: “Người thương người, ít nhất người cũng phải nhắc tới người, gọi người một tiếng. Người có biết toàn Bồng Lai đảo đều chỉ công bố người tiên duyên đã đến là vì sao không? Vì chính người đã nói...người nói, đó là con đường người đã chọn...”

“Diệp Tiểu thượng thần, người cho là đảo chủ vì sao lại chết? Người cho là đảo chủ vì sao khi chết ngay cả nhập luân hồi như phạm nhân cũng không có? Người cho là chỉ một kiếm của người, đảo chủ có thể chìm vào biển sâu, vĩnh viễn đóng băng ở nơi đó sao?”

Đó là do đảo chủ đã tự chọn lựa... Chính người chọn chết trong tay người, tình nguyện buông bỏ việc tự hồn, cũng là buông bỏ chính mình...”

Hạ Thiển nói xong lời cuối cùng, ngay cả kiếm cũng không cầm nổi nữa, chỉ có thể ở trước mặt ta ôm mặt khóc.

Ta trầm mặc nhìn nàng, ngồi bên cửa sổ, nghe rừng trúc bên kia xao động xào xạc.

“Ta mệt rồi!” Qua hồi lâu, ta khinh mạn mở lời: “Hạ Thiển, ta mệt muốn chết rồi. Hần đã đi. Người chết đã chết, người còn sống phải tiếp tục sống. Ta không phải chỉ cần sống cho ta. Hạ Thiển, ” ta quay đầu nhìn nàng, nhẹ nhàng cười: “A Hiên nói, chỉ cần ta ở bên hần, hần đã rất vui vẻ. Phượng Nhi nói, chỉ cần ta có thể hồi phục tâm trạng, nàng cũng rất vui vẻ. Giản Hề nói, chỉ cần ta có thể phá bỏ ma chướng, hần cũng rất vui vẻ. Đại Miêu nói, chỉ cần ta có thể sống tốt thì đã hài lòng rồi. Quân Hoàng thậm chí còn thách thức ta, chỉ cần ta có thể sống tốt bên A Hiên, nàng sẽ đem vị trí tư chủ U Minh Phủ tặng cho ta. Người xem, nhiều người hy vọng ta vui vẻ, hy vọng ta hạnh phúc như thế. A Hiên vì ta, mất đi 7 vạn năm tu vi, sau đó lại vì ta, học nấu cơm, học xử lý gia vụ, học chải đầu, bây giờ còn học vẽ mày...Hạ Thiển,” ta đứng dậy, chậm rãi đi ra cửa phòng: “Ta thương hần, đây là sự thật. Nhưng cuộc đời ta không phải chỉ có tình yêu. Hơn nữa, ta sẽ không vì người chết, mà thương tổn người còn sống.”

Sau đó, lời nói này đã bị truyền ra ngoài.

Khắp tứ hải bát hoang đều truyền nhau, Diệp Tiểu thượng thần quả nhiên là một kẻ nhẫn tâm.

Chỉ có ta biết. Trong đêm đó, ta đã đóng cửa phòng thế nào, suốt đêm ngồi bên cửa sổ ngắm nhìn màn mưa mờ lung trút nước.

Cũng chỉ có ta biết, ta hàng đêm đều vì mơ thấy người ấy mà choàng tỉnh, rồi lại cưỡng ép bản thân ngủ tiếp.

Khi ta đi, hần có thể điên cuồng, có thể thống khổ, có thể vì gặp ác mộng mà khiến cho nơi nơi đèn đuốc sáng trưng. Nhưng còn ta...

Tối hôm đó, ta uống chút rượu. Có lẽ là do chất cồn, lá gan ta lại lớn hơn, bay thẳng đến Bồng Lai đảo, lặng lẽ xâm nhập vào vực biển sâu, cuối cùng sau nhiều năm, ta có thể được nhìn thấy hần lần nữa.

Hần vẫn là hình dáng đó, ngủ sâu giữa lòng hàn băng, sắc mặt tái nhợt nhưng lại cười hạnh phúc, như muốn nói cho người khác —— hần tốt lắm, rất vui vẻ.

Ta cách khối hàn băng mà yêu thương hôn hần, như có thể cảm giác nụ hôn của hần dành cho ta nhiều năm trước, ôn nhu, bá đạo, tuy rằng luôn hỗn loạn không rõ yêu hận, nhưng cũng hạnh phúc vô ngần.

Ta nhìn hần, hần thậm chí vẫn giữ nguyên bộ dáng lúc rơi xuống biển khi ấy, y phục phiêu diêu, tóc đen bung xòa, ta không khỏi gượng cười: “Chàng xem, cuối cùng chàng đã cười, ta cũng cười.”

Hồi lâu sao, ta lại khẽ thở dài: “Chàng vì sao...lại quyết tuyệt đến thế. Thật ra chúng ta cứ như vậy có gì là không tốt? Chàng cần gì phải nhất định chọn con đường này?”

“Vì sao ư?” Bên cạnh bỗng vang lên tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của một nữ tử. Ta ngẩng đầu lên, nhìn về phía nữ tử đó, nàng mặc một trường sam huyền sắc, trên trán có ấn ký hỏa diễm biểu trưng cho thân phận đảo chủ Bồng Lai đảo. Ấn ký đó của Bách Lý Quân Hoa trước kia thường ẩn đi, nhưng ta cũng từng thấy qua, nay nữ tử này thoải mái lộ ra ta tất nhiên hiểu ý tứ nàng. Vì thế ta nhẹ nhàng thở dài, mỉm cười nói: “Xin lỗi, Cô Hoa đảo chủ, tại hạ đã vi phạm.”

“Diệp Tiểu tư chủ chê cười rồi.” Nữ tử dừng mắt trên tầng băng bên dưới, khẩu khí bình thản. Ngày trước, Quân Hoàng cuối cùng cũng gả cho Mặc Tử Dậnên đã đem vị trí Tư chủ U Minh Phủ nhường lại cho ta. Cô Hoa cười dịu dàng: “Người muốn hỏi, Bách Lý đảo chủ vì sao lại cố chấp như thế?”

Ta không đáp lời, trầm mặc chờ câu nói tiếp theo của nàng. Cô Hoa vươn tay vuốt ve mặt băng, sau lại thở dài nói: “Bách Lý đảo chủ là vị thần thứ ba biến mất của Bồng Lai đảo. Nhưng đệ tử Bồng Lai đảo vì tình mà chết thì nhiều vô số kể. Khi còn nhỏ ta thường suy nghĩ, Bồng Lai đảo sao lại luôn có những mối tình si này, sau mới hiểu được, hóa ra ở nơi Bồng Lai đảo này, con người thường vô tình, cho nên nếu hữu tình thì chính là cách giết người chí mạng.

Như Bách Lý đảo chủ, Người cả đời thanh tu vô cầu, hậu duệ của Phụ thần sáng thế tối thượng, cả đời tu đạo, không màng ái dục. Vì thế người chưa từng yêu, cũng chưa từng hận, cho đến khi gặp người, Diệp Tiểu thượng thần.”

Cô Hoa ngữ điệu lạnh lùng, nhưng mở miệng lại rất bình thản công bằng: “Hơn nữa, quả thật hết thảy đều nên trách Bồng Lai đảo chúng ta, trách Bách Lý đảo chủ. Người đem tất cả yêu hận ký thác trên mình người. Yêu cũng được, hận cũng chẳng sao, khi người còn sống, chỉ có mình người. Nhưng người chấp niệm quá sâu, hình ảnh phạm nhân của người đã khắc sâu vào lòng người. Bởi thế, khi Thư Tĩnh với dung mạo giống người, cá tính giống người, lại có được trí nhớ của Diệp Tiểu lúc trước thì người lại vì chấp niệm mà tổn hại chính tâm mình. Vì vậy, giữa hai vị, người thật đáng bị như thế.”

“Sau đó thì sao?” Ta nhợt nhạt cười khẽ hỏi. Cô Hoa cười, lại nói: “Nhưng, thật lòng Bách Lý đảo chủ không nợ người cái gì. Khi là phạm nhân, nếu không có người, người sớm đã chết, người nợ người một mạng; lao mình vào Cửu Đỉnh, là vì thiên hạ thương sinh, vô luận có Bách Lý đảo chủ hay không, người cũng phải nhảy, không phải sao? Người nhảy nên mới có thể lịch kiếp phi thăng. Người không nhảy, sẽ vĩnh viễn rơi vào tình kiếp. Cũng như Bách Lý đảo chủ. Sau đó, nếu không phải Bách Lý đảo chủ thay người lấy thuốc cho Liễu thượng tôn lần đó, thì người đã mệnh tan nơi Ma giới, cho nên nói đến đây, người lại nợ Bách Lý đảo chủ một mạng. Sau nữa, Bách Lý đảo chủ đâm người một kiếm, đoạt người một mạng; nhưng người lại cho Bách Lý đảo chủ một kiếm. Như vậy tính đi tính lại, người vẫn thiếu Bách Lý đảo chủ một mạng, không phải sao?”

Cô Hoa cười khẽ, ta duy trì nụ cười cứng ngắc, có thể là lâu lắm không cùng ai nói về hấn nên dù là những lời không muốn nghe nhưng ta vẫn tiếp tục nghe.

“Nếu luận về tình cảm, người thật sự đã bị tổn thương, nhưng Bách Lý đảo chủ so với người bị thương càng sâu hơn. Khi còn là phạm nhân, người vừa phải lo nghĩ cho chúng sinh vừa phải đón nhận oán khí của người. Cho đến khi người nhảy Cửu Đỉnh, với người, lãng quên hồng trần, chuyện gì cũng chưa từng xảy ra. Còn người? Nhảy Cửu Đỉnh, dọa tình kiếp, nhập ma đạo, tìm người ba ngàn năm; sau khi các vị yêu nhau, đoạn tình giữa người và Liễu thượng tôn, người vẫn dễ dàng chấp nhận; sau đó người đích thực đã nhận lầm người, nhưng người cuối cùng đã làm gì?

Người không cam lòng, người oán hận, cho nên cuối cùng, sau khi nói cho người sự thật, còn muốn người thống khổ cả đời, hỏi người câu kia ‘Sư phụ, giết ta, người có vui không?’ Về sau, người khi điên khi tỉnh qua hơn trăm năm. Trong hơn trăm năm đó, ta nghĩ người cũng có nghe nói? Nhưng khi người tìm được người, người đã thế nào?

Người hận người!”

Cô Hoa dùng câu khẳng định.

Ta cũng không phủ nhận, ta nói: “Ta không phải thánh mẫu, hấn nhận sai người, lại vì một nữ tử khác mà giết ta, ta là kẻ tiểu nhân tâm địa hẹp hòi, làm sao có thể không hận?”

“Nhưng người vẫn yêu người!” Cô hoa vẫn khẳng định.

Ta gật đầu mỉm cười: “Phải, ta hận, nhưng vẫn yêu. Mâu thuẫn quá nhỉ? Nhưng trên đời này có rất nhiều chuyện luôn mâu thuẫn như vậy đấy. Ta thật ra vẫn không rõ, không biết người có thể giải đáp không. Lúc trước ta từng hỏi hần, có biết ta và Thư Tình một xác hai hồn không. Hần nói biết, nhưng vẫn chọn Thư Tình. Kết quả lại cho ta mê mẩn. Hần và A Hiên chẳng phải đều giống nhau, khi hiểu được thì đã quá muộn?”

“Hiểu được thì đã quá muộn?” Cô Hoa cười khẽ, chạm vào hàn băng, trong mắt ngập đầy tiếc nuối: “Người đã hỏi ‘Chàng đã biết rồi sao?’ Nhưng người có từng nghĩ, một câu này của người phạm vi rộng bao nhiêu? Chàng có biết thiên đế lệnh cho chúng ta tấn công Ma giới? Chàng có biết ta tới tìm chàng? Chàng có biết Thư Tình và ta biết nhau? Diệp Tiểu tư chủ, người hỏi những lời này, thật sự rất dễ khiến người khác hiểu lầm.”

Nàng nói xong, ta chìm vào im lặng. Cô Hoa nhẹ nhàng cười, chỉ vào người đang bị đóng băng hỏi ta: “Người đã trôi lại, người muốn để người ngủ lại tại vực biển này hay muốn đưa xác người về?”

Ta không trả lời, một hồi sau, ta khẽ cười, nói với Cô Hoa: “Hôm đó, hần đến từ biệt ta. Ta nghĩ hần chỉ muốn nhìn thấy ta sống thật tốt, sau đó sẽ có một cuộc đời bình yên hạnh phúc.”

“Cô Hoa đảo chủ, người có biết không?”

Nhìn nữ tử lần đầu tiên gặp mặt, ta không nhận được, nói ra cái bí mật ấy.

“Thật ra, mắt ta đã mù rồi. Buổi tối hôm hần ra đi, ta đã khóc. Khóc đến khi nước mắt không còn chảy được nữa, nhưng vẫn cố chấp muốn khóc, muốn chảy lệ. Cho đến lúc ta ý thức được, ta mới biết, nước chảy ra, đã là máu.

Nhưng cũng may, ta là tiên thân, mắt không có, ta còn có tâm nhãn, cho nên cũng như trang sức, có mắt hay không cũng không khác nhau.

Tứ hải bát hoang đều nói ta lãnh huyết vô tình, nhưng nào có ai hiểu được. Người còn sống, càng không dễ dàng gì. Hần đã chết, chấm dứt, nhưng ta còn phải sống. Nếu ta không tiếp tục sống, ta sợ tất cả những người ta yêu thương sẽ khóc, ta cũng sợ hần sẽ cảm thấy bản thân chết đi thật vô nghĩa.

Hần nói, hy vọng ta hạnh phúc. Hần không phải vì muốn ta hạnh phúc mà dù muốn buông nhưng lại không thể, đành chọn phương thức cực đoan đó sao?”

Ta gượng cười: “Ta sao có thể phụ lòng hần? Sao có thể phụ lòng mọi người? Người nói ta ngoài cười ra, ngoài việc phải sống thật tốt ra thì còn có thể làm gì? Nói ta yếu đuối cũng được, sợ chết cũng được, miệng đầy đạo lý cũng được. Dù sao, mặc kệ có bao nhiêu Hạ Thiển hận ta, bao nhiêu người chán ghét ta, muốn ta chết, Diệp Tiểu ta cũng phải sống thật tốt, chết sau tất cả mọi người.”

Nói xong, ta chậm rãi đi tới, quỳ bên hàn băng mỉm cười nói với người bên trong: “Chàng quyết định lựa chọn thế nào?”

Không ai trả lời, người ấy vẫn một vẻ phong hoa tuế nguyệt.

Ta thanh thần mỉm cười: “Vậy được rồi, ta sẽ chờ đến khi chàng nguyện ý tự hồn.”

Hết Phiên ngoại 8

Mượn đất làm nhăm:

Đọc chương này, tớ mới tìm được câu trả lời cho lý do vì sao vẫn thích Quân Hoa, dù hần chẳng phải nhân vật hoàn mỹ nhất.

- Là một đấng quân vương mà bỏ qua con dân, chỉ đắm chìm trong tình cảm nam nữ, đó là bất trung-bất hiếu-bất nhân-bất nghĩa, hay nói cách khác, quân vương như thế thì khác gì Trụ vương? Ta khinh. Cho nên, Tô Quân Hoa vốn chẳng sai, ừ ta nghĩ vậy đấy.

- Có ai biết đến câu ‘thà mày chết còn hơn tao chết’ không? Như Diệp Tiểu, dù QH đã ra đi, nhưng nàng vẫn lý trí để sống tiếp, vì người ra đi thì đã thanh thản, còn người ở lại mới phải sống một cuộc sống không dễ dàng gì. Nên tớ chợt nhận ra, yêu một người, là phải sống lâu hơn người ấy. Thích cách DT ứng xử sau cái chết của QH. Nàng sống, không còn là vì mình, mà vì mọi người, vì QH muốn nàng sống bình an.

Cách Cô Hoa biện minh cho QH, ta cũng thích. Nàng này rất tỉnh nhá, ai nấy cũng chỉ nhìn thấy QH cũng như A Hiên, khi mất đi mới biết quý trọng, nhưng nàng lại nhìn thấu hết cái đúng cái sai, cái thực cái ảo trong chuỗi dây dưa khúc mắc của 2 nhân vật chính. Ta đọc đi đọc lại mà thấy khoái chí!

35. Chương 35: Ngải Mễ Long Vương

Thời gian sau đó ta luôn ở lại đông cực cùng A Hiên.

A Hiên rất ít khi nói chuyện với ta, mỗi ngày hắn làm cơm xong sẽ bảo ta qua ăn, chuyện phiếm vài câu rồi chẳng ai trong chúng ta nói năng gì nữa.

Hắn thường núp ở một nơi bí mật gần đó nhìn ta, ta biết. Có đôi khi nửa đêm, hắn lại lặng lẽ đến phòng ta, không làm gì cả, chỉ lẳng lặng nhìn ta, đến hừng đông thì rời khỏi. Có đôi khi ta vẽ tranh đề thơ, hắn sẽ ngồi trong đình, im lặng thưởng trà, nhoáng cái đã đến chiều.

Ta thường cười với hắn, nhưng mỗi lần ta cười, sắc mặt hắn lại càng tỏ ra lo lắng, thường là mấp máy môi nhưng lại không thốt nên lời.

Nhiều lần như thế, ta cuối cùng cũng cảm thấy chán chường, bèn nói với hắn: “A Hiên, ta làm gì không phải ư, sao ngươi lại không muốn nhìn thấy ta?”

Hắn nhìn ta nhưng cũng không đáp lời. Lúc ấy, ta như cảm thấy biểu tình đó nên xuất hiện ở ta mới đúng.

Vì thế ta lại nói: “Quân Hoàng thúc giục hôn sự của chúng ta đã lâu. Ngươi sao còn không chuẩn bị.” Nói xong, ta còn khê huých hắn, một bộ thẹn thùng nói: “Người ta sốt ruột mà~”

Lúc đó ta còn thấy được cả người hắn cứng ngắc. Qua hồi lâu, hắn đột nhiên nói với ta: “Tiểu Tiểu, mắt nàng, ta tìm Dược Quân đến xem cho nàng nhé”

Ta đột nhiên cảm thấy buồn cười.

Ta lo lắng cố sức diễn lâu như vậy, kết quả mọi người đều biết cả. Nhưng họ không nói, họ không muốn vạch trần lời nói dối vụng về của ta mà thôi.

Ta trầm ngâm nhìn hắn, sau lại cười rộ lên: “Không cần, mắt ta không sao đâu.”

“Đừng cố ép bản thân nữa.” A Hiên lại nói: “Tiểu Tiểu, ta đúng thật thích nàng, nhưng dù sao ta cũng không phải là kẻ chỉ sống vì tình yêu. Ta có thể vì nàng mà chết, nhưng ta sẽ không vì nàng rời khỏi ta mà chết, lại càng không vì nàng rời khỏi mà ôm hận cả đời. Nếu nàng có thể vui vui vẻ vẻ, bất quá sau vài năm say rượu ở cực đông này, nói không chừng ta còn có thể đùa giỡn với vài tiên tử mỹ mạo trong tứ hải bát hoang, trở lại làm hoa hoa công tử. Nàng đừng tự ép buộc mình nữa.”

Hắn nói xong, ta vốn không còn gì để nói nữa.

Hai chúng ta lặng im hồi lâu, A Hiên khê thở dài, đứng lên đi ra. Ta cảm giác khí lực toàn thân đều bị rút hết, bèn ngồi bệt xuống đất.

Ta cuối cùng đã sai rồi.

Khi nào thì ta mới có thể một lần đối diện đây?

“Chàng thật độc ác...” Ta thì thầm thành tiếng: “Chàng nói xem, một chiều này của chàng, ta làm sao còn khai đóa đào hoa nào được nữa...Cả đời này, không phải chỉ có thể thất cổ mà chết trên một cây của chàng thôi sao?”

Nói xong, ta cười rộ lên, sau đó cảm thấy trong mắt có dòng nước nóng bỏng ào ạt chảy ra. Vì thế ta vừa gạt lệ vừa gắng gượng tươi cười, cười vui vẻ: “Chàng xem, mắt ta cũng thế...”

“Thật là.”

“Ta ghét chàng... Rất ghét chàng ...”

Ta đứng dậy, đi ra ngoài: “Chàng cho là đã chết thì ta không dám quên chàng? Chàng cho là đã chết thì ta không đứng dậy được sao?”

“Bách Lý,” ta niệm quyết, nhắm phía U Minh Phủ, vội vàng về phòng, một cước đá văng cánh cửa bám đầy bụi bặm.

Bên trong bày ra rất nhiều đồ vật, đều là năm đó hắc tặc tặng ta.

Ta nhanh chóng vọt tới, kinh động những người xung quanh, trùng hợp Đại Miêu và Giản Hề đang ở U Minh Phủ chơi mạt chược, họ vội vàng đuổi theo, đến bên cạnh hỏi: “Người định làm gì?”

Ta không trả lời họ, lập tức nhắm phía ngọn hoa đăng nhấc lên, niệm quyết thiêu hủy nó. Nhưng tay ta vừa động, bên cạnh Đại Miêu đã nắm lấy cổ tay ta.

Ta khó hiểu nhìn hắc tặc, thấy thần sắc hắc tặc thay đổi mấy lần, đột nhiên mở miệng, cử chỉ hiếm khi đứng đắn nói: “Tiểu Tiểu, tình yêu trên đời này, vốn người nhìn không rõ nhưng cũng đừng quyết tuyệt, đến lúc hối hận đã không kịp. Ta từng oán nàng, hận nàng, lòng đầy chấp niệm, ta chỉ nghĩ cho ta. Cho đến khi ta biết nàng sẽ chẳng trở lại nữa, ta mới hiểu, chấp niệm, kỳ thật bất quá là do mình sợ sẽ quên nàng. Ta muốn ở bên nàng thêm nữa, được bao lâu hay bấy lâu. Nhưng lúc ấy ta không nhìn rõ lòng mình, sau...lại chẳng dám nhìn rõ nữa.

Tiểu Tiểu,” Hắc tặc cứng ngắc ngẩng đầu nhìn ta: “Người hãy lưu lại chút kỷ niệm, để nhớ đến người đó, còn tốt hơn chỉ với hai bàn tay trắng.”

Nói xong, hắc tặc chạy đi.

Chúng ta đều sống sót, ta sống sót nửa ngày mới nhớ lại lời đồn đãi lúc đầu trên thiên đình. Ta chăm chú nhìn hắc tặc, Đại Miêu ôn nhu cười, cúi đầu nhìn ngọn hoa đăng trong tay ta, chậm rãi nói: “Ta nghĩ, sao ta lại không giữ lại chút gì đó? Ít nhất khi nhìn đến, ta còn có thể nhớ tới nàng...”

“Đại Miêu.” Ta ngắt lời hắc tặc, cầm ngọn hoa đăng trong tay cười gượng gạo: “ngọn hoa đăng trong tay giữ lại, ta thủy chung sẽ không thể quên được hắc tặc.”

Đại Miêu không nói, Giản Hề ở bên cạnh nhẹ nhàng thở dài, “Tiểu Tiểu, người cũng chỉ đang hồn dỗi thôi.”

Hắc tặc đi tới, cầm lại hoa đăng của ta, sau đó dặt tay ta đi: “Người đã buồn chán thế thì cùng chúng ta chơi vài ván mạt chược nào.”

Vì thế ta liền bị Giản Hề kéo đi chơi mạt chược.

Ta thấy lòng buồn bực không thôi, đành lôi kéo nhóm Giản Hề liên tục đánh bảy ngày bảy đêm không ngừng nghỉ.

Nhóm tiên tỷ pháp lực yếu nên phải luân phiên thay nhau, sau bảy ngày nhóm Giản Hề cũng không chịu được nữa nhưng cũng chiều theo ta, gọi Phượng Nhi đến. Vì thế một tháng sau, mọi người đều thấy một đám bốn người từng được xưng là những tiểu bá vương thiên đình lại như dân tị nạn, mang theo cặp mắt thâm quầng, ngón tay rút gân xuất hiện trước mặt bàn dân thiên hạ.

Thật lòng ta đã nghĩ, nếu không phải Mặc Tử Dạ gọi chúng ta lên thiên đình, chúng ta còn có thể tiếp tục đánh tiếp, đánh tới học máu mới thôi.

“Trời ơi!!!” Nhìn bộ dạng bốn người chúng ta, Quân Hoàng rống lên trước tiên, hỏi Phượng Nhi: “Phượng Âm thượng tiên, các người đã bao lâu không tắm rồi?”

“Một tháng.” Phượng Nhi tiều tụy nghiêm mặt ngẩng đầu: “Chúng ta không ăn không uống nhưng vẫn duy trì bảy ngày một lần đi mao xỉ, đánh mạt chược đã một tháng.”

“Ha ha...” Nghe nói như thế, Quân Hoàng ngượng ngùng cười, ngồi xuống, sắc mặt cứng ngắc nói: “Các người đối với mạt chược thật là có tình cảm chấp nhất, khiến người người được mở mắt nhỉ?!”

Quân Hoàng vừa nói xong, các nàng mấy người liền lập tức trừng mắt lườm ta. Oán khí lượn lờ, nhiệt độ không khí nhất thời lạnh hẳn. Ta giương mắt nhìn trời, rất một vẻ ta chẳng liên quan, đúng lúc này, Mặc

Tử Dạ ở bên chống đầu uống trà chậm rãi mở miệng, nói với ta: “Diệp Tiểu thượng thần, Cô lần này có chuyện muốn hỏi người.”

“Hử?” Ta sững sốt một chút, hỏi: “Chuyện gì?”

“Hôn sự của người và Liễu thượng tôn thế nào rồi?” Mặc Tử Dạ lại hỏi. Ta thành thực gật đầu, Mặc Tử Dạ đem một bản công văn ném tới, công văn liền nghiêm chỉnh rơi vào tay ta, ba người bên cạnh ta lập tức châu đầu lại, bốn cái đầu chen chúc một chỗ nghiên cứu nội dung trên công văn.

Nhìn nửa ngày, ta gấp mạnh công văn, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Mặc Tử Dạ.

Từ ngữ trên công văn trau chuốt hoa lệ, hành văn lưu loát, đủ loại từ ngữ ca ngợi khen tặng, nhìn thấy cái tên ta cũng quen xuất hiện trong đó mà đầu vầng mắt hoa, nhưng nếu muốn tổng kết, đại ý là như vậy:

Ta là Ngải Mễ, năm nay 3 vạn chín ngàn tuổi, gia tài bạc triệu, thân là long vương Đông hải, coi trọng Liễu thượng tôn đông cực nhưng người ta chướng mắt ta, cho nên Thiên đế người hãy thay ta dẫn mối, thiết lập quan hệ, để ta thu phục hắn.

Mặc Tử Dạ nghiêng ngẫm nhìn ta, dò hỏi: “Thượng thần nghĩ thế nào?”

“Nàng ta gặp A Hiên lúc nào?” Ta kinh ngạc hỏi Mặc Tử Dạ. Mặc Tử Dạ mỉm cười: “À, Ngải Mễ long vương rất thích mỹ nhân.”

“Sao cơ?”

“Nhưng Bách Lý đảo chủ tính tình cứng nhắc, không phải sở thích của nàng ta.”

Mặc Tử Dạ vẽ mặt xem kịch vui lại bổ sung nói: “Đương nhiên, cũng có thể bởi vì ta đã thành thân.”

Dù sao, vị Ngải Mễ long vương này là tìm tới A Hiên, nhưng người ta đến nhìn cũng chẳng thèm nên thu hồi chiến thuật, muốn Mặc Tử Dạ dẫn mối??

Ta nhìn nhìn Mặc Tử Dạ trưng ra nụ cười rạng rỡ đáng đánh đòn trên khuôn mặt tuần tú, thật rất muốn hỏi một câu: ‘đại ca, da người còn có thể dày hơn nữa không?’

Đương nhiên, ta không dám hỏi. Ta chỉ ngượng ngùng cười rồi nói: “Vâng, cảm tạ Thiên Đế đã giải thích nghi hoặc.”

Mặc Tử Dạ gật gật đầu, vẫy tay nói: “Được rồi, ta chỉ muốn nói cho người một tiếng, người có thể lui xuống rồi.”

Nói xong, Mặc Tử Dạ lại nói: “Còn nữa, các người, sau này nếu áo mũ không chỉnh tề, không tắm rửa, ta sẽ cho người ném các người xuống Tru Tiên Đài!”

Dưới lời lẽ uy hiếp của Mặc Tử Dạ, ta đành tắm rửa một cái mới trở về đông cực. Lúc trở về, Hoa Hiên đang ở dưới nhà bếp bận rộn làm bữa sáng. Ta có chút thắc mắc, sao hắn lại đột nhiên làm bữa sáng sớm như vậy. Lúc tới gần mới biết, có một hài tử choai choai đang đứng cạnh bàn, đôi mắt đen láy trong sáng, trên đầu còn cặp sừng dài, cả người tỏa ra ánh hào quang rực rỡ như ánh mặt trời.

Ta run run lui từng bước, chỉ vào nó lắp bắp: “A A A A... Hiên... , đây, đây là thứ gì?”

“Nó?” Liễu HoA Hiên lộ đầu ra, mỉm cười nói: “Mặc Tử Dạ đưa tới, nói rất dễ nuôi.”

“Cái gì?!”

Ta khiếp sợ hét lên.

Liễu Hoa Hiên mỉm cười, quay đầu hỏi tiểu cô nương bên cạnh: “Nhóc con, đúng không?”

“Ta khác cha mẹ người, gọi ai là nhóc con?!” Tiểu cô nương đối với hai chữ nhóc con rất miễn cảm, thỉnh linh vỗ bàn nhảy dựng lên. Liễu Hoa Hiên nhăn mày, im lặng nhìn tiểu cô nương, tiểu cô nương lập tức dụ ngoan, sau đó mỉm cười nói: “Ta là nhóc con, A Hiên nói ta là nhóc con thì chính là nhóc con.”

Bộ dạng đáng thương đó, vừa nhìn đã biết là bị ép buộc.

Ta mềm lòng, đi qua an ủi đứa nhỏ này, vỗ về nói: “Ngoan, đừng sợ, nói cho...dì biết, người là ai?”

“Dì?”

Nó rõ ràng run rẩy một chút.

Ta ngẩn người, trước mắt nhìn thân thể nó so với ta, đúng là nó phải gọi ta một tiếng dì.

Liễu Hoa Hiên ở bên bật cười, ta khó hiểu quay đầu, tiếp theo ta quay đầu, chợt nghe một tiếng gậy vang lên. Tiểu cô nương chụp lấy cái bàn rống to: “Mẹ nó, bản cung thân là tộc trưởng Thanh Long tộc, Đông Hải long vương Ngải Mễ, người nói người là dì á?!”

“Cái gì?!!!”

Nghe xong, âm điệu của ta nhất thời lên cao vài quãng. Tiểu cô nương đắc ý nhíu mày: “Người là ai?”

Điệu bộ nàng ta nhíu mày, thập phần khinh bỉ ta, thập phần đáng đánh đòn. Ta nhìn nàng, một thân trang phục ánh vàng rực rỡ, trên đầu còn hai cái sừng dài, cả người mang đầy trân châu, phục trang đẹp đẽ, vừa nhìn đã biết là quý nhân.

Còn ta, một thân tố y, trên người đều không có gì đáng giá.

Ta không thể nhịn được nữa, vì thế cũng vỗ bàn, nói với A Hiên: “A Hiên, phủ đệ của tư chủ U Minh Phủ ta ở đâu?!”

“Ta khát cha mẹ người, muốn đánh nhau hả?!” Ta vừa mới nói xong, tiểu cô nương kia liền một cước đạp lên bàn, bắt đầu xấn tay áo, hùng hổ nói: “Người bản cung nhìn trúng mà người cũng dám sai sử?”

Ta nổi giận rồi!

Ta chỉ tay vào đầu Ngải Mễ long vương phẫn hận nói: “Bản tư chủ hôm nay cùng người so chiêu, phải dạy dỗ người mới được!”

“Đến đây, bản cung sợ người chắc? Đánh đi!”

Tiểu cô nương hoàn toàn không sợ ta, lập tức kêu gào, sau đó biến hóa nhanh chóng thành một nữ tử bằng ta, dáng vẻ mày liễu mắt to, bộ dáng xinh đẹp, đáng tiếc biến lần thứ hai thì lại hồng bét.

Ta lặn một vòng, rút cây củi dưới bếp ra, nàng cũng thò tay tóm cái xẻng, chúng ta hùng hổ xông lên, tiện thể phát ra mấy âm thanh đại loại như ‘ây da~’

Đừng nói chúng ta nhỏ nhẻ, người không thể tưởng tượng được cuộc sống thần tiên qua những năm tháng dài đằng đẳng, không khoa trương tìm chút cảm giác vui vẻ thì thực không cách nào qua nổi một ngày.

Sau đó chúng ta đang tính đánh giáp lá cà thì đột nhiên vang lên tiếng Liễu Hoa Hiên: “Ăn cơm!”

Ta và nàng lập tức ném vũ khí trong tay, ngoan ngoãn ngồi xuống ghế.

Ngải Mễ ngồi xuống, chuyện đầu tiên chính là liếc mắt đưa tình nhìn Liễu Hoa Hiên, lại lúng liếng mắt nói: “Tiểu Hiên tử, đi cùng bản cung nhé, bản cung tuyệt đối sẽ không để người làm kẻ chạy việc đâu, vị trí chánh chủ nhất định là của người.”

Lúc nàng nói thế, ta không chút do dự, nhân cơ hội xuống tay, đoạt lấy bánh bao trước mặt nàng.

Liễu Hoa Hiên cố nén cười, lắc lắc tay nói: “Ta còn muốn làm kẻ chạy việc, chờ ta chạy đủ, sẽ cân nhắc tiếp.”

Ta ăn bánh bao, cảm thấy tương lai vẫn thật sáng lạn.

Hơn nữa, ta nghĩ Mặc Tử Dạ ơi là Mặc Tử Dạ, người Thiên Đế không làm, lại đi học đòi làm ông mai...

36. Chương 36: Hoa Hiên Xuất Giá

Thời gian trôi nhanh, năm tháng vội đi.

Chớp mắt đã mấy trăm năm.

Ta vẫn đứng dịp thanh minh lại mang theo một đóa lan mà đi, sau đó trở lại đông cực, cùng A Hiên và Ngải Mễ âm ỉ cả ngày.

A Hiên dần dần cười càng nhiều hơn, gần như khôi phục lại tính tình sáng khoái năm nào.

Tính hẩn khi đó thế nào ư?

Thật nếu không phải Quân Hoàng nói, ta có lẽ vĩnh viễn không biết.

Lúc trước Liễu Hoa Hiên, là một tên xảo quyệt, không tốt lành gì, lại không biết xấu hổ.

Quân Hoàng nói: “Tiểu Tiểu, người có biết có câu ngạn ngữ nào chuyên dùng để miêu tả loại như hẩn không? Rất nổi tiếng ở U Minh Phủ.”

Ta nói: “Không biết, là câu gì?”

Quân Hoàng nói: “Đến góc tường thành cũng không dày bằng da mặt Liễu thượng tôn.”

Ta: “...”

Sau Quân Hoàng lại nói: “Người có biết vì sao U Minh Phủ lại trở thành ‘tổ chức’ tối mất mặt, tối vô sỉ, tối hạ lưu, tối tì bỉ, thích nhất là mấy trò đánh lén hơn là đơn đả độc đấu trong khắp bát hoang tứ hải này không?”

Ta thành thực nói: “Không biết.”

Quân Hoàng nói: “Ta cũng không biết, ta chỉ biết là, khi vừa đến U Minh Phủ, ai nấy đều chính trực hào sảng, sau đó ta giao người cho Hoa Hiên, mấy ngàn năm sau, lại thành cái dạng này.”

Ta: “...”

Sau đó Quân Hoàng lại nói: “Biết vì sao năm đó người vừa thấy mặt Hoa Hiên liền thần hồn điên đảo, rồi ở cùng hẩn mấy trăm năm, được hẩn ôn nhu săn sóc đến thiên địa cũng phải động lòng không?”

Ta: “Ồ...thiên tính của hẩn ôn nhu?”

Quân Hoàng âm trầm cười, một bộ oán giận nói: “Ta phi! Hẩn trước kia siêu cấp cợt nhả, chuyên học mị thuật! Sau đó lại thực chiến, kinh nghiệm phong phú. Cái loại gà con như người hẩn có thể ăn hết cả mười!”

Vì thế ta buồn bực .

Ta đột nhiên cảm thấy, đằng sau mối tình đầu bi thảm của ta, là một đồng bạch cốt...

Sau đó, đồng bạch cốt này lại dần xuất hiện đằng sau mối tình đầu của Ngải Mễ.

Giờ mọi người đều nói, Ngải Mễ coi trọng Liễu Hoa Hiên.

Ta nhớ rõ có lẽ đã gần năm ngàn năm...

Dù sao thời gian trôi qua, ta cũng không còn nhớ rõ ràng nữa. Chỉ nhớ tiểu cô nương này mỗi ngày đều chạy sau A Hiên, hai người chạy cùng nhau.

Sau đó lại chạy chạy, rốt cục có một ngày, A Hiên đột nhiên nói với ta: “Tiểu Tiểu, người về U Minh Phủ khai đào hoa đi.” (ý bảo chị đi tìm tềnh iu mới đi, phải mông bỏ đi nha A Hiên)

Khi đó ta đang ở cửa treo chuông gió, nghe A Hiên nói, ta buồn bực quay đầu lại hỏi: “Gì?”

A Hiên nghiêng người tựa cửa nhìn ta, đôi mắt hẩn u tối mờ hồ như bức tranh thủy mặc: “Họ luôn nói, U Minh Phủ tăm tối, không thấy được hoa đào. Ta lo lắng, ta lấy tư cách là người từ U Minh Phủ ra, muốn chứng minh lời tiên đoán này.”

“Người có hoa đào?” Ta không tin hắn, nhú mày. A Hiên mỉm cười, nói cùng ta: “Ta muốn thành thân!”

Phanh, ta té từ trên ghế xuống.

Ta lại kiên cường đứng lên, nghiêm túc nói: “Người tiếp tục, tiếp tục đi.”

“Đối tượng là Ngải Mễ.”

Phanh, lại một tiếng, ta lần nữa ngã ngửa, rồi lại lần nữa đứng lên, nghiêm chỉnh nói: “Có thể tiếp nhận được, người lại tiếp tục đi!”

“Ta bình thường đối với người tốt lắm, đúng không?” A Hiên mỉm cười hỏi ta, vô cùng trịnh trọng. Trục giác mách bảo ta không ổn, liền vã mồ hôi: “Ừ, được, tốt lắm!”

“Vây là tốt rồi.” Hắn bỗng nhiên vui mừng, rút ra một tờ giấy, nói: “Đây là phí sinh hoạt mấy vạn năm qua của người ở đông cực, ngày ta thành thân đó người coi như hạ lễ mang đến đây.”

Phanh lại một tiếng, ta cuối cùng ngã xuống đất lần nữa, không dám đứng yên, thẳng hướng chuồn ra ngoài.

Liễu Hoa Hiên chắn trước mặt ta, nhìn ta rồi nhe ra hàm răng cọp mà hắn tự xưng là đáng yêu, sau đó héch cằm: “Đi thì được, nhưng nhớ mang theo giấy nợ, đừng quên còn thiếu ta bao nhiêu tiền!”

Ta phẫn hận nhìn hắn, hồi sau, cuối cùng cũng khóc thét lên: “Con mẹ người!!”

Nhưng, Liễu Hoa Hiên không phúc hậu vãn xuất giá... À, không phải, đón dâu.

Hôn lễ rất náo nhiệt, nhưng ta lại không đi, ta cầm giấy nợ ở U Minh Phủ thanh lý kho hàng cũ kỹ không đáng giá mà thân lạnh run.

Lúc này ta mới phát hiện, ta thiếu Liễu Hoa Hiên bao nhiêu là tiền. Ta cảm thấy, ta quả thực đã gặp phải vay nặng lãi, đúng là ăn thịt người đến xương cũng không nhả mà!

Ta ôm đầu lủi trong nhà kho: “Xong rồi xong rồi, Lão Tử xong đời rồi a a a a... A Hiên sẽ giết chết ta. Vì tiền, hắn nhất định sẽ giết chết ta!”

Ta một mặt nghĩ như vậy, một mặt im lặng rơi lệ đếm lại tiền, nhưng vẫn thiếu rất nhiều, vì thế ta nhin không được rống to: “Liễu Hoa Hiên, người là tên hỗn đản!!! Lão Tử bán mình cũng không đủ tiền trả người a a a a a!!!”

“Đã trả rồi!”

Một giọng nam tử từ hư không truyền đến, mang theo ý cười ôn nhu.

Ta toàn thân cứng đờ, cảm thấy có người đang đến, từ phía sau dịu dàng ôm lấy ta.

Ta cứng người mặc hắn ôm, một lát sau, mờ mịt hỏi: “Quân Hoa?”

Người tới ha ha cười: “Ta đã trở về.”

“Á, chàng vẫn là đảo chủ Bồng Lai đảo chứ?” Nghe hắn trở về, ta không hề giật mình, ý nghĩ đầu tiên là hỏi hắn điều này.

Bách Lý Quân Hoa vẻ mặt có chút nghi hoặc: “Thì sao?”

“Nhanh cướp lại vị trí đảo chủ Bồng Lai đảo đi!” Ta quay đầu, một phen kích động cầm tay hắn: “Chàng phải có xe, có nhà, có tiền gối ngân hàng, chúng ta mới có thể ở bên nhau, biết không?!!”

“Vì sao?”

Hắn rõ ràng không hiểu.

Ta kéo hắn đứng dậy, sau đó tổng thẳng hắn ra cửa, làm tư thế cổ lên với hắn, “Đi thôi, lấy lại vị trí đảo chủ, đoạt lại núi vàng núi bạc của chàng ở Bồng Lai đảo sau đó còn chuộc thân cho ta.”

“Chờ một chút...”

“Ta thiếu rất nhiều tiền, Liễu Hoa Hiên cái tên tặc tử ngay cả ta cũng lừa, chàng mau lấy lại địa vị, thay ta trả nợ...”

“Chờ một chút...”

“Không thể chờ!” Ta khoát tay trên cửa, vẻ mặt trầm trọng nói: “Đi thôi! Ta tin tưởng chàng!”

Kế đó, ta đóng sầm cửa, để mặc hân bên ngoài.

Sau một lúc lâu, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa của hân: “Nương tử, Cô Hoa đảo chủ chỉ là tạm thời thôi, hơn nữa ta đã trả nợ cho nàng rồi, nàng mau mở cửa đi”

Đêm hôm đó, toàn bộ tiên giới giăng đèn kết hoa, náo nhiệt vô cùng.

Trong tân phòng Liễu Hoa Hiên lại một mảnh thanh trong nhưng lạnh lẽo. Ngải Mễ một mình trong phòng, Liễu Hoa Hiên toàn thân hỉ phục, ngồi trên nóc nhà uống rượu. Gió đêm thổi tới, chậm rãi mơn trớn khuôn mặt tuấn tú của hân, hân nâng chén đối nguyệt, như nhớ tới người nào đó.

Đó là bao lâu trước kia?

Mấy ngàn hay mấy vạn năm?

Nữ tử ấy, từng ở trong lòng hân, cùng hân ngồi trên nóc nhà, nâng cốc cười vui vẻ, trò chuyện ríu rít. Sau đó cười nói với hân: “A Hiên, chúng ta cứ cả đời như thế này, được không? Được không?”

Được không?

Nhưng khi đó ánh sáng vội vàng, lòng người khó dò.

Hân không biết, từ khi nào, hân đã đánh mất trái tim nàng, nàng lại tặng cho người khác.

Quần áo đỏ thắm, Ngải Mễ không biết khi nào đã ngồi xuống cạnh hân, đoạt lấy chiếc cốc trong tay hân.

Nàng lẳng lẳng uống rượu, trên gương mặt thanh tú không chút biểu tình, không oán, không hận. Một lúc sau, nàng chậm rãi mở miệng: “Chàng có thích ta không?”

“Thích.” Liễu Hoa Hiên gật đầu trả lời.

Ngải Mễ nheo mắt cười, không chút lưu tình nói: “Nói dối, chàng không thích ta.”

“Không thích thì cưới nàng làm gì?” Liễu Hoa Hiên nhợt nhạt cười như xuân thủy trong trẻo, bộ dáng thanh thanh lãnh lãnh.

Ngải Mễ chưa sót cười, nhìn hân nói: “Bởi vì, chàng muốn Diệp Tiểu buông tay, để Diệp Tiểu ra đi mà không áy náy.”

Liễu Hoa Hiên hơi sững sốt. Sau một lúc lâu, hân lắc lắc đầu: “Ngải Mễ, nàng đừng nghĩ ta vĩ đại như thế. Ta lấy nàng, bất quá vì ta biết, nhất định sẽ có một ngày, ta sẽ thích nàng. Ta và Tiểu Tiểu giống nhau, đều tin tưởng, thời gian có thể mài mòn cả sắt thép, cũng có thể tái tạo vạn vật.”

“Nếu chàng không thể thích ta thì sao?” Ngải Mễ nhấp rượu, cười hỏi. Liễu Hoa Hiên quay đầu đi, nhìn vầng trăng khuyết mà nhắm mắt nở nụ cười: “VẬY, đó sẽ là a tì địa ngục vĩnh viễn đọa đầy, vạn kiếp bất phục.”

Hân nói rất nghiêm túc khiến lòng Ngải Mễ run lên, không tự chủ được vươn tay, im lặng nâng khuôn mặt quyết tuyệt đến đáng sợ kia, chăm chú nhìn mắt hân: “Hoa Hiên, ta sẽ khiến chàng thích ta, dù là một ngàn, một vạn hay mười vạn năm.”

“Bất khả phân ly, vĩnh viễn truy tìm.”

Hết

37. Chương 37: Phiên Ngoại Đại Miêu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-sinh-mong>